

© ΗΣΑΥΡΟΣ

№ 144
ΔΡ. 6

Εύαν και Λίναν. — Χαρακτήρ ολίγον φαντασιώληκτος και όχι σταθερός εις τας εκδηλώσεις του. Δεν έχετε σαφή αισθήσιν της πραγματικότητος. Ός ύψιμος και ζηλοτυπικός. Προσωπικός εγωισμός. Η ζωή θα σας άναγκάση πολλές φορές να καταβάτε σκληρούς αγώνας. Τελικός όμως θα επιτύχετε. Γενικάς τὸ μέλλον σας θα εινε ευχάριστον και πολύ καλύτερον του παρόντος.

Μελαχροινὴν μὲ διστρούλαν. — Καί ο φίλος σας, όπως και σεις έχετε χαρακτήρα δύστροπον και γεμάτον ἀπὸ αντιθέσεις. Ο φίλος σας έχει τὸ προσόν να προσκαλλάται με πείσμα και επιμονὴν εις ὀρισιμένους ιδέας ή ἀποφάσεις και αὐτὸ θα εινε καλὸν διὰ τὴν εξέλιξιν τῶν σχέσων σας. Περιπτώσεις γάμου δεν ἐμφανίζονται πρὸς τὸ παρόν.

Νά οὐ π λ ι ο ν Ἀ θ ῆ ν α ι. — Διαθέσις καθρά. Αισθηματὰ χλιαρά. Εινε ἀπὸ τὴς γυναικας πού ἀγαποῦν με τὸν ἴδιον τρόπο με τὸν ὁποῖον κἀνουν και 3, τι ὀηποτε ἄλλο. Π.χ. πηγαίνουν περίπατο ή τρώει. Τῆς λείπει ή θερμική και ή εξορσία. Κατὰ τὰ ἄλλα εινε ἀρκετὰ καλή.

Βόλγας. — Α θ ῆ ν α ι. — Χαρακτήρ επιπόλαιος, θέλησις ἀσθενής. Όχι πάντως ελκρινής. Σας ἀρέσει να φθάνετε εις ἐλγυμὸν εις τὸν σκοπὸν σας διότι δεν έχετε τὸ θάρρος να ἀντικραθετε κατὰ πρόσωπον τὴν πραγματικότητα. Εγωισμός και μεταδοξία. Σας διακρίνει μία μεγάλη ἀναδελφικότης.

Πληγόμενὴν Καραδία, Σύρον. — Σας διακρίνει μία μεγάλη τυπικότης και ἀκρίβεια εις ὅλα. Ό,τι σας λείπει εινε ή πρωτεβουλία, τὸ θάρρος και ή ἀποφασιστικότης. Η προσήλωσις σας εις τὸν τύπον εινε τὸση, ὡστε παραδένετε ή παραγορίζετε τὴν οὐσίαν. Πνεύμα ρουτίνας. Προσωπική οἰσμία. Εις τὴν σταδιοδρομίαν σας θὰ σημειώσετε ἀνοδὸν και θὰ ἀποκτήσετε μεγαλῶτερον ἀνέστην τῆς σημερινῆς.

Αγγελικὴν ψυχὴν. Σύρον. — Ατομὸς και ἀναποφασιστος χαρακτήρ. Ἀδελφικὴν ἐκδηλώσεων. Ἐλλειψις φιλοκαλίας. Πρέπει να προσέχετε περισσότερο τὸν ἑαυτὸν σας. Νὰ συμφεύθητε κατὸν αἰσθηματὸς, δεν θα εινε ὡς πολὺ πολὺ εὐνοϊκὸς ή ἀποκαταστάσις σας. Εις τὸν φίλον σας μπορεῖτε να έχετε ἐμπιστοσύνην.

Ερωτευμένον μαθητήν Ε. Μ. Κ. — Η φίλη σας έχει ἀξιαγάπητον χαρακτήρα και μπορὶ να σας θεσπασῶν διὰ τὴν ἐλκρινείαν τῶν αἰσθημάτων τῆς. Παρ' ὅλον τούτο δεν μπορὶ να σας ἐνθαρρύνω εις τὰς ἐλπίδας σας, διότι ὁ χρόνος θα δῶς διαφορετικὰς κατευθύνσεις εις τὴν ζωὴν σας. Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ αἰσθημὰ σας εινε πολὺ πρῶρον και παρὰ τὴν σημερινὴν ἀντάπητα και ἐντασίν του, δεν παρουσιάζει ἐπαρκή στοιχεῖα εὐνοϊκῆς ἐξελίξεως εις τὸ μέλλον. Ὑπάρχουν μερικὰ περιπτώσεις πού δεν πρέπει να προσπαθῇ να ἱδῇ κανεὶς μακρὰ, γιατί τότε χάνει τὴν ἀπὸλαυσιν πού παρέχουν αἱ παρούσαι στιγμαί. Ὑποθέτω ὅτι με ἀντικαθάνετε.

Ν. Τσερίγ. Μυτιλήνη. — Χαρακτήρ στρυφνός, ἀνήσυχος, δύστροπος. Καμία συνεία εις τὰς πράξεις σας. Πολλὰ μειμυοίραι και μικρολογίαι. Δυσπιστος και καχυποπτος. Ἐνίοτε αἰσθησις τὸ προσωπικὸν συμφέροντος. Σχέσεις με τὸ περιβάλλον σας ὀχι ἀρμονικὰ. Νὰ τὰς καλύτερεῦσετε. Ὁ θετέ μερικὰς ἀεσιόλογους ἐπιτυχίας, πού θα ἦταν μεγαλῶτερον, ἐὰν ἐδιορθώνετε κάποιον τὸν χαρακτήρα σας.

Απερίσκεπτον Ν. Χ. — Δεν σας συμβουλεύω να δώσετε συνέχειαν εις αὐτὸ τὸ αἰσθημὰ. Ο φίλος σας παρὰ τὰς καλὰς του διαθέσεις δεν θα εινε δυνατόν να πραγματοποιήσῃ γάμον. Νὰ εἰσθε λυσιπλοῦς ἀποφύλακτικὴ και

ἐὰν σας εινε δυνατόν να διακόψετε αὐτὴν τὴν σχέσιν.

Ατυχὴν Μελαχροινὴν Κ. — Διαθέσις τὴν ἀπάντησιν μου πρὸς Ἀπερίσκεπτον Ν. Χ. Εις τὴν ἐπιστολήν σας εἴχατε δύο ψευδώνυμα και ἔδωκα τὴν ἀπάντησιν εις τὸ ἓνα μόνον ἀπ' αὐτά.

Τάραπακι ἀεροπόρο Α. Σ. — Γάμος κατὸν αἰσθηματὸς και εις νεαρὸν ἡλικίαν. Όχι τὸσον σύντομος, ὅσον τὸν φαντάζεσθε. Ο φίλος σας έχει καλὸν χαρακτήρα. Τὸν χαρὰ κτηρίζει μία ὀρμη ή ὁποία ὡς δεν εινε πάντοτε σταθερὰ και συνεχῆς. Θα προσδεῦσῃ και θα ὀρθοποδήσῃ οικονομικῶς. Περιπτώσεις γάμου μαζί του δεν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν.

Υπομνητικὴν ὑπαρξίν Α. 200. — Εἰσθε πολὺ νεα και ἀπειρὴ ἐντελὸς ἀπὸ τὴ ζωὴ. Τὸ ζανταγύρισμα αὐτὸ πού παλῶν παθὸς δέχινε ὅτι τὸ αἰσθημὰ σας δεν εινε σθεῖσαι. Καί τὸ αἰσθημὰ αὐτὸ ἀναγωνίζετὰ τῶρα με τὴν ὑπερφημίαν και τὸν ἐγωισμόν σας. Εἰάν ἀποθέτετε εις γάμον, αἱ πιθανότητες εινε ἐλάχισται, μη δοκιμαί. Εἰάν σας ἐνδιαφέρῃ μὲν ἡ ἐρωτικὴ σχέσις, δεν χρειάζεται να κάμετε παρὰ ἓνα ἀπλὸ ὄμμα. Δεν σας τὸ συνιστῶ όμως. Εἰσθε μὴ νὰ με εὐνοϊκὰ αἰσθημὰ και θα πρέπει να συγκρατήσετε τὸν ἑαυτὸν σας. Σας λέγω ἀκριβῶς τούτο: τὸ αἰσθημὰ αὐτὸ ἐρίσκειτα περισσότερο μέσα στήν φαντασία σας παρὰ μέσα στήν καρδιά σας. Θα ἐξαφανισθῇ κάποτε ὅπως και τὴν πρώτη φορά.

Φ. Β. Θάσον. — Έχετε πολὺ στενόχωρον χαρακτήρα και γι' αὐτὸ πολὺ δύσκολα κατορθώνετε να ἱκανοποιηθε. Εἰσθε ἐπίσης ἀπύχνητα και στενοχωρία. Πρὸς τὸ παρόν, καμία ἀξιοσημειώσις μεταδόλη. Ο φίλος σας εινε κάπως δισπιστος και ἐπιφυλακτικός. Έχει ὡς καλὸν και ἀξιογάπητον χαρακτήρα. Περιπτώσεις γάμου δεν ἐμφανίζονται σήμερον.

Α θ ῆ ν α ι. — Εἰσθε χαρακτήρ θαρραλὸς και δεν σας λείπει ή ἀποφασιστικότης. Λοιπὸν, ἀκούστε τὴ συμβουλὴν μου: Θέστε τέρμα ἀμέσως σ' αὐτὴ τὴν παλαιὰ ἱστορία πού ἐτυράνησε τὴν ζωὴ σας και ἀπελθε σήμερον να τὴν καταστρέψῃ ἐντελῶς. Ο ἀνθρώπος αὐτὸς έχει ἀδύνατον χαρακτήρα και παρασύρεται ἀπὸ τὴν πρώτῃ ἐντύπωσιν. Δεν μπορεῖ να σκεφθῇ σθεδρά. Σας ἀγαπᾷ ἴσως, ἄλλὰ αὐτὸ τὴ ὠφελει; Μέσα στήν ψυχὴν του, ὅλα εινε χαῶς και ἀσυνάρτητα. Έχετε τὴν δύναμιν να τὸν χειραγωγήσετε σεις; Καί δι' αὐτὸ δὲ ἀμφιβάλλω. Δεν θέλω λοιπὸν ὅτι μπορεῖτε να κάμετε τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὅ,τι σας συμβουλεύω. Η ζωή σας δεν ἐκλεισε ὅπως φαντάζεσθε. Κάμετε τὸν κόπον να μοῦ γράψετε και πάλι.

Νανέταν. — Πολὺ σας ἐπύρην να χρόνισ! Δεν σας μένει δυστυχὸς παρὰ να πανδρευθε! Μόνον πού δεν έχετε τὸ ἀπαιτούμενο μισθὸ γι' αὐτὸ! Ἀλλ' ὅς πού να τελειώσῃ ὁ πόλεμος μπορεῖ να τὸ ἀποκτήσῃτε! Λοιπὸν; Σας χρειάζονται μὴπως και ὁ εὐχῆς μου; Ἀκούστε με. Εἰσθε ἓνα μικρὸ και ἀμυαλὸ πλάσμα, πράγμα πού δεν ἐμπροβίζει να εἰσθε χαριτωμένη. Ἐπιπόλαιη στίς διαθέσεις σας και πρωτίτως ἐπιφανειακή. Η ζωή όμως δεν εινε μία διαρκὴς διασκεδάσις. Μπορεῖ να σας παρῶσῃ, ἀν δεν ὀλέτε κάποιον χαλὸν (φαντάζομαι ὅτι δεν θα με ἀποκαλέσετε «στρεβλοκέφαλη», «γεροντοκόρη», «στρίγγλαν» και «στριμμένη» ὅπως τις ἄλλες). Δεν εἰσθε ἀφελῆς, ὅπως σας λέει ή φίλη σας. Εἰσθε μάλιστα ἀρκετὰ πονηρὰ. Θα έχετε πρόωρο ἐρωτικὸν αἰσθημὰ. Η ἐντύπωσις πού προκαλεῖτε εἰναι πολὺ ἱκανοποιητική. Γάμος κατὸν αἰσθηματὸς εἰναι νεαρὸν αἰσθημὰ.

Απερίσκεπτον Ν. Χ. — Δεν σας συμβουλεύω να δώσετε συνέχειαν εις αὐτὸ τὸ αἰσθημὰ. Ο φίλος σας παρὰ τὰς καλὰς του διαθέσεις δεν θα εινε δυνατόν να πραγματοποιήσῃ γάμον. Νὰ εἰσθε λυσιπλοῦς ἀποφύλακτικὴ και

Μικρὴν Ερωτευμένον Ν. Β. — Ἀρχίζετε πολὺ γρή

γορά. Εἰάν εινε δυνατόν να συγκρατήθητε, κάμετέ το. Τὸ αἰσθημὰ αὐτὸ ἀρχίζει θέβαια ὑπὸ καλὰς συνθήκας, ἄλλὰ δεν θέλω πιθανότητα ἐξελίξεως του ὅπως τὴν φαντάζεσθε. Δεν μπορὶ να σας πῶ τίποτε ἄλλο ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Μοσχάνο. — Ο χαρὰ κτήρ σας σας ὠθεῖ εις τὸ να μεγαλοποιεῖτε τὰ πράγματα Αἱ στενοχωρία σας δεν εινε τὸσον μεγάλαι. Η σημερινὴ περίοδος δεν σας εὐνοεῖ. Βραδύτερον όμως ή ζωὴ θα σας εὐνοήσῃ. Ο γάμος σας θα γινῇ βραδύτερον κατὸν αἰσθηματὸς. Η πραγματικοποίησις του θα εινε καλὴ. Θα σας ἐξασφαλίσῃ μεγαλῶτερον οικονομικὴν ἀνεσιν. Ὑγεία σχετικῶς καλή.

Εὐνομονοῦσαν. — Χαρακτήρ τρυφερός, αἰσθηματικός και ἀπολύτως ἱσορροπημένος. Κυριαρχεῖ μέσα σας τὸ αἰσθημὰ τῆς τάξεως. Εὐγενικά αἰσθημὰ και διαθέσεις. Ἰσχυρὰ λογικὴ χαλιναγωγεῖ τὰς ἐξάψεις τῆς φαντασίας σας. Φιλόκαλος διδόντας. Η ἀξιοπρέπεια δεν θα σας ἐγκαταλείψῃ ποτέ. Θα εὐνοηθῇτε ἀρκετὰ εις τὴν ζωὴν. Καμία μεταβολή εις τὸ παρόν. Προκαλεῖτε ἀρίστη ἐντύπωσιν μεταξὺ τῶν περιβάλλοντός σας. Ο φίλος σας έχει ἐπίσης καλὸν χαρακτήρα, ἄλλὰ παρασύρεται περισσότερο ἀπὸ τὴν φαντασίαν. Αἱ ἐκδηλώσεις του εινε ἀνισοι και ὀχι σταθεραί. Νομίζω ὅτι θα μποροῖτε σὺν τῇ ἀσκήσει μίαν εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν ἐπάνω του.

Κοζάκων. — Έχετε χαρακτήρα ἀπότομον και τραχύν. Δεν κατορθώνετε να δημιουργήσετε ἱσορροπία συμπεριφορῆς γύρω σας. Η ὕγεια σας δὲ εὐρεθῇ συντόμως εις πολὺ καλύτερον ἐπίπεδον τοῦ σημερινοῦ. Εις τὴν ἐργασίαν σας θα έχετε ἀκόμη μερικὰς ἀπογοητεύσεις. Οικονομικὰ στενοχωρία. Ἐμπορεῖτε να έχετε ἐμπιστοσύνην εις τὸ αἰσθημὰ τῆς φίλης σας. Περιπτώσεις γάμου δεν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν.

Ντόραν Κ. Πύργον. — Ο φίλος σας διατρέχεται ἀπὸ εὐγενεῖς διαθέσεις καὶ αἰσθημὰ. Εινε όμως κάπως εὐφάνταστος και ρεπει εις τὴν ἐξιδανικευσιν τῶν πάντων. Θα εινε καλὸς ἀγωνιστής εις τὴν ζωὴν και θα ἐπιτύχῃ ἀρκετὰ πράγματα. Η σημερινὴ πού ἀπασχόλησις θα τοῦ εινε πολλὰ πλὺς ὠφέλιμος. Σεις εἰσθε πολὺ τρυφερὰ ὑπαρξίς και, δυστυχῶς, στενόχωρος. Κλείνετε ἐκουσίως τὸν ὀρίωντά σας εις πολὺ περιορισμένα ὄρια και αὐτὸ δεν εινε καλόν. Μεγάλῃ δύναμιν στοργῆς και ἀφοσιώσεως. Δεῖτε μεγαλῶτερον αἰσιοδοξίαν γιὰ τὴν ζωὴν και μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι θα σας εὐνοήσῃ.

Απληπισμένον Μ. Κ. Β. Θ. Πειραιά. — Βεβαίως να τοῦ γράψετε, ἄλλὰ χωρὶς να σπεύσετε να τοῦ ἐκφράσετε αὐτὸ αἰσθημὰ σας. Η ἐπιστολή σας πρέπει να εινε φιλικὴ και τρυφερὰ και να ἀφήσετε εις αὐτὸν τὴν πρωτεβουλίαν να σας μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀνάπη του. Τὸ γράμμα σας αὐτὸ θα τοῦ προξενήσῃ μεγάλην χαρὰν και θα τὸν ἀποζημιώσῃ δι' ὅλας τὰς πικρίας πού με τὴν δειλίαν και τὴν ἐπιφυλακτικότητά σας τοῦ ἐπροξενήσατε ἔως σήμερον. Δεν ἔχω καμμίαν ἐπιφύλαξιν γι' αὐτὸ τὸ αἰσθημὰ. Ὅταν εἴθῃ ή κατάλληλος στιγμή, μπορεῖτε να ἀνοίξετε χωρὶς φόδον τὴν καρδιά σας.

Απογοητευμένον Ὀ. Π. Ρ. — Εἰσθε πολὺ δύστροπος χαρακτήρ. Πολλὰ ἱδιοτροπία. Διαρκὴς μεταβολὴ διαθέσεων. Ζηλότυπος και μάλιστα μνησικακος. Γκρινιάζετε διαρκῶς και έχετε χάσει τελείως τὴν ζωτικότητά σας. Μὲ δλην αὐτὴν τὴν συμπεριφορὰν, δεν εινε δυνατόν να δημιουργήσετε συμπεθέας γύρω σας. Εις τὴν οἰκονομίαν σας θα έχετε μερικὰς στενοχωρίας. Γάμος ὅρα δύνει. Διορθώστε πρὸ παντὸς τὸν χαρακτήρα σας και μὴν ἀφήνετε τὰ νεύρα σας να ὑπερισχύουν.

Δάκρυα Ερωτευμένον. — Καί σεις ἐπίσης έχετε δύσκολον και κακὸτροπον χαρακτήρα. Πρέπει να προσπαθήσετε να τὸν μεταβά

λετε. Θα έχετε συντόμως μίαν ἐρωτικὴν περιπέτειαν. Σας συνιστῶ να προσέχετε πολὺ, διότι θα δοκιμάσετε πολλὰς πικρίας. Ο γάμος σας θα εινε κατὸν αἰσθηματὸς, ἄλλὰ πολὺ ἀργότερα. Νὰ προσέχετε πολὺ τὴν ὕγιαν σας, πού δεν εινε πολὺ σταθερὰ. Η οικονομικὴ σας κατάστασις δύσκολος. Οἰκογενειακά περιπελῶς.

Νύκτα πλημμυρισμένη ἀπὸ δάκρυα. — Η τάσις σας εινε αἰσιοδοξος και μάλιστα τολημρά. Η ἀφορμὴ τῶν στενοχωριῶν σας ἐρίσκειτα εις τὴν νοσηρὰν φαντασίαν σας. Μὴν ἐπιτρέψετε ἀπὸ τὸ περιβάλλον σας και κυττάξετε να ζήσετε τὴν δικὴν σας προσωπικὴν ζωὴν. Εἰσθε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι θα ἐπρεπε τολημρὰ εις τὰ αἰσθημὰ σας. Συγκρατηθε. Θα εὐνοηθῇτε βραδύτερον ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ πεδίου. Γάμος καλός, κατὸν αἰσθηματὸς. Όχι πολὺ σύντομος.

Ναυτικὴν πύξιν Α. — Χαρακτήρ ἐπιφυλακτικός και διστακτικός. Δεν κατορθώνετε ποτέ να ἐκδηλώθῃτε ἐξ ὀλοκλήρου. Διθέσεις πάντοτε ελκρινῆς. Αἰσθημὰ χλιαρὰ. Ο γάμος σας ὀραδύνει ἀκόμη. Πάντως, θα σας δῶς ἡ καλύτεραν κοινωνικὴν θέσιν τῆς σημερινῆς, ἐπίσης δὲ και οἰκονομικὴν ἀνεσιν. Ὑγεία σχετικῶς καλή. Η σημερινὴ σας κατάστασις ἀρκετὰ δύσκολη. Η καλύτερευσίς τῆς θα βραδύνῃ.

Λιόλουστον ἡμέραν ἀριθμὸς 10. — Χαρακτήρ στρυφνός και ἀναποφασιστος. Σας λείπει ή ἱσχυρὰ θέλησις, ή ὁποία θα σας ἔκανε να ὑπερβήκατε τὰ ἐμπόδια πού σας παρουσιάζει ή ζωὴ. Η σημερινὴ περίοδος δεν εὐνοεῖ τὸ σχέδιά σας. Πρέπει να κάμετε ὀπομονήν. Γάμος κατὸν οὐνοκεσίον. Ὁ σας δῶσῃ τὴν εὐχίαν πού ποθεῖτε, ἄλλὰ κάπως ἀργὰ. Μὴν παραμελήτε τὴν ὕγιαν σας. Ὅπλισθητε με περισσότερον θάρρος και αἰσιοδοξίαν.

Μαρινέτταν Π. Π. 22. — Χαρακτήρ στρυφνός, δέξυμος και συχνὰ ἀρκετὰ βίαιος. Ἀνόμαλος εις τὰς ἐκδηλώσεις σας. Σας διακρίνει κάποια ἀσυναρτησία εις τὴν σκέψιν σας. Ἐπιμονος και ἱσχυρογνώμων. Τὸ αἰσθημὰ τοῦ φίλου σας δεν εινε πολὺ σταθερόν. Θα βραδύνετε να συναντηθῇτε. Περιπτώσεις γάμου δεν ἐμφανίζονται πρὸς τὸ παρόν. Η ὕγεια σας δεν εινε πολὺ σταθερὰ. Ἐνιαχόσατε τὴν καλασθησίαν σας, πού ὕστερὲ πολὺ.

Πληγόμενὴν Καραδία Μ. Γ. Ρ. — Σας ἔχω πρὸς ἀπάντησιν. Η καθυστέρησις προήλθε ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐξ ἀφορμῆς τῶν πολεμικῶν συνθηκῶν παρέστη ἀνάγκη αἰσθητοῦ περιορισμοῦ τῶν σελίδων πού περιοδικῶς. Διὰ να διορθωθῇ αὐτὴ ή καθυστέρησις δημοσιεύονται τῶρα πολλὰ ἀπάντησις. Εις τὴν ἀπάντησιν μου σας εἰδοῖα τὴν συμβουλὴν πού μοῦ ζητεῖτε. Σας ἐπαναλαμβάνω και πάλιν: Μὴν ἀφήσετε να παρασυρῇτε πρὸς τὸ παρόν ἀπὸ καινούργιον αἰσθημὰ, ἄλλὰ στρέψατε δλην σας τὴν προσοχὴν εις τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς ὕγειας σας.

Μασκάτ. — Χαρακτήρ ἀνοικτόκαρδος και αἰσιοδοξος. Η ζωὴ θα σας ὑπεβάλλῃ εις μερικὰς δοκιμασίας, ἄλλὰ τελικῶς θα σας εὐνοήσῃ πολὺ. Η εὐνοία αὐτὴ θα ἐπεκταθῇ και ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ πεδίου. Τὸ αἰσθημὰ σας δεν παρὸν σιάζει σύντομον ἐξέλιξιν. Πρὸς τὸ παρόν, δεν εινε δυνατόν. Αἱ πῶα νόητες διὰ τὸ μέλλον δεν εινε πολὺ σθεδραί. Εινε προτιμότερον να μὴν ἐκτεθῇτε πέραν τοῦ δέοντος.

Ελληνόπουλὸν Π. — Εἰσθε πολὺ ἐπιπόλαιος και ἀκατάστατος. Η καλοαίσθησις σας ὀστερεῖ ἐπίσης πολὺ. Θέλησις ἀδύνατος, εὐμετάβολος διαθέσις. Ἀσάθεα και χλιαρότης αἰσθημάτων. Αἱ μέχρι τοῦδε περιπέτειαι τῆς ζωῆς σας ἔχουν ἀπογοητεύσει και ἔχουν περιορίσει τὴν ζωτικότητά σας. Γάμος βραδύνει ἀκόμη. Νὰ μοῦ στείλετε ἓνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σας.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Οπισυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντής Συντάξεως

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνον 29.967

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΑΝΟΙΞΙ

Εινε κάτι πού τὸ περιμένουν ὅλοι με θεοαίδητα. Δεν μπορεῖ, θάρη. Ο κόσμος να χαλασῃ, θάρη. Ὅσο κι' ἂν καθυστερῇσιν τὰ συγκοινωνιακά μέσα πού θα μεταχειρισθῇ, ἀργὰ ή γρήγορα θάναί εἰδῶ.

Τὸ ξέρουμε ὅλοι και δεν ἀμφιβάλλουν οὔτε τὰ μικρὰ παιδιά. Γι' αὐτο, ἐκόντες ή ἀκόντες, εὐχόμεθα τὸν σύντομον ἐρχομὸ τῆς.

Ὑπάρχουν όμως και ὀρισμένοι ἄνθρωποι πού ἀπεύχονται τὸν ἐρχομὸ τῆς. Πού βάθελαν νάχαν τέτοια δύναμι, ὡστε ν' ἀλλάζουν τὸ κλασσικὸ δρομολόγιο τῆς Φύσεως. Κι' αὐτοί εινε οἱ φίλοι μας οἱ Ἱταλοί. Ἀμα τοὺς πῆς πῶς θα λυθῶσιν τὰ χιόνια τῶν βουνῶν, πῶς θα τινάξῃ τὰ κάλα οἱ μεγάλοι τοὺς σύμμοχος οἱ Χειμῶνας, πῶς ἂν σταματήσῃ τὸ κρύο, τότε... τοὺς πιάνει αὐτοὺς τὸ τούρτουρο. Συλλογιούνται τί τοὺς περιμένει μετὰ τὴ λήξιν τοῦ Χειμῶνα και τοὺς ἔρχεται μυρμηρία. Ἐλπίζουν στή διατήρησιν τῆς κακοκαίριος, στή διατήρησιν τοῦ αἰσχροῦ καιροῦ, γιὰ να διατηρηθῶν ὅσο μποροῦν περισσότερο στίς θέσεις τοὺς.

Τὴν Ἀνοιξιν, θ' ἀνοίξουν δουλειές με φούντες. Τὴν Ἀνοιξιν, θ' ἀνοίξῃ ὁ λίκνισος τοὺς! Τὴν Ἀνοιξιν, θ' ἀνοίξῃ ή Γῆ και θα τοὺς καταπῇ. Τὴν Ἀνοιξιν, θ' ἀνοίξῃ τὸ στομάχι τῆς Ἀδριατικῆς και θα τοὺς χάψῃ. Καί μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνοίγματα, θα κλείσῃ τελειωτικὰ ή μελανώτερη σελίδα τῆς ἱστορίας τοῦ ἱταλικοῦ κράτους πού λέγεται ἐκτοκρατία τῆς Ἀλβανίας και περίπατος εις Ἑλλάδα.

Η Ἑλληνική Ἀνοιξις θα φέρῃ μαζί τῆς τὸ ἱταλικὸ φθινόπωρο.

ΤΑ ΕΚΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

— Ἀκούμ θόρυβο. Θάναί ἀεροπλάνα.
— Όχι ἀδερφέ. Εινε ή κοιλιὰ τῆς Χοντρῆς πού... γουρ-γουρίζει!

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑΣ

Ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, Νὰ μὴν ἀνησυχῆς ἂν ἔγιναν στήν Κέρκυρα τασες ἐπίδρομες, κι' ἂν τὸ νηοί μας ἔγινε θύμα τῆς ἐποχῆς σου στέλνω λίγες μου γραμμές γιὰ να σε ἡσυχάσω...

Εἴμαστε ὅλοι μας καλὰ. Ὅμως, δεν θα ξεχάσω πόσο πολὺ τρομάξαμε, —τὴν πρώτην μερὰ μόνον— ὅταν μὰς ἦρθε ξαφνικὰ, ή πρώτη ἐπίδρομή... Τώρα, τοὺς Κερκυραίους μας κυττὰ και καμαρώνω γιατί ὁ τρόμος πούνοιωσαν ὅλοι γιὰ μίαν στιγμή ἐξόσσε δριςτικὰ.

Τώρα κι' ἂν ἐρχωνται συχνὰ τὰ βομβαρδιστικὰ δεν τὰ πολυφοβόμαστε... τάχουμε συνθίσει κι' ἔτσι στο λέω ἀσφαλῶς ὁ γείτονας ὁ Ἰταλός.

δεν τὰ πολυκατόφερα να μὰς τρομοκρατήσῃ!... Βέβαια, λίγα θύματα, τάχαμε στήν ἀρχὴ στήν πόλι και στήν ἐξοχή,

γιατί ὁ ἄτιμος εχθρος, δεν ζερεῖ πού να ρίχνῃ κι' ἀφίνει μπομπες κουτουρον, παλληκαρία να δειχνῇ... Ὅλοι μας εἰμαστε καλὰ. Καί ὁ παππούς ἀκόμη, μ' ὅλα του τα γεράματα, θέλει να παῇ... στή Ρώμη. Τί γελιο ἀλήθεια κανομε!... Φαντάσου τον παππού πού μόλις τὸ κρεβάτι του, ἀφίνει πού και πού σ' ἀεροπλάνο μονος του, να παῇ να βομβαρδισθῇ.. Νὰ μὴ θορρῇ ή κίνησις πῶς έχει σταματήσει, να ζερεῖ, μόλις πέρασαν οἱ πρώτες μας τρομαρές ἀρχισαν τὰ γλέντια τοὺς ὅλες πιά οἱ παρές και σὰ καντούνια, τὶς βραδὺς ἀκούγονται κιθάρες και δὸς του τὰ χασκόγελα. σὸ δρόμο, οἱ Κερκυραῖες... Στ' ἀλήθεια δεν φοβόμαστε... Κι' ἦταν πιά καιρός, ἀφοῦ ἐμεῖς πρώτοι, βάπτισμα, πῆραμε τὸν πυλός!...

Γελᾷς μ' αὐτὰ τ' ἀνόητα πού γράφω; Τί να κάνωμε; Ἐτοι περνᾷ κι' ή ὥρα μας, στίς πικρὰς τῆς ζαλάδας. Δεν πολυσκοτίζομαστε κι' οὔτε ποτέ τὰ χάνομε και βραδύ-βράδυ κανομε μὴ βόλτα στή Σπιναδο... Μόνον πού εινε σκοτεινὰ —κι' αὐτὸ έχει καποια χάρι— κι' εινε μίαν πολυτέλεια, σὰν ἔχομε φεγγαρι... Τί να σοῦ πῶ; Θα ἤθελα με μίαν χαρὰ κρυφὴ πάνω στοῦ «Παντοκράτορος» νάμαι τὴν κορυφὴν να βλέπω τὴν Ἀρβανιτιὰ με τὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς, ἐκεῖ πού ζῆς και πολεμάς...

...Προχθές ἦρθε ὁ Σταμάτης —πού τραυματίσῃ ἦταν— με ἀνερωτικὴ θὰ μείνῃ, λει, στήν Κέρκυρα, ὡς πού ή πληγὴ νὰ κλεισῇ, κι' ὕστερα, εινε ὁ πόθος του, και πάλι πάνω ἐκεῖ και πάλι να γυρίσῃ...

Τὸν περιποιήθηκε ὅσο μπορούσαμε ὅλοι. Μὰς ἔλεγε πῶς μπήκατε μαζί στήν Πρεμετή, και στήν Κλεισούρα ὕστερα τὸν πῆρε κάποιο δόλι κι' ἔπεσε... Μὰς δ'ηγήθηκε λοιπὸν τὸ κάθε τι ἀπὸ τίς μάχες πού ἦσαστε ἀχάριστοι. Κι' ἐγὼ ὑπερφανεύομαι —ὡ, ναί!... στ' ὀμολογῶ— πού τ' ὀμορφὸ μας τὸ νηοί και παλληκαρία βγάζει... Ἀς βομβαρδίζουμε αὐτοί... δεν μὰς πολυπειράζει...

Στὴν πολιτεία ρίχνουνε, ρίχνουνε στὰ χωριά και τόχα σηματοδύνουν τῆς Κέρκυρας τὸ Κάστρο.. Μὰ ἐμεῖς, με σας πού ἔχομε, σὰν μίαν παρηγοριά ξέρομε πῶς θα σβύσετε τὸ ψεύτικὸν τοὺς ἄστρο και θα τὸ μετανιώσῃσιν οἱ φίλοι μας φρατέλλοι μίαν κι' ὁ Θεὸς τὸ θέλει!...

Κονιάκ, τσιγάρα, ή μαμά σου στέλνει τακτικά, μὰ γράφε λίγο πιδ συχνὰ... Βαρύεσαι φυσικὰ, τὸ ξέρω, ἄλλὰ γράφε μας, τί κάνεις, πῶς περνᾷς 'κεῖ πέρα στ' Ἀρβανιτικὰ τὰ μέρη πού γυρνᾷς!.. Γράφε συχνὰ ὅσο μπορεῖς. Τὰ γράμματά σου σβύνουν τὸν πόνο και παρηγοριάζει ἐλπίδα μὰς ἀφίνουν... Θυμῆσόν και τὴ μάνα μας πού πάντα μακρυσημν τοῦ ταχυδρόμου τῆ φωνῇ στήν πόρτα μας, προσμένει, να πάρῃ ἓνα γράμμα σου, ή δόλια... συλλο

Τὰ κλεμμένα ΜΗΛΑ

Ένα χαριτωμένο αίσθη-
ματικό διήγημα

Σεβινιέ, 27 Σεπτεμβρίου,
Αγαπητή μου Ματθίλδη,
Σου γράφω όχι από το Σαταλιέ, όπου
μένει η οικογένειά μου, αλλά από το Σεβ-
ινιέ. Πως έρεσθηκα εδώ; Είχα μια περιπέτεια.
Ναι μην άνοιξεις έτσι τα όμορφα μάτια
σου, μια περιπέτεια...
Πρό τριών ημερών, ο μπαμπάς έλαβε
ένα τηλεγράφημα. Ξέρεις πόσο άσχημα
ο μπαμπάς με τό τίποτε. Ήταν τόσο τρομα-
μένος, που δεν μπορούσε να τ' άνοιξη... Τ'
άνοιξε λοιπόν εγώ.
Ήταν από τον θείο 'Αναελλο κ' έγραφε
τά εξής:

«Μας υποχρεώνετε να στείλετε εδώ για
μερικές μέρες Φανή. Ίσως ησθένει σεοα-
ρως. Τώρα εισήλθε ανάρρωσις, αλλά έχει α-
ναγκήν συντροφιάς. Συζυγός μου αναχωρεί
Παρίσιος δι' υποθέσιν σεοαρωτάτων. Παρου-
σία Φανής απαραίτητος. Αναμένω σταθόν». **Τί να κάνωμε; 'Ο μπαμπάς ήταν σε δύσκο-
λη θέση. Δεν ήθελε να διαταράξη την οικο-
γένεια του θείου Αναελλο. Μα πως να
ταξιδέψω μόνη μου ως το Σεινιέ; Αύτως
δεν μπορούσε να ταξιδέψη λόγω της ύπηρεσί-
ας του. Δεν ήξερε τί ν' αποφασίσω.
Μα εγώ έφραηκα πιο θαρραλέα. "Εβγαλα
δύοκληρο λόγο στον πατέρα μου. Δεν είμαι
πια κοριτσάκι. Είμαι εικοσιτριών χρόνων. Τα
κορίτσια στην 'Αγγλία και στην 'Αμερική τα
ξιδεύουν μόνα τους μέρες διόκληρες και μή-
νες... Κι' εμείς θα πελαγώνωμε για τεσσα-
ρων ωρών ταξίδι και μέρα μεσημέρι;
"Ήθελα να κόμω αυτό το ταξίδι. Οθάν
και το πρώτο κίνημα της ανεξαρτησίας μου.
Τέλος ο μπαμπάς τό άπεράσισε και την ή-
μέρα της αναχώσεως με συνόδευσε ως τον
σταθμό. Πριν από τον σταθμό, μούδωσε ένα
σαφρό συμβούλες και συστάσεις, σαν να επρό-
κειτο να ταξιδέψω στην Κίνα.**

Στό σταθμό μου δεν ήταν κανείς άλλος.
"Ήμουνα μόνη. Καθόμουν πότε στη μία και
πότε στην άλλη θέσι του διαμερίσματος και
κάθε τόσο έβγαλα τό καθρεπτάκι από την
τσάντα μου και εκύτταζα αν τό πρόσωπό μου
είχε όσην αξιοπρέπεια και σεοαρωτήρια χρεία.
Ζητάι σ' ένα κορίτσι πού ταξιδεύει μόνο.
"Επεράσισα έναν σταθμό ύστερα δεύτε-
ρο, χωρίς να μη κανείς άλλος στο σταθμό...
Περιήμια... Στον τρίτο όμως σταθμό, τη
στιγμή πού ξεκινούσε τό τραίνο, άνοιγει ή
πόρτα και μπαίνει ένας κύριος. Άνδρας στο
διαμείριό μου την γυναικάν; "Εσκέφθηκα να
καλέσω τον υπάλληλο να τον δώλη έξω, αλ-
λά για να τό κόμω αυτό έπρεπε να περάσω
έμπρός από τον κύριο... και στό μεταξύ τό
τραίνο άρχισε να τρέχη... "Αρχισα ν' άνηου-
χά "Αν ήταν κανένας κλέφτης κανένας δολο-
φόνος, σαν αυτούς πού γράφουν οι έφημε-
ρίδες; Εξάρωσα στη γωνία μου, αφού εκύτ-
ταζε πρώτα ότι ο κώδων του κινδύνου ήταν
κοιτά μου και με τρόπο εκύτταζε τον σιντα
ξιδιού μου.

Δεν ήταν καθόλου άποτρώπαιος. Είχε πα-
λύ γλυκό πρόσωπο και εδίαθαζε ήσυχος την
εφημερίδα του. Στα χέρια φορούσε γάντια.
κι' αυτό μου άρεσε, γιατί οι δολοφόνοι θέ-
σια δεν δάζουν γάντια, όταν πρόκειται να
στυργαλίσουν τους ανθρώπους. "Αλλωστε,
φανόταν σαν να μη δίνει σημασία στην πα-
ρουσία μου — πράγμα πού ήταν σχεδόν α-
γένεια. Ή εύγενεια απαιτούσε να ζητηση
συγγνώμη πού μπήκε στο διαμείριό των κυ-
ριών. Ή αλήθεια εινε πως εξαγρέπτεσ όταν
μπήκε μέσα, μα αυτό ήταν όλο... Συλλογι-
σθηκα πως έπεριμενε ίσως να κοιμηθώ για
να πραγματοποιήση τό φρικτό του σχέδιο...
Και για να δείξω πως δεν κοιμόμουν, έβηκα
δυο-τρεις φορές. "Εγύρισε άμέσως και μου
επε με άρμονική φωνή — οι κλέφτες δεν πι-
στεύω νάχουν τέτοια φωνή:
— Μήπως κυρία, σάς φυσάει τό παράθυ-
ρο; Θέλετε να τό κλειώω;
— Έβγαλε τό ένα γάντι του και σηκώθηκε.
Ήταν ψηλός, λεγνός, κοίμυός τό χέρι του
λεπτό και άσπρο. Εινε δυνατόν να έχουν τέ-
τοια χέρια οι δολοφόνοι; Φανόταν ως τριών-
τα ετών...

"Επρεπε, όπωςσδήποτε να τον εύχαριστήσω,
όλο πού με ειπε ακύρια.
"Εκείνος τότε ήπρε λίγο άνω θάρρος,
— Με συγχωρείτε κυρία
— Δεσποινίσι! τον διώρδωσα εγώ.
— "Αι λοιπόν, δεσποινίσι, με συγχωρείτε
από μπήκα στο σταθμό σας. Ήξερε όμως
εβασσα στο σταθμό άργά μόλις επρόφρασα
να τηδύω στο πρώτο σταθμό πού θρέθηκε
μπροστά μου... "Αν θέλετε, στον πρώτο σταθ-
μό πού θα φθάσωμε, θα σας άπαλλάξω της
παρουσίας μου...

Είπε τά λόγια αυτά γελώντας. Και είχε
ένα τόσο ώραιο γέλιο!
— Μην κάνετε τον κόπο του άπηνεσσα
γιατί σε λίγο θα φθάσω κι' εγώ στο σταθμό
πού θα κατέσω...
"Άμέσως τότε εκείνος ήπρε άλλο ύφος. Μου
φάνηκε πως άρχισε να φοβάται εκείνος πιά...
Και δεν κατέθηκε. "Επίασσε κούδεντα...
Μήλωσε μια χίλια δυο πράγματα. Μούδωσε
με πολύ τακτ και τόσο ώραιο! Τί εύγενι-
κά αίσθηματα, τί πρωτότυπες ιδέες!... Σε
θεοαυό αγαπήτη μου δεν εινε κοινός αν-
θρώπος.
Κατέθηκε έναν σταθμό πριν από τό Σεβ-
ινιέ... "Ας έκει δεν είδα πως έπέρασε ή ώρα.
"Απ' έκει και πέρα τό ταξίδι μου φάνηκε
παικτικό και ή ώρα ατέλειωτη... Φεύγοντας,
μούδωσε τό χέρι και στο σταθμό έπεριμενε
έως ότου έφυγε τό τραίνο. Έβγαλε τό κατέλ-
λο του και υποκλήθηκε έμπρός στο θαυόνι
μου.
Και... έτελείωσε... "Ας μην τό σκέπώμωσι
αυτά πιά. Τί κοιτή πού εινε ή ζωή αγαπη-
τή μου!...
Σου στέλω χίλια φιλά.
"Η φίλη σου
ΦΑΝΗ.

Σεβινιέ 30 Σεπτεμβρίου
Αγαπητή μου Ματθίλδη,
Είμαι φανείται γεννημένη για περιπέτειες,
γιατί εδώ μου έτυχε κι' άλλη μια όχι και
τόσο εύχάριστη, όσο ή περιπέτεια του θαυό-
νιού.
Τό πιστεύεις πως θα παρουσιάζόμουν στο
δικαστήριο κατηγορούμενη; Ούτε κι' εγώ τό
φανταζόμουν.
Χές βγήκα μόνη περίπατο και πήρα τό
δρόμο πού πάει από τό Σεβινιέ στο Μόν-
Ρικάρ. Πριν σταθμό πριν από τό Σεβινιέ. Εί-
χα ένα διόλο μαζί μου, μα δεν είχα καμιά
όρεξη να διαδύσω. "Αναπόλιστα την περιπέ-
τεια του ταξιδιού μου. Πως γελείται κανείς,
αγαπητή μου, με τους ανθρώπους. "Ο νέος
πού πήρα στο σταθμό την κλέφτη, ήταν ένας
κύριος καθώς πρέπει...
Είχα άπομακρυνθί πολύ από τό σπίτι και
για να ξεκουραστώ, εκάθησα στην άκρη του
δρόμου.
Κοντά στο δρόμο ήταν μια μηλιά. Τί
ώραια μηλιά! φορτωμένη όρεκτικότητας! μύ-
λα!... "Ήταν έγκλημα να κόμω ένα μήλο;
"Αν ήταν στο χέρι μου, θ' άπογόρευα
να φυτεύουν μηλιές κοντά στο δρόμο, αφού δεν
επιτρέπεται να κόμη κανείς ένα μήλο. Μα
και ή γιαγιά μας ή Εύα για τό μήλο άμάρ-
τησε. Πήγα λοιπόν κοντά, έσπασα με τό χέ-
ρια τη μηλιά και έπασαν δυο ώριμα κόκκι-
να μήλα. "Εσκυθα να τα πάρω όταν έσφι-
κά, πίσω από έναν φράχτη, επρόβατον μια
στολή κι' ένα πλίκιο, και ο άνθρωπος πού
τά φορούσε μου φώναζε με άγρια φωνή:
— "Αι ο' έπασα! Τού λόγου σου εισαι
πού κλέβεις κάθε μέρα τα μήλα του Κύ-
ρ-δημάρχου! Έμπρός, λέγε, τ' όνομά σου,
πού γεννήθηκες και πού κατοικείς;
Τον παρεκάλεισ εκλάψα, να! εκλάψα,
τού τύπα να του πληρώσω τό μήλα. Δεν άκου-
γε τίποτα... Ήπρε τ' όνομά μου για να με
καταγγείλ...
"Ο βίος μου προσπαθεί να με καθουρά-
ση Γνωρίζε τον δημάρχο του Μόν-Ρικάρ.
Αύριο θα πάμε μαζί να τον δούμε.
"Ο βίος μου θέλει να με πάη στον δη-
μάρχο, για να ιδθ κι' εκείνος πως δεν μοιά-
ζω για κλέφτη του δρόμου. Μα εγώ έχω
ένα φόβο! Στο δικαστήριο για δυο μήλα;
Πολύ φίλα.
"Η δυστυχισμένη φίλη σου...
ΦΑΝΗ.

Σεβινιέ 1 Οκτωβρίου
Αγαπητή μου Ματθίλδη
"Αν ήξερες! Μα όχι, δεν φαντάζεσαι αγα-
πητή μου! Τό χέρι μου πρέμει, δεν μπορώ να
γράφω.
Σήμερα πήγαμε με τό θείο μου στο δη-
μάρχο του Μόν-Ρικάρ. "Ετρεμα από τό φό-
βο μου γιατί θα παρουσιάζόμουν έμπρός...
"Εμπρός σε πούαν αγαπήτη μου; Δεν τό
μαντεύεις; "Εμπρός σ' "Εκείνον. Ναι! "Ο
δημάρχος του Μόν-Ρικάρ είχε ο νέος πού ή-
ταν στο σταθμό... Τόσο νέος και γάνε δη-
μαρχός!...
Καταλαβαίνεις αγαπήτη μου πως ούτα
κούδεντα πιά εινε για καταγγέλια και δί-
κες. "Εγελάσαμε τόσο! "Εφάνηκε καταμα-
γευμένος με τη νέα του περιπέτεια. Διηγήθη-
καμε στο θείο μου πως γνωριστήκαμε στο
ταξίδι. Και γελάσαμε για την συμπτωί.
"Αυτόσο του ξέφυγε μια κούδεντα την ά-
ρα πού φεύγαμε και μ' άνησυχασε. Εινε στο
θείο μου:
— Αυτή ή υπόθεσις μπορεί νάχη συνέ-
πεις...
Συνέπεις; Τί συνέπεις; "Ισως μάθω σθ-
ριο, πού άρρή στο σπίτι, γιατί του έχει τρα-
πέζι ο θεός σου.
Λέγεται Πάλ Γκυγεμό, έχει έναν ώραιο
πύργω και μεγάλη περιουσία

(Τό τέλος στη σελίδα 6)

46.- ΑΡΧΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΣ

Όταν ο Άπλνι — ο άνθρωπος πού ίσχυ-
ριζόταν ότι έφωρε ένα καταπληκτικό μηχανή-
μα πού διέλυε και άνασυνέθετε ανθρώπους
και αντικείμενα — άκουσε από τό στόμα του
Κωπάπ ότι ο καθηγητής Νισάδ ενδιαφερόταν
ιδιαιτέρως για την έφευρεσί του και ότι ή
νέα πού τον συνόδουσε ήταν κόρη του καθηγη-
τού, υπέκλιθη έμπρός στην Σίλλη, και:
— "Ο πατέρας σας, δεσποινίσι, ειπε, εινε
μια παγκοσμία επιστημονική φυσιογνωμία με-
γάλου κύρους. Είμαι υπερήφανος για την τι-
μή της γνωριμίας της κορης του...
"Εδεαίωσε μετά τον Πανσπάρ, πού του
συνεστήθη ως ιδιαιτέρος άπειταλμένος της
ραδιοεφημερίδας «'Η 'Αλαντική», ότι έχάρ-
ηκε για τη γνωριμία του, και μετά, ο Ά-
πλνι, άρχισε να μιλή για την έφευρεσί του...
— "Η Ευρωπαϊκή Συμπολιτεία, ειπε, άρνή-
θη ν' άγοράση την έφευρεσί μου. Δεν φαντά-
ζεται τί έχασε. Κάποια άλλη όμως Συμπολι-
τεία έφάνηκε πιο έυστη και έσπευσε να την
άγοράση στην τιμή πού ζήτησε.

— "Ανεκνώσστε, λοιπόν, τό μυστικό της
μηχανής σας; ρώτησε ο Πανσπάρ καθώς έ-
πίεζε με τό δαχτύλο του τό μικρό κόκκινο κουρ-
πάκι του τετραγωνικού μηχανήματος, πού
κρατούσε στο χέρι του.
— Δεν είμαι τόσο άφελής, άποκρίθηκε
ο Άπλνι, περιεργάζόμενος τον δημοσιογράφο
από τό κεφάλι ως τά πόδια. "Ενας από τους
όρους του συμβολαίου μας εινε να μη ζητή-
σουν να μάθουν τό μυστικό αυτό.
— Είσθε όμως δέδαιοι ότι ή μηχανή σας
έχει πράγματι την δύναμη πού της άποδίδετε
εσείς; ρώτησε επεμβαίνοντας ο Κωπάπ. Κά-
θε τόσο, έζέρετε, παρουσιάζονται διάφοροι έ-
φευρέται πού λένουν ότι κατασκεύασαν μεγά-
λες και τρομερές μηχανές. "Όταν όμως έρθη
ή ώρα των αποδείξεων, της πρακτικής εφαρ-
μογής, τότε αποδεικνύεται ότι οι μεγαλοφ-
είς αυτοί μηχανικοί δεν εινε παρά άνισόρρο-
ποι ή άπλοί άπατεάνες...

Τά άποτομα αυτά λόγια του Κωπάπ, πού
ως επιστήμων δεν μπορούσε να παρεδχθή την
υποψη μιας τέτοιας μηχανής, έπείραξαν τον
Άπλνι.
"Επρίξε επάνω στον βοηθό του Νισάδ ένα
άργισμένο βλέμμα, δεν άφησε όμως την άγα-
νότητα του να εκδηλωθ.
— Πρέπει τώρα να σας εκθέσω, ειπε άνα-
κτώντας την ψυχραιμία του, επάνω σε ποιές
άρχες βασίζω την έφευρεσί μου, πού φαίνε-
ται μιν σαν εύχάριστο παιγνίδι, μπερδ όμως
και ν' αλλάξη την όψη του κέρσιου...
— Εινε εύκολο να την δούμε; ρώτησαν ταυ-
τόχρονα ή Σίλλη και ο Πανσπάρ.
— Όχι μόνο να την δούμε, αλλά και να
πειραματισθίτε επάνω σ' αυτήν, εάν θέλετε...
— Τί θα πη εύν! Έκαμε ο Κωπάπ. Βέ-
βαια και θέλωμε!... Τούλάχιστον εύν...
— Μα κι' έμείς, γιατί ήρθε; επενέβη ή
Σίλλη. Κι' έμείς θα πειραματισθώμε. Δεν
εινε έτσι, αγαπητή Πανσπάρ;
— Γι' αυτό ήρθε, εδεαίωσε ο δημοσιο-
γράφος πού διαζόταν να περιεργασθί την πα-
ρέξη μηχανή.

— Είμαι στη διάθεσί σας, ειπε ο Άπλνι
καθώς τό ειρυνικό του χαμόγελο διαγραφόταν
παραπύρρι στο χέιλη του... Προηγούμε-
νος όμως, επιτρέψτε μου να σας κόμω μια
μικρή εισήγησι. Όρισμένα κρυσταλλικά σώ-
ματα, όπως τό αλάτι και ή ζάχαρη, διατιζό-
μενα μέσα στο νερό, διαλύονται και εξαφανί-
ζονται. "Όταν όμως εξατμισθί το νερό αυτό,
τά σώματα επανέκρυνται στην προτέρα μορφή
τους. "Από την άρχη αυτήν έρμυμένος, κα-
τεσκεύασα μια μηχανή πού μπορεί να διαλύη
ένα οργανικό άν, να τό εξαφανίση και μετά
να τό άνασυνθέτ...

— "Η σύγκρισις μεταξύ κρυσταλλικών σω-
μάτων και οργανικών όντων εινε κοινή! ειπε
ο Κωπάπ μ' άπότομο ύφος. "Αλλα συστατικά
έχουν τά μέν, άλλα τά δε...
— Τό γνωρίζω, άποκρίθηκε ψυχρότατα ο
Άπλνι. Πέραστε όμως στο έργοσάριό μου,
για να δите την μηχανή μου και να πισθίθετε
εκ των ύστερων ότι δεν έχετε άπολύτως δίκιο.
— Ναι, ναι, να περάσωμε, έσπευσε να πη
ο Πανσπάρ. Γι' αυτό ήρθε, δεν εινε έτσι,
δεσποινίσι Σίλλη;
— Και δέβαια, παρεδχθήκε ή νέα ένθ
τούλεγε με χαμόγελο ψιθυριστά: "Ε, πέ, ρε-
πορτάς πού... δεν θα χάσει!

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Μαντάμ ΣΟΥΣΟΥ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

— Παναγιώτη!...
— Λέγε ζαργάνα.
"Εσκάσε ψηλα την γοητευτική της μυ-
τη ή Σουσού και εκύτταζε με ύφος άπε-
ργ-γράφου επίβλητικότητας τον Παναγιώ-
τακην:

— Πρώτον να σου λείπουν τά ζαργάνα
και τά τσιούτα. Άπορώ πως έπήρες τό-
σον θερμός και όμιλεις τόσο άπρεπώς.
Και εκείνα πού ήξερες παλαιόθεν, βλάξ,
να τά άφήσης διότι επίθετα παρόμοια δεν
θα τό συγχωρήσω πλέον.
— Θύμωσες;
— Άνσπεί!...
— Προχώραι.
— Γελείς!
— Άκομα;
— Λοιπόν. "Όταν σου όμιλή ή μαντάμ
Σουσού έστω και σύζυγος σου, έξ οίκτου,
να προσέχης και τό γελαιόν σου ύφους δεν
εινε πλέον ανεκτόν. "Εξ άλλου τί κάθεσο-
και δεν παρουσιάζεσαι;
— Πού;
— Είς τό στράτευμα.
— Εγώ;
— Εσύ, βλάξ! "Ο σύζυγος μιάς κυρί-
ας καθώς πρέπει δεν ήμπορεί να κάθεται
κουραμπιές εντός των Αθηνών. Και με
ερωτούν οι φίλες μου, πού ύπηρετεί ο σύ-
ζυγός σου, καθ' ότι όλοι έστρατεύθησαν,
και έμένα πίπτουν τά μούτρα μου. Τί να
πώ; "Ο σύζυγος της μιάς κυρίας λοχα-
γός, ο σύζυγος της άλλης κυρίας συντα-
γιστάρχης, ο σύζυγος της άλλης κυρίας,
ένεκα ιδιοκτησίας κύρους επιτάκτες, και
όλοι άπομυσταδούν. Με αντίπαλνάνεσαι;
— Σε αντίπαλνάνομαι.
— Λοιπόν. Και ο σύζυγος της μαντάμ
Σουσού; Πρώτον γελώσις. Και τό τσιού-
τον, φυσικά, δεν ήμπορεί να ληχθί. Δεύ-
τερον λαϊκός τύπος και άστράτευτος. Και
δεν ήμπορεί ή κυρία να κοκκινίση πέντε
φορές την ήμέρα και να μη γνωρίζη τί να
άπαντήση. Τό δε φοδερόν κυκλοφορείς
κατακόρους, σε βλέπουν και ούτε ήμπα-
ρώ να διαβιδύσω ότι εισαι εις τάς πρώ-
τας γραμμάς!...

"Εσκάθηκε επάνω έξαλλος ο Παναγιώ-
τάκης. Σπαίνως τον επαναν οι θυμοί.
"Όταν όμως εθύμωμε ήταν άσυγκράτητος:
— Έχει γούστο, μορφή ζαργάνα, εδία-
σε, να θές να κλειστό φυλακή, μέσα εδώ,
για να λες ότι ο άντρας σου εινε στας
πρώτας γραμμάς! Εισαι καλά; "Η σου
έστριψε; "Αποπαλάβωσες τώρα με τον
πόλεμο; "Η σου πέρασε ή ιδέα πως έχω
τά κέφια τά δικά σου μ' αυτή την κα-
τάστασι; Πού δεν βρίσχω ούτε παλαμιά
για τό μαγαζί;
"Η Σουσού έκανε κίνημα άποτροπια-
σμού:
— Σιλάνς και άηδίασα!
— Μπάρ; Και γιατί;
— Μη ξεανακόσω την λέξιν παλαμιάς!
— Την τρώς όμως την παλαμιάς μόλις
σου την φέρω. Άκούς εκεί, δεν της άρέ-

σαι ή παλαμιάς! Τό καλό πού σου θέλω
κυρά-Σουσού ν' άφήσης πιά τά λούσα,
γιατί έχω ύπομονη κι' ή ύπομονή έχει τά
ερίά της. Καταλαμβάνεις; Μ' έχεις πρί-
ξει τώρα-τώρα και δεν έχω όρεξι να σ'
άκούω.

Συζυγικός καυγάς ήταν κάτι πού άη-
δίαζε την Σουσού. Όταν της αντίμιλου-
σε ο Παναγιώτάκης της φαινόταν πως της
έπριχνε όλο τό γοητρον, όλη την ψυχικήν
της επίβλητικότητα, όλην την άνωτερο-
τητα πού διατηρούσε άπολύτως άπέναντί
του. "Ενοιαθε ότι κατήρχετο στο επίπεδο
των τσοκαριών του Μπυθούλα «πού καυ-
γαδίζουν περι πράγματα άσήμαντα και
τό τσιούτον μικροπρέπειω».

Μικροπρεπής δεν ήταν ή Σουσού. Ούτε
κατέδεχτο να κατέλθη στο επίπεδον γυ-
ναικούλας. Τού έπριξε ένα βλέμμα περι-
φρονητικό, ύστερα έβγαλε σιγα-σιγα έ-
να τσιγάρο, και τό έχτύπησε στο νύχι
του μεγάλου δακτύλου του άριστερου χε-
ριού. "Υστερα έπήρε με την ιδίαν άργην
κίνησιν τά σπρίτα, άναψε τό τσιγάρο,
έφωσσε ένα συννεφάκι καπνού στον άέρα,
κατέβασε τό κεφάλι και ειπε με φωνή
άργην:

— Συνήλθε βλάξ;
— Λέγε.
— Επαναλαμβάνω ότι έπήρες έσχάτως
θάρρος και λυπεύμαι καθ' ότι δεν αντι-
λαμβάνεσαι τό σύμφερόν σου. "Επί του
προκειμένου ούδεμία πλέον συζητήσις.
Πρέπει να πές λοχαγός.
"Ο Παναγιώτάκης έγούρλωσε τά μά-
τια:
— Τί έκανε, λέει;
— Είπα. Να πές αξιωματικός.
— Εγώ;
— Εσύ, άνόητε.
— Μα αφού δεν είμαι αξιωματικός;
Πως διάολο θα πάω; Εισαι καλά μορφή
Χριστιανή μου; Θα δώλω τις φωνές μ'
έσένα. Δεν κρατιέμαι!

— Τό όποιον, με ενδιαφέρει ολιγώτε-
ρον! "Η σύζυγος μου και αξιωματικός ή
τίποτε. "Η πόρτα άνοικτή και ούδποτε
σε εκράτησα δια της βίας. Μέχρι και ο
τελευταίος Μπυθουλαίος εύρίσκειται εις τό
μέτωπον και του λόγου σου άχρηστος.
Αυτό δας μάς έλειπε να έχη σύζυγον ά-
χρηστον μία Σουσού Καντακουζηνού!...
Και μου κάνουν πολλές κυρίες παϊνι-
γμούς. Μαντάμ, ο σύζυγός σας άνικα-
νος; Και δεν ήμπορώ να έχω εγώ έπαχον
πληθυσμόν στο σπίτι μου. Τό ολιγώτερον
να δηλώσής κατοχήν κούρας και να πές
επιτάκτες.
— Και πού να τη βρώ την κούρα!
— Τό όποιον με ενδιαφέρει ολιγώτε-
ρον!

"Αναψε πάλι ο Παναγιώτάκης:
— Τό όποιον θα σου σπάσω τό κεφάλι
καμιά ώρα, ζαργάνα!
"Υψιστε Κυρία! Πως άπετόλμωσε τέ-
τοιαν βαρειάν φράσιν ο Παναγιώτάκης;
Πως έτόλμωσε να άπειυθίη τέτοιες λέξεις
εις την πυργόδεσποινίαν του Μπυθούλα;
"Η Σουσού έγινε κατακόκκινη από κατα-
πληξιν και άργην. "Εισώπησε άξιοπρεπώς
και έθεσε τέμμα εις την αξιοπρητική αυ-
τή σκηνήν. "Αλλά από μέσα της έδραζε.
"Εκάθησεν άμέσως και έγραψε την εξής
έπιστολήν:
Κ ά π ο υ ε ι ς τ ο ν Μ π υ θ ο υ λ α
1 Μαρτίου.

Πάδρ Παναγιώτ,
"Ενεκα πολλού θράσους, τό όποιον ά-
πέκτησες έσχάτως άπέναντί μου και έ-
νεκα πλήρης ή άδιανοία σου προς τά
γεγονότα, εινε αδύνατον πλέον να παρα-
μείνω εις τό πλευρόν σου. Και μία Σου-
σού δεν έξευτελίζεται τοιουτοτρόπως, γνώ-
ρίζε τά. "Ακούμ άπορώ δια την συμπε-
φοράν σου και πού τό έκανεσ αυτό να ο-
μιλήσης κατά τοιούτον τρόπον;
"Εγώ φύσις ανήσυχος. Και άλλοτε έσθ
πολύ ζέσε άπέναντί μου (τό όποιον μετα-
φρασσις και τό γολυκικό, δειλός και πτω-
χός) άλλα σημερον άπέκτησες θράσυνης
και άνακατωθήσ με τις τσοκαρίες, ως συνέβη
και άλλοτε «είδε ο σκύλος την γενιά του
κι' αναγάλισσε ή καρδιά του». Λοιπόν,
μεταξύ μας καμιά έπαφή και μη λησμο-
νήσης να μου άφήσης τά λεπτά καθότι τό
πράγμα έπείγειν.

Μετά τιμής σου
(πολύ μεγάλης)
Μαντάμ Σ ο υ σ ο υ
Κ α θ υ σ τ ε ρ ο γ ρ α φ ο ν: Και ή

"Ανάρπαστον γίνεται εις τάς 'Αθη-
νας τό περίφημον διδύλον της πολυ-
θρύλλτου ηρώιδος του κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Η ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΟΥ ΒΟΥΘΟΥΛΑ

"Ο «Θησαυρός», θέλων να εξυπηρε-
τήση τους άναγνώστας του των έπαρ-
χιών, διαθέτει αντίτυπα δια τάς έπαρ-
χίας, όπου δεν εκκυκλοφόρησε. "Όσοι
θέλουν να άποκτήσουν τό μοναδικόν
αυτό εις τό είδος του εύθυμογραφικόν
διδύλου, μπορούν να τό ζητήσουν από
τά γραφεία μας, εμβάζοντες τό αντί-
τιμόν του, δηλ. 50, χωρίς καμμίαν
άλλην επίβαρυνσιν. Σελίδες 200, έ-
δοσις πολυτέλης με σκίτσα του γε-
λοιογράφου κ. Φ. Δημητριάδη.

πον δια να προσφέρω τάς ύπηρεσίας μου
εις τάς πρώτας γραμμάς. Διότι οι πτω-
χοί φανόραοι μας και οι λαϊκοί χωρικοί
(τσολιάδες) με ζητούν διαρκώς και θέ-
λουν μεταξύ τους μία Σουσού δια τάς ώ-
ρας της άναπαύσεως. Και όχι μόνον προς
τέρφιν και ψυχγωγίαν άναχωράς άλλα
και προς σεοαρωτέρους σκοπούς. Τούτους
δεν ήμπορώ να άναφέρω καθότι άπόκρι-
φοι (και ούδεν πονηρόν εις τό μυαλό
σου).

"Όταν ο σύζυγος μένη εις τάς 'Αθη-
νας, ή σύζυγος αναχωρεί. Προς τούτο έ-
τοιμέσα και άρισμένας τουαλέττας, ένε-
κα ψύχους, χονδράς και χρώματος χακί.
"Αλλά ένεκα άνάγκης συμπληρώσεως πα-
ρακαλώ να μου άφήσης χρήματα δια να
άγοράσω τά εξής:
1) "Εν δίκωον.
2) "Ενα σακκάκι χρώματος χακί.
3) Μία φούστα χρώματος χακί.
4) Κομφές άρβύλας (άρβυλάκια της
άριστοκρατίας, λόγω κομψότητας ποδών)
και κάλτσες της 'Ετάμ, έστω και Δέλτα
άλλα προτιμώ μάλλινης ένεκα ψύχους.
5) "Ενα πολόδερ.
6) Δεύτερο πολόδερ.
7) "Ενα κασκόλ άριστοκρατικό χρώμα
τος καφέ με ρίγες κόκκινες και πολύ
πηνιάνι με τό χακί.

Ταύτα μου χρειάζονται προς τό παρόν
και παρελθόν έκ της οίκίας μερικά πρά-
γματα δια να τό μοιράσω εις τους στα-
σιώτας, ήγουν όλας τάς φανέλλας σου,
όλες τις κάλτσες σου, όλα τά υποκάμισα
σου, όλα τά γιλέκα σου — λόγω έσωτερι-
κής φορέσεως — όλα τά ντεσού (κοινώς
εσώρρουχα) και ότι άλλο υπάρχει εις
φορέμα άρσενικόν εντός της οίκίας. Και
ποσώς να μη δυσφορήσης και να μου ά-
φήσης και τά χρήματα διότι άρκείτο σου
εινε να μένης άπολέμος εις τάς 'Αθήνας.
Και εάν σε ερωτήσουν πού εινε ή μαντάμ
Σουσού, να άνακοινώσης ότι πηνιάνι
εις τό καθήκον της, ένεκα πού λες οι κυ-
ρίες της άριστοκρατίας προσφέρουν ύπηρε-
σίας. Και μη νομίζης ότι εγώ σαν
κι' έσένα — άσπετο, πράγμα! — άλλα ό-
δηγώ και πολύ χρήσιμος εις τό δολών.
Και όχι για τίποτις άλλο αλλά να σκά-
σουν και μερικές-μερικές εις τό Κολωνάκι
όπου νομίζουν πως μόνον αυτές και καμ-
μία άλλη.

"Εσένα, πάδρ Παναγιώτ, πιθανόν να σε
ένθυμούμαι πιθανόν και όχι. Τό παρό-
μοιον ποσώς δεν με ενδιαφέρει και ή τύχη
σου οιαδήποτε κι' άν εινε, τό ίδιον μου
κάνει, (γολυιστή ζεμπανού!) Μόνον δεν
έπιθυμώ ποσώς να μου γράφης, και σαν
άνακατωθής με τις τσοκαρίες, ως συνέβη
και άλλοτε «είδε ο σκύλος την γενιά του
κι' αναγάλισσε ή καρδιά του». Λοιπόν,
μεταξύ μας καμιά έπαφή και μη λησμο-
νήσης να μου άφήσης τά λεπτά καθότι τό
πράγμα έπείγειν.
Μετά τιμής σου
(πολύ μεγάλης)
Μαντάμ Σ ο υ σ ο υ
Κ α θ υ σ τ ε ρ ο γ ρ α φ ο ν: Και ή

έπιστολή να κρατηθή μυστική και μόλις την άνοιξης να την κατακαύσει ώστε να μην υπάρχουν ντοκουμέντα. Έαν σου προκαλή συγκίνηση, δεν πειράζει. Πολύς συγκήσεις εις άνδρας έχω προκαλέσει εις την ζωήν μου και αυτή ως είνε μία παραπάνω.

Μετά τιμής σου
(πολύ μεγάλος)
"Η ίδια,

Το γράμμα αυτό το έφθρε επάνω στο τραπέζι του σαλονιού και έδωκε, "Οταν το είδε ο Παναγιώτης άνεστένεζε με άνακαύφισιν:

—Δόξα σοι ο Θεός, θα γλυτώσω για λίγο καιρό. Και θα σπάσω κέφι ή φανταρίσ μας...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η ΠΑΡΩΔΙΑ ΤΗΣ ΙΠΟΚΗ

«ΟΤΑΝ ΣΦΥΡΙΖΩ»

Φαντάρος και τσολιάς
βουνά πηδούν.
Νικούν τους 'Ιταλούς
και όλο τραγουδούν.
Ρε φράιν

Πάντα νικάω
κι' είμ' εύτυχισμένος
είμαι δοξασμένος.

(σ φ ύ ρ ι γ μ α).
Γι' αυτό σφυρίζω
όπου κι' αν βρεθώ.

(σ φ ύ ρ ι γ μ α).
Με τον καιρό
τόν παγερό

όλο χιμά και προχωρώ.
Και σάν φελό,
όλ' οι 'Ιταλοί

θα πέσουνε μού' στο νερό
Παντού τους τσακίζω,
τους αιχμαλωτίζω

και γι' αυτό σφυρίζω...
(σ φ ύ ρ ι γ μ α).

ΤΑ ΚΑΕΜΜΕΝΑ ΜΗΛΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)
Αυτά για την ώρα.

Η φίλη σου
ΦΑΝΗ

Σεβινί 3 *Οκτωβρίου.
Αγαπητή μου φίλη
Ηρσε χθές και φάγαμε μαζί. Όταν ερρεσε κατέβασε από το άμάξι του ένα καλάθι στολισμένο με άνθη και γεμάτο ώραιότατα μήλα... Άφησε το καλάθι έμπρός στα πόδια μου και με κούταξε στο μάτι. Τι μάτια άγαπητή σου!

Το γέμισμα ήταν εξάισιο... για μένα! Μετά το γεύμα ο κ. Γκυγιώ κλεισθηκε με τον θεό μου στο γραφείο του. Φαντάζομαι πως έμειναν για δουλειές και φαίνεται πως σφώνησαν γιατί όταν βγήκαν ήσαν χαρούμενοι και ο θεός μου, συμπατώντας μου το πηγούνι, είπε :

Αυτή εδώ λοιπόν είνε ή νέα που αφήνει τον κυρίως και μπαίνουν στο θαγόνι των κυριών και κλέβει τα μήλα του κ. Δημάρχου!

Το θράδυ μου είπε ο θεός μου πως αύριο θα πήγαινό στο Σατελέ να δει τον πατέρα μου. Γιατί δεν ξέρω...

Σε φίλω γλυκά.

Η φίλη σου
ΦΑΝΗ

Σατελέ 17 *Οκτωβρίου
Αγαπημένη μου Ματθίλδη
Η φίλη σου είνε εύτυχισμένη, είνε ή εύτυχιστερή γυναίκα του κόσμου. Χθές ο κ. Γκυγιώ ήλθε και με ζήτησε έπισήμως ο γάμο από τον πατέρα μου και ο μπαμπάς έδέχθηκε.

Θά ήθελω αγαπημένη μου τί ώρατος που είνε ο Παύλος μου τί καλός τί χαριτωμένος!... Χθές ήμασταν στο Σεβινί. Έβήκαμε μαζί περίπατο, στο δρόμο προς το Μόν — Ρικάρ για να δούμε τη μπλιά... του έγωλήματος! Κι' εκεί, λοιπόν θα σου το πω εκεί ο Παύλος με φίλησε.

Ο άγροφύλακας δεν ήταν εκεί. Εύτυχώς! Γιατί ήταν άξιος να συντάξει νέα καταγγελάλα!

Ετόιμασε λοιπόν τις τουαλέτες σου, άγαπητή μου. Οι γάμοι ώρίστηκαν για τις 20 *Ιανουαρίου.

Σε φίλω
Η τρισευτυχισμένη φίλη σου
ΦΑΝΗ

ΑΝΡΥ ΝΤΥ ΠΛΕΣ ΣΑΚ

11ον

Τα λόγια της άντήχσαν πένθιμα στη σιγαλιά της νύχτας. Και ή καρδιά της παιδούλας έσφιχτηκε άθελα. Δεν έδωσε όμως θαυότερη σημασία σ' αυτά τα λόγια, γιατί ή 'Ερατώ είχε τότε — τότε τέτοιες φιλοσοφικές ιδέες, που την παραξένευαν.

Εξυγαναν ώστόσο στην όχθη. Άεσφνα, ένώ ή θάρκα τους κυλούσε ανάσφρη κι' οι κοπέλλες έκάθονταν σιωπηλές, μία θάρκα ξεεταχθηκε μπροστά τους. Δεν ήταν τίποτα το παράξενο να βρεθεί εκεί άλλη θάρκα. Άλλά ο τρόπος που παρουσιάσθηκε έτσι μπροστά τους, τις έτρεμαζε. Κι' ή θάρκα παριονταν σάν να τώκανε επιτήδες να έλθρη κατεπάνω τους, να τους κόψη το δρόμο. Μέσα εκεί οι κοπέλλες διέκριναν τρεις άντρες με φούια, σιγούρα Τούρκους. 'Η Κρινώ έδωκε μία μικρή τρομαγμένη φωνή, και ψιθύρισε:

—Τι έθελαν αυτοί μπροστά μας τώρα; Δεν αποκρίθηκε ή 'Ερατώ. 'Η καρδιά της είχε σταματήσει για μία στιγμή. Γιατί κατέλασε πως αυτοί ήταν οι άνθρωποι του Σουλτανού. Άκριβώς έτσι είχαν συμφωνήσει, πως ή θάρκα τους θα τις παραμύθνε κοντά στο σπίτι την ώρα που θα γυρίζαν από τον περίπατο, ώστε οι άντρες να ιδούν και την κορμοστασία της Κρινώ, καθώς θα έβγαίνε από τη θάρκα και θ' ανέβαινε τις μαρμαρένες σκάλες.

—Μη φοβάσαι, είπε τέλος θραχνά. Γιατί φοβάσαι; Τι μπορούν να μας κάνουν; Έξ άλλου... να, φάσαμε στο σπίτι.

—Εσπώρε με δύναμη τα κουτιά. 'Η ξένη θάρκα τριγύριζε με ανείθεια λίγη ώρα τη δική τους. Επειτα στάθηκε κοντά στη σκάλα κι' αυτή.

Γρήγορα, φοβισμένη, ή Κρινώ έπήδησε έξω. Το φεγγάρι έβγαγε τώρα σάν ήμερα. 'Η λυγερή κορμοστασία της ερόνιχα νεραϊδένια από ασμένιο στο φως. Το διάφανο πρόσωπό της έφαινεόλως και τα δολοειτία της μάτια άστράφταν από τον κρατημένο θυμό.

Πίσω της έπήδησε ή 'Ερατώ. Δεν διαζόταν, έπιτήδες. 'Ηθελε να τους δώσει καιρό να ι-δούνε καλά τη μικρή. Άνέθηκε με το λικνιστικό της θημα άργά τα μαρμαρένια σκαλοπάτια, κι' έπειτα έγύρισε και τους έκύτταξε με θάρρος τους τρεις αυτούς άντρες που την έκύτταζαν τώρα αυτήν.

—Εδωσε με την ήουχια της τη θάρκα, έπειτα πιάνοντας την Κρινώ από το χέρι, έτράθηξε προς το σπίτι.

—Μ' έφώδισαν αυτοί, είπε ή Κρινώ παραμυθμένη.

—Κουτό! την ήσυχασε ή μεγάλη. Γιατί: Τι μας έκαναν οι άνθρωποι; Μας έκύτταζαν. Δικαιώμα τους δεν είνε να κυττάνε δυό άμορφες κορίτσια σάν κι' έμεις;

—Εγέλασαν κι' οι δύο, και με τα γέλια έβόσαν οι φόδοι της Κρινώς κι' ή καρδιά της πλημμύρισε ξανά από εύτυχια.

Η ΕΡΑΤΩ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙ

—Έκαιγε το αίμα της όλο εκείνο το θράδυ της 'Ερατός... Πονούσε, όσο δέ φανταζόταν πως ήταν δυνατόν να πονέη. Αυτά τα χάρδια που είχε μαντέψει, τα φίλια που είχε άκούσει, ο έρωτικός ψιθύρος, ήταν μαρτύριο που με φρίκη συλλογιζόταν πως έπρεπε να το υποστηρίξει πάλι σε δυό μέρες. Όταν έλεγαν προχθές στη Χαμίντα πως δεν θέλει να κάνει κακό της Κρινώ, δεν τα είχε συλλογισθεί αυτά. Μά τώρα, είχε ήδη χειροπιαστή την εύτυχια

της μικρής... τη δική της δυστυχία...

—Όταν κατέβηκε λοιπόν, το άλλο πρωί στην κάμαρα της Χαμίντας, έφώναξε, άψφώνοντας τι ιδέα θα σχημάτιζε γι' αυτήν ή παλιά της παραμύθνα.

—Χαμίντα... τη μισώ... τη μισώ!... Τώρα νοιώθω τη δύναμη ή της κάμα κακό. Έχεις δική σου... Ό έρωσ κάνει τον άνθρωπο κακό κι' εγώιστη... Δεν μπορώ να συλλογιστώ τη δική της εύτυχια πιο πολύ από τη δική μου. Θέλω να πονέση κι' αυτή όπως πονώ κι' εγώ.

—Έχω νέα, είπε ή Χαμίντα χαρούμενη.

—Κιόλας; Έκαμε ή 'Ερατώ κι' ή καρδιά της έφτερούγισε.

—Ναί, ήρθε ή Άλλης χαράματα και μου έπτε...

—Λοιπόν;

—Οι άνθρωποι του Πατισάχ τρελλάθηκαν με την Κρινώ. Από τις πιο άμορφες κοπέλλες που έχουν ιδή, είπαν... Τόσο πολύ ένθουσιασθηκαν, που και να μην ήθελσε εσύ τώρα, μου φαίνεται πως αυτοί άπωσθήποτε θα την έπειναν, γιατί ο Σουλτανός θα τους άκριβοπληρώσει για ένα τέτοιο κορίτσι.

—Έτσι; Έκαμε ή κοπέλλα συλλογισμένη. Την έρθηκαν τόσο άμορφη λοιπόν;

—Πλάσμα, είπαν, ούρι πιο παραδεισέου... —Γι' αυτό τρελλάθηκαν λοιπόν κι' ο Κωνσταντής, ψιθύρισε με φθόνο ή 'Ερατώ.

—Γι' αυτό πρέπει να φύγη από κοντά σου... Όσο την θέλεις αυτήν δεν έχει μέση για άλλην. Ένώ, όταν θα είσαι μόνη, είσαι κι' εσύ άμορφη...

—Και λες πως τώρα πιά, κι' εγώ να έδισαζα, αυτοί δεν θα την άφιναν;

—Έτσι και ή Άλλης.

—Όποτε εγώ δεν έχω πιά την εύθνη. Ψιθύρισε ή κοπέλλα.

Χαμογέλασε ή Άραπίνα κι' είπε με είρηνεία:

—Κι' αν την είχες; Θά έδισαζες; Άφου λες πως την μισείς...

—Όχι, όχι, δεν θα έδισαζα τώρα πιά, αποκρίθηκε ή 'Ερατώ με σφιγμένα δόντια.

—Άκουσε, λοιπόν, κορούλα μου, είπε ή Άραπίνα. Πολλές φορές όταν παρίνουν τα κορίτσια για το χαρέμι, είδωποιούν τους γονείς... Μοι φαίνεται όμως πως το καλύτερο είνε να μην είδωποιηθούν καθόλου τώρα τ' άφεντικά. Γιατί έχουν πολλές γνωριμιές και θα ξεσηκώσουν όλους και δαίμονες να μην τους πάρουν το κορίτσι τους. Θά έάλουν και τον Πατριάρχη να επέλθρη.

—Και θέλεις, δεν πρέπει να είδωποιηθούν, συμφώνησε ή 'Ερατώ.

—Εσύ όμως πρέπει να βοηθήσης πολύ, παιδί μου. Άκουσε, πως μου είπε ο Άλλης ότι θα γίνη. Θά πάτε πάλι ένα θράδυ, όποτε θέλεις, στο Βόσπορο. Μονες όμως θέλεις, να μην είνε ο Κωνσταντής... Να πείτε μακριά... Έσύ να πιάσεις τα κουτιά. Έκεί θα είνε κι' οι άνθρωποι του Σουλτανού με τη θάρκα, και θ' άρπάζουν την Κρινώ. Έσύ να μη φοβήθης κ' έλέω. Όταν γυρίσης, θα πής ότι την άρπαξαν κάτι άντρες, που δεν τους ξέρεις. Ποτέ δεν θα φαντασθούν την άλήθεια. Κι' ή άστυνομία παντού μπορεί να ψάξη, αλλά στο Γιλδίξ δεν χάνει τη μύτη της. Δεν είνε έπιτυχημένο το σχέδιο;

—Καλό είνε, Χαμίντα, αποκρίθηκε ή κοπέλλα με θάρρα καρδιά... Άλλά θα μου στοιχίση δέκα χρόνια της ζωής μου... Θά πεθάνω από την τρομάρα μου.

—Όλα τα πράγματα θέλουν θάρρος σ' αυτό τον κόσμο, κορούλα μου... Όλα. Όταν σκεφθής ότι παλεύεις για την εύτυχία σου, δεν θα δειλιάσης.

—Ναί, δεν θα δειλιάσω, επανέλαβε ή 'Ερατώ σκεπτική.

—Τώρα εσύ θα μου πής ποτέ θέλεις να γίνη.

—Μεθαύριο είνε εύκαιρία, Χαμίντα. Μας περιμένει ο Κωνσταντής πάλι το θράδυ στο Βόσπορο...

—Μά δεν είπαμε να είμαστε μονές;

—Ναί... Θά έρω τρέις να τον ξεγελάσω... Πάλι εσύ θα του πας κανένα μήνυμα.

—Όχι εγώ, όχι, έφώναξε με φόδο ή παραμύθνα. Θά το καταλάβη. Άσε, θα στείλω όμως κανέναν μικρό.

—Όπως θέλεις, Χαμίντα, κανόνισε εσύ... Αυτός θάρρη άπόψε έδώ. Άύριο τ' άπόγευμα πρέπει να λήξη το μήνυμα πως δεν θα πάμε στο Βόσπορο...

—Λοιπόν, συμφώνησε; Έκαμε ή Χαμίντα καθώς είδε την 'Ερατώ να σηκώνεται. Σέκυνο το καλό, κορούλα μου. Δεν θα μετανοήσης; Σε μία ώρα θα είνε άργά. Γιατί τώρα άμέσως θα πάω κιόλας στον Άλή...

—Όχι, δεν θα μετανοήσω, αποκρίθηκε ή κοπέλλα κι' έφυγε με δόντια σφιγμένα, με μάτια σκληρά σάν γυάλινα.

Όλη την ήμερα άγωνίστηκε να φανή φυσική στην Κρινώ. Άφες — άφες της έδειχνε μία άσυνήθιστη τρυφερότητα. Μά ή καρδιά της έμενε κρύα, και ο οίκτος δεν ήρθε ούτε μία στιγμή να την κάνει να δειλιάση. 'Η Κρινώ δεν μπορούσε να κρύψη την εύτυχία της. Κι' αυτό την φρένιαζε. 'Η χαρά της μικρής συνήραζε κι' όλους τους δικούς της.

Το αύστηρό ύφος της οικογενείας είχε αλλάξει. Χαμόγελα άνθούσαν μέσα από τα λευκά γενάρια του πατέρα, χαμόγελα από τα σθοδρά ματιά της μητέρας. Όσο για τον Άλέξανδρο, δεν μπορούσε να φαντασθή ή 'Ερατώ πως ήταν ο ίδιος άνθρωπος. Όλη την ώρα σιγοτραγουδούσε. Και ή κοπέλλα άπαπένανταν πως δεν τούβνε αυτή τη χαρά μόνο ή εύτυχία της άδελφής του, μα κι' ή δική του ή άγάπη για τη Ραλλώ. Δεκάτη προχωρούσε. Όλα αυτά μεγάλωναν τη ζήλεια της κι' έκαναν την καρδιά της πέτρα.

Το θράδυ, ύπιδέθηκαν —ον Κωνσταντή με τρελή χαρά όλοι. Έμεινε ως άργά τη νύχτα, έγέλασε με τα κορίτσια. έμίλησε σοάρα με τον πατέρα. Κι' όταν έφυγε, ύποχέθηκε να ξαναρθή σε δυό μέρες. Άλλά ψιθύρισε της Κρινώς πως αύριο θα την περιμένε στο Βόσπορο. Με χαρά του το ύποσχέθηκε ή μικρή, γιατί οι γονείς είχαν άναγγείλει πάλι πως θα έλθουν εκείνο το θράδυ. Ο Άλέξανδρος κι' αυτός έμενε άργά τώρα τελευταία στους Δεκάτες. Έτσι κανένα έμπόδιο δεν ήπληγε για την αύριανή ρομαντική συνάντησι.

Με άφάνταστο κόπο είχε κατορθώσει ή 'Ερατώ να μην προδώση την τρυαχί της όλη αυτή τη θραυδία. Πιο πολύ της έκόσισε άκόμα ν' άκούση τις τρελλές έκμυστηρεσίες της Κρινώ, που, πλημμυρισμένη από εύτυχία, την εκράτησε κ' ά της, πριν κινήση πολλή ώρα, να της μιλή για τον άρραβωνιαστικό της.

Επέρασε μιάν άγρυπνη, έφιαλτική νύχτα. Χοράματα, σημάδια κι' έγραψε αυτή τη σημείωσι:

«Κωνσταντή,

Να μη μές περιμένεις στο Βόσπορο, έπειδή ύπάρχει λόγος που δεν θα μπορέσω να έρθω... Να μές περιμένης την ίδια ώρα, θραυδία, στο γεφυράκι».

Αυτή είχε σκεφθή. Όχι μονάχα να τον έμποδίσω να πάη στη συνάντησι. Άλλά, κι' αν συλλογιζόταν αυτός άπωσθήποτε να καθή τον άγαπημένο του περίπατο με τη θάρκα, πράγμα που μπορούσε ν' άνατρέψη τα σχέδιά της, να τον έμποδίσω. Έτσι ήξερε θετικά πως ο άρραβωνιαστικός της Κρινώς θα τις έπείρμε άφες δολέπησης στο γεφυράκι. Όσπου ν' άποφασίσω να φύγη, ή Κρινώ θα έρσκόταν κιόλας στο χαρέμι του Σουλτανού. Μά κι' όταν θαφενε άπογοητευμένος από το γεφυράκι, ήταν άπίθανο να του έλθη πιά ή ιδέα να πάη τόσο άργά στον Βόσπορο.

Έτσι, όλη ήμερα έξασφαλιζόταν. Το σχέδιο με κανέναν τρόπο δεν μπορούσε ν' άποτύχη.

Άρπασε το γράμμα χωρίς ύπογραφή κι' είχε άλλαξει έντελώς το γράφιμό της. Μπορούσε να μιμηθή θαυμασία το γράφιμό της Κρινώς. Κι' έτσι έθαλε άργότερα στον Κωνσταντή ότι αυτή δεν είχε ιδέα ότι ή Κρινώ ξαφνικά της είχε δηλώσει πως δεν ήθελε να πάη στη συνάντησι. Κι' είχε τελειοποιήσει κι' άλλο το σχέδιό της. Δεν θ' άνιγνύλασε αυτή την έξαφνισή της θετής της άδελφής. Έτσι κι' έτσι έφρόνιζαν να φεύγουν άόδυμυτα από το σπίτι, ώστε ότε οι ύπηρετες να μην τις παρίνουν είδησι όταν έφταναν μόνες. Θά έγύριζε λοιπόν το ίδιο άθρουσμα, και ποτέ δεν θα ώμολογούσε πως είχε κείψει εκείνο το θράδυ. Θά έλεγαν μονάχα πως αυτή είχε μείνει άδιάθετη από κρεβάτι, κι' ή Κρινώ της είχε πη ότι θα πάη στον κήπο να πάρη άέρα. Τίποτε άλλο. Κις εκεί θα σταματούσε. Άς συλλογιζόταν ότι ήθελε, άς την έγύρευαν όπου μπορούσαν να φαντασθούν... Αυτή θαπαίριε έρω ποτέ δεν ήξερε τίποτα.

Έδωσε το γράμμα της Χαμίντας. 'Η Άραπίνα της είχε πας ήταν όλα έτοιμασμένα για την άπαγωγή. Κι' έγύρισε ή 'Ερατώ κοντά στη θετή της άδελφούλα. Τώρα πιά, ήταν κομμένος ο δρόμος της μετανοίας. Το προδοτικό γράμμα είχε κιόλας φύγει... Σκληρή καρδιά και θάρρος, αυτό χρειαζόταν... Και, άγοράζεται ακριβά ή εύτυχία...

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Η νύχτα ήταν φατερή, όπως προχθές. Το φεγγάρι μεσουρανούσε ολόγεμο σκεδόν.

Η θάρκα των καριτώνων κυλούσε ήρεμα, κι' ή Κρινώ, με φωνή θραχνή από τη συγκίνηση, έλεγε:

—Πρόσεξε, 'Ερατώ, πρόσχε να τον ιδού με!... Δεν ξέρω γιατί χτυπάει τόσο άποψε ή καρδιά μου. Πιο πολύ από προχθές.

—Μήπως θυμάσαι τους τρεις εκείνους άντρες στη θάρκα; Έκανε ή 'Ερατώ με φωνή πινυμένη από την άγωνία κι' αυτή.

—Όχι, μη μου τούς θυμίζης, έφώναξε ή κοπελλίστα. Τους είχα ξεχάσει. Έτσι χτυπούσε ή καρδιά μου από μιάν άνέστητη άνησυχία.

—Εγώ, όμως, Κρινώ, είπε ή 'Ερατώ, όσο το συλλογιζόμαι, τόσο πιο πολύ μ' άνησυχεί ή παρουσία αυτών των ανθρώπων...

—Γιατί; Έκαμε ή μικρή και τα μάτια της μεγάλωσαν από τον τρόμο.

—Νά, έξέρω κι' εγώ... Μας έκτύταζαν παράξενα.

—Τότε δεν έπρεπε ναρθώμε μόνες έδω. —Τό άκέφηκα να στο πω. Μά μετά σε

λυπήθηκα. Δεν ήθελα να σου χαλάσω τη χαρά σου... Τι είνε λίγος φόδος μπροστά στις εύτυχισμένες στιγμές που σε περιμένουν;

—Είσαι καλή, 'Ερατώ, ψιθύρισε με συγκίνηση ή παιδούλα σφιγγοντας το χέρι της θετής άδελφής της.

—Όπου και νάνε, θα φανή ο Κωνσταντής, αποκρίθηκε αυτή στηλώνοντας τα μάτια της άνήσυχια μακριά.

—Απορώ μάλιστα πως δεν έφάνηκε άκόμα, ψιθύρισε ή Κρινώ.

—Άς πάμε λίγο πιο πέρα...

—Όχι και πολύ μακριά, 'Ερατώ!

—Νά, λίγο πιο έξω... Έως μας περιμένει πιο μακριά, για μεγαλύτερη ασφάλεια...

Εσπώρε με δυνατός κουπίες τη θάρκα πιο μακριά και ή Κρινώ δεν έτόλμησε να την έμποδίσω, γιατί όσο δεν έβλεπε τη θάρκα του άγαπημένου της, ένόμιζε και αυτή πως θα την περιέμενε πιο πέρα.

Η θάρκα τους έφενε γοργά από την άκτι. Όσο έπληναν και άραιώναν οι άλλες θάρκες που συναντούσαν. Στο τέλος ή δική τους έμεινε μόνη. Μά ή θάρκα του Κωνσταντή ακόμα να φανή.

—Ερατώ, είπε σε μία στιγμή ή Κρινώ τρομαγμένη. Για ιδες τι μακριά που πήγαμε! Νά γυρίσωμε, να γυρίσωμε άμέσως. Φοβάμαι! Δεν μπορώ να καταλάβω τι είνε ο Κωνσταντής...

—Ναί, να γυρίσωμε, αποκρίθηκε ή κοπέλλα και έρριξε ένα άνήσυχο βλέμμα τριγύρω.

Έξαφνα, το αίμα ανέθηκε στα μάγουλά της. Έκει, αυτό το σκοτεινό σημάδι, ήταν σιγούρα θάρκα. Έφώναξε πνιχτά:

—Νά, κύττα, κάποια θάρκα, Κρινώ!... Αυτός θα είνε σιγούρα... Ναί, αυτός... Δέ θέλεις έναν άντρα όρθιο;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΤΟ ΔΙΗΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Παρ' όλα τα πένιχτα έξη χρόνια της, ή κ. Φοντερίδου δεν έννοουσε να τά θάλη κάτω. Φτιασιδωμένη πάντοτε με έπιμέλεια, με θαμμένα μάλλια και με κοριτσιτικά νάκια και καμώματα, ήθελε να πιστεύη ότι τώρα που οι θεμασάτι της άρχισαν να άραιώνουν, θα ξανάφερνε τούλάχιστον κοντά της τον κ. Φοντερίδη, που από χρόνια τώρα την παραμελούσε προς χάριν άλλων γυναικών.

Όταν όμως είδε ότι ο άνδρας της έξα κολουθούσε να άδιοφορή γι' αυτήν, ή κ. Φοντερίδου έπληρε την άποφάσι να θρη κι' αυτή έναν άνδρα που να την νοιώθη, να την άγαπή.

Εβίπλωσισε λοιπόν από την ήμερα έκείνη την φιλαρκεσία της και τις φρονιές της για την καλλονή της, περνούσε ώρες άλόκληρες μπροστά στον καθρέφτη της, ένώ συγχρόνως έδωσε έναν πολύ νεανικότερο τόνο στο ντύσιμό της.

Μία μέρα που καταγινόταν σ' αυτές τις άναμμένες άσχολες της, ή καμαριέρα της έφερε ένα γράμμα σ' όνομά της. Το άνοιξε και με μεγάλη της κατάπληξι έδιάβασε:

«Κυρία, θέλετε ν' άγαπηθής; Θέλετε να έμνηστεύσε; Ένα δυνατό αιώριο έρωτα; Άν μία τρελή έρωτική περιπέτεια θα μπορούσε να δώσει χαρούμενος παλιόμοστην καρδιά σας, καμείτε μου την έπισημύση μιας γρήγορης άπαντήσεως. Γράψτε μου, εστω και μιάν ένθαρρυντική λέξι μονάχα, στα άρκα Δ. Γ. Β., Ταχυδρομική θυρίδας 581. Ένταθάρα».

Η ήλικιωμένη κυρία δεν μπορούσε να συνέλθη από την κατάπληξι της. Και όμως το γράμμα το έδειχνε. Κάποιος ύπέφερε γι' αυτήν. Σκέφθηκε λίγη ώρα και μετά πήρε την πέννα και έγραψε:

«Απογοητευμένη άπ' τη ζωή, με την ψυχή γεμάτη άνεκλήρωτα όνειρα, δεν ζητώ παρά μονάχα ν' άγαπηθώ... Πως όμως; Τι πρέπει να κάνω».

Και ή ώριμη κοκκία πήγε και έρριξε ή ίδια στο ταχυδρομείο τον φακέλλο,στην άρισμένη διεύθυνσι.

Επέρασαν λίγες μέρες άγωνίας και έπ' τέλος ή κ. Φοντερίδου πήρε την περιπόθητη άπάντησι. Άνοικε με κορδιοχτύπι τον μυρωμένο φακέλλο και διάβασε:

«Θέλετε λοιπόν να άγαπηθής και ρωτάτε πως και τι πρέπει να κάνετε; Άπλούστατα, άγαπήτη κυρία, μεταχειρισθήτε καθε θράδυ, πριν πλავιάσετε, την περιήρησι και αλάνθαστην κρέμα «Νεράιδαν», που διατρεί και επανασφέρει την νεότητά, την δροσρότητα της έπιδερμίδος και έξασφινεί τις ρυτίδες. Θά την έρής σε όλα τα μυρωπιεία και στο 'Ινστιτούτον Καλλονής ή «Αφροδίτη», όδός Σκοπιά 487 Α».

Γ. ΝΑΣΟΣ

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

18ον ΓΡΑΜΜΑ

Κή πάλιν εις το μέτωπον έχω θριάμβους! Κόσω Ταλιάνο κή θερίζω Καμπαλλερο έπι (προσέτω,)

κι' οι δημοσιογράφοι μοι άτενίζουν με θι θάμ (έους).

«Κάπου» εις έτερον τομέα είμι τώρα, κή έχω δράσιν που θα την θαμάς; ή χώρα, διότι σε καλά χωρία έρίσκουμι γύρα, κι' αντίτασμα κι' ένταθά πατριώτ' ας χήρα.

Συνήφθησαν κι' έπιχειρήσεις «κάπου» εις τη (χίρα),

τούτέστι με θυμόταν από το χουρίο, έπρεσε στο λαιμόν μ', οι γλύκες την έστησαν, έπρεσε στο λαιμόν μ', οι γλύκες την έστησαν, έπρεσε στο λαιμόν μ', οι γλύκες την έστησαν.

Παρ' όλας της τάς ψυχραιμίας κή τα φλά (γμάτα,

Ιδούσα Γιάννον - λεβεντιά ή καφουριό, μπερδεσε στής άνάπης τα συρματοπλέγματα, κι' έσφιξε με πόθον κάπου εις την χείρα.

«Ο έρως της άπεγειώθ' άεροπορικώς, κή πριν άναζητήσω καταφύγιον, προβάσα εις άναγνωρίσεις, κάπου, σχετικώς, μ' έστρωσε έδω - πλανεύς εις το κυνήγιον.

Τ'ν είπα: Σοι έξέρω κή σ' άρεσω κή μ'άρεσεις, μά κάπου στα μετόπισθεν είν' ή Παγώνα, κι' έβγαλα από τους πίσω της σκελέας θέσεις το γράμμα σ' άπ' την τούτ' κή την εικόνα.

— 'Ιδού, της είπον, ποιάν λατρεύω κή ποιάν (θ μάμαι.

δους εσύ έφώδους κι' αν θαρσής, Πιστός κή ντούρος σάν τουγγάρο; 'Θενάμαι κή πάψ' τις Καμπαλλερο — έπιθέσεις!

Μοι κραιν' — ούρ' Γιάννο! Θά πο-θω εις (άντεπίθεσι!

Μόνον έν φίλημα ζητώ! Πουνώ! Πηδούμαι! 'Εμδελών τόν' ήνώ καμπίλας όσπερ νερο- (κολοκύθης

<

ΨΕΜΑΤΑ χωρίς αίτια

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Έκείνος, θυσιζόμενος σε μία θαυμάσια πολυθρόνα, δαβάζει μίαν μεσημεριανή εφημερίδα, χωρίς όμως και να καταφέρει να βγάλει νόημα απ' τις μετακινήσεις των στρατευμάτων στα μέτωπα της Λιβύης, της Έρυθρας και της Αιθιοπίας. Ο λόγος είναι απλός: Το ρολόι δείχνει δύο μετά το μεσημέρι, κι' εκείνη άκορμη δεν έχει γυρίσει απ' έξω. Ο ένθετος ρυθμός του τον κάνει να διαβάσει σαρανταφορές την ίδια γραμμή της εφημερίδας, χωρίς να την καταλαβαίνει ούτε μια. Στο τέλος, ενώ το ρολόι δείχνει δύομισή, εκείνη μπαίνει, ξαναμμένη, εύθυμη, με δυο-τρία πακέτα).

ΕΚΕΙΝΗ (αφίνοντας τα πακέτα, και πετώντας το κάππαλο της): «Αργήσα;»
ΕΚΕΙΝΟΣ: (χωρίς ν' αφήσει την εφημερίδα, μελονότι τώρα είναι που δεν καταλαβαίνει τίποτε, απολύτως από όσα διαβάζει): «Εσύ τί λές;»
ΕΚΕΙΝΗ: Τι ώρα είναι;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάρε το δεκατέσσερα στο τηλέφωνο, να μάθεις...
ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει το μπρασελέ της): Δύο κι' είκοσιεχτώ...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου θυμίζεις, αλήθεια, μερικούς έμπειρους, που, για λόγους ψυχολογικούς, κάτι που κοστίζει διακόσιες δραχμές, το διατιμούν εκατόν ενενήντα έννα και τριάντα... Έτσι, ο αγοραστής κόβεται, όχι βέβαια για τα έδωκεντα λεφτά που του χρεώσανε, μα γιατί δεν γνωρίζει την κρυάδα του αριθμού διακόσια...

ΕΚΕΙΝΗ: Έτσι κι' εγώ, λοιπόν, σου λέω δύο κι' είκοσιεχτώ, για να μη σου πω δύομισή... Αυτό δε βές να πής...
ΕΚΕΙΝΟΣ (πέττει την εφημερίδα, και σηκώνεται): Για να δούμε, λοιπόν, ποιο πράγμα τόσο φοβερό σε ανάγκασε ν' αφήσεις τον άντρα σου να σε περιμένει ως τις δύομισή, νηστικός, αγανακτισμένος, και, το χειρότερο, με χίλιες-δυο υποψίες στην καρδιά του...
ΕΚΕΙΝΗ (πέφτει σ' ένα ντιβάνι): Δόσμου ένα τσιγάρο. (Το ανάβει). «Ακουσε, λοιπόν. Είναι φοβερό. Άμα βγή κανείς, δε μπορεί να γυρίσει σπίτι του την ώρα που θέλει. Απελπισία! Χίλιες φορές θαστήμησα τους υπαλλήλους, τους χαζούς των δρόμων που μπαίνουν μπροστά μας σαν οδοφράγματα, τους υπαλλήλους των μαγαζιών που δείχνουνε τόσην απροθυμία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (της πιάνει το χέρι, Ξερά): Πού ήσουν;
ΕΚΕΙΝΗ: Σιγά, καλέ. Μου πόνεσες το δαχτυλίδι μου! Τι σ' έπιασε;
ΕΚΕΙΝΟΣ (επίμονα): Πού ήσουν;
ΕΚΕΙΝΗ: Ε, καλά λοιπόν, αφού είν' απαραίτητο να μ' ανακρίνης, ας γίνω και υπόδικη για να σ' ευχαριστήσω: Έφυγα από δω στις έντεκαμισή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί στις έντεκαμισή;
ΕΚΕΙΝΗ: Ε, άσπου να έτοιμάσω το φαί...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τί φαί έχουμε;
ΕΚΕΙΝΗ: Ομελέττα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίμενε, δηλαδή, να γεννηθούνε τ' αυγά, γατί ούτ' είν' η μόνη άργεσι της ομελέτας.

ΕΚΕΙΝΗ: Δε με πιστεύεις; Ρώτησε τη Μαρία τι ώρα έβγαζε.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε θα σ' εξευτελίσω βέβαια, στην υπέρβια.
ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, πιστέψ' με! Δέν υπάρχει μέσος όρος. Λοιπόν, έφυγα έντεκαμισή, περίμενα είκοσι λεφτά το τράμ.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Είχε έκτακτισή;
ΕΚΕΙΝΗ: Πού βές να ξέρω; Δεν είμαι σταθμάρχης της Πάσου. Πάντως, έφτασα

στην όδον Έρμου μία παρά είκοσι. Όπου να μπώ, να βγω, ίσα-ίσα που πρόφτασα να ψωνίσω ένα ρεταλάκι για ρόμπα του σπιτιού και δυο ζευγάρια καλτσες δικές σου. Είδες πού σε σκέπτεται, δαχάρστε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στη μία κλείσανε τα μαγαζιά.
ΕΚΕΙΝΗ: Πού τ'ό ξέρεις;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι συμβαίνει κάθε μέρα. Έκτος αν σήμερα κλείσανε στις δύο, για να δικαιολογήσουνε την άργεσι σου.

ΕΚΕΙΝΗ (πεισιμαμένη): «Όχι, κύριέ μου! Τα μαγαζιά κλείσανε και σήμερα στην ώρα τους. Εγώ όμως, βλέποντας αυτόν τον έραιοτο καιρό, έκσέβηκα να γυρίσω σπίτι με τα ποδά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με τα πόδια απ' την όδον Έρμου στο τέρμα Κυψέλης!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Κόψαμε τις εκδρομές, ας κάνωμε, λοιπόν, καμμία εκδρομή μες στην Αθήνα. Περνάοντας απ' τα Χαντεία, σου πήρα μία τυρόπηττα, —πάλι έσένα σκέφθηκα, βλέπεις;— ρούφηξα στο πόδι μία μπίρα και να με!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήσυχος): Λές ψέματα;
ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Δε μπορεί να γίνανε όλα όπως στα είπα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όσα μου είπες, είνε α-

ληθοφανή, δεν είν' αληθινά! Έλα, πές μου την αλήθεια. Σ' ένα λεφτό αν δε μου την πής, σ' όρκίζομαι πως δε θα ξαναπιστώσω λέξη απ' τα χείλια σου...

ΕΚΕΙΝΗ (κλαψορίζει): «Ε, νά, λοιπόν... Περνάοντας απ' το Τζόναρ, βρήκα τη Λιλή με τον άντρα της και τον κουινιάδο της, με καθήσανε διά της βίας, πήρα ένα οδό, κι' η ώρα πέρασε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό, μάλιστα! Το πιστεύω. Άκου, λοιπόν, μ' αυτή την ευκαιρία ένα μικρό μυστικό, όχι και πολύ ασήμαντο. Δε θα σου πω ποσο άπρεπες είνε να κάτσης στου Τζόναρ με τη Λιλή, με τον άντρα της και με τον κουινιάδο της, και να ξεχαστής πίνοντας ούζα, ενώ ο άντρας σου, κουρασμένος από ολόκληρο πρωινό στο γραφείο, μπαίνει στο σπίτι του για να βρή τη γυναίκα του, το φαί του, το σπιτικό του έτοιμο και πρόθυμο να τον ξεκουράσει. Σου λέω μόνον αυτό: Ποιός ο λόγος να μω κρύψης που πήγες; Το ψέμα είν' ένα μεγάλο κι' ακαταμάχητο όπλο στο χέρι μίας γυναίκας που ξέρει να το μεταχειριστή. Έσύ, μάτι μου, το μεταχειρίζεσαι για ψύλλου πηδήμα, χωρίς λόγο. Μαϊάξεις σαν ένα μικρό που του δώσαν ένα κανόνι φοβερό και τρομερό, και βαράς κανονίες στο βρόντο, για να περνά η ώρα. Αν έχης το ψέμα έτοιμο, στην άκρη των χειλιών

ΠΑΛΗΣ

Έρωτευμένοι ήσαν και της Ίτιάς τα κλώνια πάντοτε τους εοικέσαν με τρυφερή συμπίνα! Κι' όμως, η γερική Ίτιά, μόνον αυτή τ'ό ξέρει, ποσο πονεί... της χάραξε με κοφτερό μαχαίρι εις τον κορμό ο έραστής, γελώντας «Νίκος - Μαίρη».

Σε λίγο, ο Νίκος άπιστος έφάνη και η Μαίρη τρέχει στην ίδια την Ίτιά — ήσανε μεσημέρι — και πλάι στο «Νίκος» χάραξε — μία κι' ήρθε ευκαιρία — «Ψεύτης! Αθήνα 18 Μαΐου 33».

Ψεύτης έφάνη ο έραστής! — Πολύ γνωστή συνήθεια — μά η Μαίρη, ώστόσο, εννοωθί κάποια πληγή στα στήθια γι' αυτό και άπερισκέπτα, άπάνου στο θυμό της, εις την Ίτιά έχάραξε,

με πεισμα, τον κα-μυ της! Και τώρα, αν και πέρασαν οχτώ, περίπου χρόνια, δε σμίεναν κάτω απ' της Ίτιάς τα πονεμένα κλώνια, γι'ατ' οι πληγές που άνοιξαν οι δύο έραστές μένουν ακόμα άνοιχτές σά νάτανε προχτές...

Και οι διαβάτες που περνούν, έβρισκουν την ευκαιρία του έρωτα να διαβάσουνε ακόμα μία ιστορία, όχι απ' τις ευχάριστες, ούτε κι' απ' τις μεγάλες, αλλά σαν τόσες άλλες!...

Ο Νίκος ψεύτης! Η πληγή της Μαίρης! Ένιστατήκε μόλις στον έρωτα ζανά με άλλον έμπεδευτήκε!...

Ε. ΜΠΕΖΟΥ

ΖΗΛΕΙΑ...

— Καυμένη, τί χρώμα κομπιναίον που διά λες! Σήμερα οι γυναίκες φορούν τα πιο άνοιχτόχρωμα.

Και η σύζυγος άγριμένη:

— Έσύ πώς τ'ό ξέρεις αυτό, άχρείς!

σου, πάντα, χωρίς σπουδαία άφορμή, τότε τί θα μεταχειριστής όταν χρειαστής το ψέμα για να σωθής; Το ψέμα είνε το μεγάλο μεσον και, δυστυχώς, όλες οι γυναίκες το χρησιμοποιούν από συνήθεια, κι' όχι από ανάγκη. Άμα όμως το ψέμα γίνη συνήθεια, δημιουργήνεται κατάσταση, τότε ο άντρας χαλιδώνεται και στο τέλος, δεν πιστεύει πιά τίποτε. Αυτό κινδυνεύει να πάθης κι' εσύ μαζί μου.

ΕΚΕΙΝΗ (κλαίει σ' αληθινά τώρα): Συχώρεσε με. Δε θα τ'ό ξανακάνω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ να συχωρώ; Έγώ σ' ευχαριστώ. Ύστερ' από κάθε τέτοιο ψέμα, εγώ γίνομαι ισχυρότερος άπέναντί σου. Όστε, όταν θα χρειαστή να σε πιστώσω, δε θα σε πιστώσω...

ΕΚΕΙΝΗ (σοδρά): «Α, όσο γι' αυτό, δε θα χρειαστή ποτέ. Μικροψέματα άνόητα, νά, μπορεί να σου λέω. Μεγάλο όμως, πού να δικαιολογή ένα σημαντικό παράπτωμα, ένα γλύστρημα, — ά, όχι! Ποτέ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αυτό, γιατί παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί, θέλει ρώτημα:—Γατί σ' άγοπώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλι): «Έλα... Πάμε τώρα να φάμε την ομελέττα και την τυρόπηττα...

ΕΚΕΙΝΗ (αφίνεται να την οδηγήσει, ψθυρίζοντας επίμονα σά μικρά που παρρηρεί): Νά! Σ' άγοπώ. Σ' άγαπώ. Σ' άγαπώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είπαμε ν' αφήσης τα ψέματα χωρίς αίτια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΛΥΒΙΣΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΡΟΔΑΜΝΗ

Αυτό έγινε στα χρόνια τα παλιά, τότε που οι καρδιές έμαραίνοντο σαν τα ντελικάτα λουλούδια, άμα έπαυε να τις ζεσταίνη ο Έρωτας, στα τρυφερά και σκληρά χρόνια του Βυζαντινού Μεσαιώνα, με τα κάστρα που ήταν βαλμένα έπάνω στους λόφους σαν βασιλικά στέμματα, με τα λυπημένα τραγούδια, με τα δεμένα γεράκια και τα δλάσπρα φορά — μία φορά κι' έναν καιρό, όπως λένε τα παραμύθια...

Λοιπόν, μία φορά κι' έναν καιρό, στα παλιά Μεσαιωνικά χρόνια, ένας ξένος, ψηλό κι' άγένητο παλληκάρι στην πρώτη νεότη του, έδιάβαινε ένα μονοπάτι κοντά σε ποταμό, άναστενάζοντας και βρέχοντας με δάκρυα τα μάγουλα του. Ήταν έπάνω σ' άλογο χαριτωμένο, ζωσμένο άρματα που έλαμπικοπούσανε στο φως. Έβάστα ένα γερακι με το χέρι του κι' ένα πιστό λαγωνικό τον άκολουθούσε. Το μονοπάτι που έδιάβαινε είχε από τη μία μεριά ένα λειβάδι κι' από την άλλη τον ποταμό. Κι' ήταν και το λειβάδι και το ποτάμι μία προκλήση. Το πρώτο για να στήση τη σκηνή του, το δεύτερο για να σβύση τη δίψα του. Άλλα ο νέος ιππότης δεν φανταζόταν να νοιάζεται καθόλου για τέτοια πράγματα. Έπροχωρούσε στο μονοπάτι, άναστενάζοντας πάντα, από τα βάθη της καρδιάς και δρέχοντας τα μάγουλά του με ζεστά δάκρυα.

Τον λέγαν Λύβιστρο κι' ήταν ρηγό-πυλο στη μακρινή του πατρίδα. Ένας δεύτερος ιππότης, διαβαίνοντας το ίδιο μονοπάτι, περνάει δίπλα του και τότε χαιρετά.

—Όρα καλή, ξένη συνοδοιπόρε! του λέει με συμπόνια, σκύδοντας έπάνω σ' άλογο, για να ιδη από κοντά το πρόσωπό του.

Έκείνος δεν του δίνει καμμία άπόκριση. Ούτε έγυμισε καθόλου να τον ιδη.

—Ξένη, του ξαναλέει φιλικά ο άλλος καθαλάρης, καταλαβαίνω και σέβομαι τον πόνο σου. Γι' αυτό έζήτησα να σε γνωρίσω. Έναν πόνο, τόσο μεγάλο, όσο τον φαντάζομαι, πώς θα τον βαστάξης μόνος σου στην ξενιτιά;

Ο ξένος συγκινείται στο τέλος απ' αυτά τα λόγια, τα τόσο φιλικά, κι' άποφασίζει να του μιλήσει.

—Στον τόπο μου, του λέει, ήμουν μάγιστρος άρχοντας, με δύναμι και πλούτη. Είχα για σύμβροτό μου τη χαρά και την άξενιοσύνα για φίληνά. Γιατί κρατούσα επίμονα τον έαυτό μου μακριά από τον έρωτα.

—Δεν είχες άγαπήσει ποτέ; τον ρωτάει με κατηχητή ο νέος του φίλος.

—Ποτέ. Ήμουν άδιάφορος στον πειρασμό της άγάπης κι' έκοράιδενα όλους εκείνους που δεν είχαν τη δύναμι ν' άντισταθούν. Όσπου μ'ά μέρα έγινε κάτι φοβερό, πού μούδωσε να καταλάβω τον πόνο και τη δύναμι του έρωτα. Γυρίζοντάς ένα δειλινό από το κυνήγι, είδα στον κλώνο κάποιου δέντρου δύο τρυγόνια να κάθωνται κοντά-κοντά, να παίζανε και να φιλιούνταν. Ήταν ζευγάρι. Λύνα το γεράκι μου, καταβάζω το δαδάρι, σημάδεύω και χτυπώ. Άμέσως έπεσε σκοτωμένο το ένα πουλί. Άλλα τότε συνέβη κάτι άλλο, πολύ περίεργο. Το ζωντανό τραγέ, βλέποντας σκοτωμένο

το τσίρι του, έπέταξε ψηλά στα νέφη και κατόπιν έπεσε στο χόμα νεκρό. Τόχε σκότωση ο πόνος που δοκίμασε. Έτσι μού έξηγησε ένας σφοδς άνθρωπος, πού γνωρίζει όλα τα μυστήρια της άγάπης. Το τρυγόνι, άμα χάση το τσίρι του δεν κάβεται σε χλωρό κλαρί, ούτε τίνει νερό καθέρις.

Αυτό το περιστατικό έκαμε έξαφνα το Λύβιστρο να αισθανθή όλη την κρυμμένη τρυφερότητα της καρδιάς του. Βυθίζεται σε όνειρα. Κι' είνε σαν να τ'ό ζή αυτά τα όνειρα πραγματικά, με τη θερμή του φαντασία. Βρίσκεται σ' ένα πράσινο λειβάδι, άνάμεσα σε ήσυχα χαριτωμένα ρυάκια, που κυλάνε τα όλεδιάφανα δροσερά τους νερά και κάτω από πράσινα δέντρα που ρίχνουν τούς ίσκιους τους. Όλη η γη άλωδιάζει από τα άρώματα των λουλουδιών. Προχωρεί μαγεμένος και φθάνει στο παλάτι του Έρωτα. Μία έπιγραφή είνε χαραγμένη στην πόρτα:

«Όποιος δεν υποδουλώθηκε ποτέ στην άγάπη, όποιος μένει στον πάθο άναίσθητος, δεν θα γνωρίσει ποτέ την ευτυχία που βρίσκειται σ' αυτό το κάστρο. Όποιος θέλει να μη έδώ μέσα και να ιδη το παλάτι του Έρωτα, πρέπει να γίνη πρώτα σκλάβος του κι' ύπηκόος τους.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

«Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ»

Συναρπαστικές σελίδες από την περίοδο έκλειψης της Ιστορίας όπου ο ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΣ άρχισε να υποσκάπτει τα θεμέλια του Ρωμαϊκού Κράτους, ξεπηδώντας μέσα από την Αύλη των κραταιών Καίσαρων.

ΟΡΓΙΑ, ΔΟΛΟΠΛΟΚΙΕΣ, ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΕΣ, ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ, ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ, ΛΙΣΧΗ.

Όλα τα άνάστα πάθη που κληροδόησαν οι Ρωμαίοι στους σημερινούς των άπογόνους.

«Η παρακμή της Ρώμης»

ούτοπλη ιστορήματα, γραμμένα ειδικά για τον «Θησούρα», από τον έκλεκτο λογοτέχνη και ιστορικό καλλιτέχνη

ΛΕΟΝΤΙΑ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Το νέο παλληκάρι, γεμάτο συγκίνηση και περιέργεια, γι' αυτόν τον καινούργιο κόσμο που άνοίγει η μείρα μπροστά στα καταπληκτικά μάτια του, αισθάνεται τώρα την ψυχή του έτοιμη για κάθε θυσία. Δύο πρόσωπα παρουσιάζονται εκείνη τη στιγμή, ένα ξανθό, στεφανωμένο με φύλλα δάφνης, κι' ένα δεύτερο, ντυμένο με όλο-χρυσό φόρεμα, δίχως ζώνη, και στεφανωμένο με μυρτιά. Οδηγούν τον ξένο μπροστά στον Έρωτα που κάθεται στο βασιλικό του θρόνο. Είνε τρίμορφος. Άλλοτε ένα μικρό παιδί, άλλοτε ένας άντρας ώριμος κι' άλλοτε γέρος. Ο Λύβιστρος γονατίζει με τη θαύτερη ευλάβεια και του μιλά:

—Έρωτα, παντοδύναμε, του λέει με θερμή φωνή, βασιλέα και δεσπότη του κόσμου, εσύ που δίνεις ζωή και στα άναίσθητα πράγματα, εσύ που ψάχνεις μέσα σε κάθε ψυχή και άνακαλύπτεις τον πόθο, εσύ που ανάβεις την έπιθυμία, συχώρεσε με, αν ως τώρα φάνηκα στους όρισμούς σου άδιάφορος. Λυπήσου με. Σοδ όρκίζομαι νάμαι σκλάβος σου από τώρα και πέρα, νάχω νόμο μου το νόμο σου, να υπακούω σε κάθε σου θέλημα και να συμμορφώνωμαι μ' όλες τις διαταγές σου.

—Συχωρεμένος νάσαι, του άποκρίνεται ο Έρωτας. Και θ' σου δώσω τη χαρά που θα φωτίση την καρδιά σου. Θα άγαπήσης τη Ροδάμνη, τη θυγατέρα του Χρυσού του βασιλέα.

—Σε ποιο μακρινό τόπο πρέπει να πάω να τη βρω; ρωτά ο Λύβιστρος.
—Στο Άργυρόκαστρο.

Η σκηνογραφία του όνειρου αλλάζει. Το παλληκάρι, που είνε έρωτευμένο προ-τό ακόμα να γνωρίση τη νέα που τ'ό άρισε ο Θεός, συναντάει πάλι τον Έρωτα. Και μαζί του βλέπει την κόρη που λ'ό χτορά.

—Λύβιστρε, του φωνάζει ο Έρωτας, βλέπεις αυτή την όμορφη κοπέλλα; Είνε η Ροδάμνη, η κόρη του βασιλέα Χρυσού. Αυτή που σου υποσχέθηκα.

Έκείνος πάει να την άγκαλιάσει.

—Όχι, τον σταματά ο Έρωτας. Πρέπει να παλίσψης γι' αυτή, να πενήσης να την κατεκτήσης. Και στο τέλος θα γίνη δική σου. Θα ζήστε και θα πεθάνετε μαζί.

Σκλάβος τώρα του Έρωτα ο Λύβιστρος δεν κάνει παρά ό,τι του όρσει ο τρίμορφος Θεός. Μ' εκατό συντρόφους του, καθάλα σε όραία άττια, ξεκινά για να βρή την άγαπημένη του. Και ύστερα από πολλές περιπέτειες βλέπει έξαφνα τον πύργο του πατέρα της να φεγγολοιά μπροστά στον ήλιο.

Είνε το Άργυρόκαστρο.

Έπάνω στα τείχη του άστραφτερού παλατιού ύψώνονται άγάλματα από μάρμαρο και από μπρούτζι, με μουσικά όργανα, που άκούουν την άρμονία τους κάτω από τις ήσυχες πνοές του άέρα. Έπάνω από τις πόρτες άλλες φιγούρες είνε σκαλισμένες με τέχνη άσύγκριτη. Οι δώδεκα Άρετες κι' οι δώδεκα μήνες. Έπειτα τα δώδεκα Πνεύματα, τα καλά.

Ο Λύβιστρος δεν ξέρει τί δρόμο να πάρη, από ποιά πόρτα να μπη. Τόσο τον έχουν ζαλίσει όλα αυτά τα θαυμάσια πράγματα που φαντάζοντο μπροστά του. Και δε βλέπει τη στιγμή που θα βρεθή κοντά στη Ροδάμνη, την άγαπημένη του. Έπί τέλους κάποιος από τους συντρόφους του ανακαλύπτει το μέρος που βρίσκεται τα διαμύσματα της κόρης του βασιλέα Χρυσού. Γνωρίζει τον νούχο που τη φυλάει κι' εκείνος δίνει στο Λύβιστρο μία συμβουλή: Να πετάξη με το δοξάρι του ένα γράμμα μικρό στο παραθύρο της βασιλοπούλας. Έτσι έγινε. Ο βαγέτης της Ροδάμνης δεν ξέρουν γι'αυτά προσρίζονται αυτά τα έρωτικά λόγια. Τό πάνε στην κυρά τους, κι' εκείνη βρίσκει τον τρόπο να δάση την άπάντησή της στο άγνωστο νέο που την άγαπά. Στην άρχή διατάζει, αλλά έρχεται σ' ένισχύσι της ο Έρωτας. Διαβάοντας τα γράμματα που της πετά με το δοξάρι του, νοιώθει την άγάπη να φουντώνη, όλοένα και περισσότερο, μέσα στην παρθενική της καρδιά. Και μία μέρα η βασιλοπούλα

παίρουν τη μεγάλη απόφαση να συναντηθούν.

Το πρωί η Ροδάμη βγαίνει από τη μεγάλη πόρτα του κάστρου της, για να πάει στο κυνήγι. Είναι καθάρα σ' ένα ολόκληρο αλγό, στολισμένο με πορφύρα και με χρυσάφι. Επάνω στο γοητευτικό κορμί της φαντάζει ένα χρυσοκεντημένο φόρεμα, που η ούρα του φτάνει επάνω κάτω έως τη γη. Είναι τόσο όμορφη, που με το πρώτο κύτταγμα νοιώθουν όλοι οι άνθρωποι να χτυπούν γρήγορα οι καρδιές τους. Το πρόσωπό της είναι στραγγυλό σαν το φεγγάρι, κι η επιδερμίδα της σαν τόν χιονι λευκή. Τα μάτια της γλυκά και χαριτωμένα. Τα χείλη της έμοιαζαν μ' ένα μπαμπούκι ρόδου κατακόκκινο, που μόλις άρχισε να σκάει για να ρουφήξει τη δροσιά. Οι δύο έρωτες μέντοι κατορθώνουν να συναντηθούν και να μιλήσουν για την αγάπη τους. Άλλα δεν έχει έρθει ακόμη η ώρα της ευτυχίας που λαχταρούν. Είναι γραμμένο να γνωρίσουν και άλλα βάσανα.

Ο βασιλιάς Βερδερίχος έρχεται από την Αίγυπτο να πάρει γυναίκα του τη Ροδάμη. Έτσι του έχουν υποσχεθεί. Η βασίλισσα τότε αποκαλύπτει την κρυφή της αγάπη, στο βασιλιά Χρυσό, τον πατέρα της.

Και τώρα πώς θα πάρω πίσω το λόγο μου; ρωτάει στενωχωρημένος ο βασιλιάς, γιατί δεν ξέρει τι να κάνει.

Έχω τη λύση που χρειάζεται, του απαντά η Ροδάμη. Ο Βερδερίχος θα κοινοπραχώσει με το Λύδιστρο, κι όποιος έδωκε νίκη θα με πάρει.

Ήταν σίγουρη πως θα νικήση ο άγαπημένος της. Κι' ένιωσε στο τέλος, ο βασιλιάς Χρυσός τον καθίζει στο θρόνο δίπλα του και τον παντρεύει με τη Ροδάμη. Οι δύο νεοπαντρεμένοι γεύονται τώρα την ένωση τους, αλλάζοντας χάδια και φιλία.

Και όμως τα βάσανα τους ακόμη δεν έτελειωσαν. Ο Βερδερίχος θέλει να εκδικηθεί το Λύδιστρο. Και δεν είναι μόνο βασιλιάς. Ξέρει και τα μυστικά της μαγείας.

Μια μέρα, στο κυνήγι που είχαν δει, ο Λύδιστρος με τη Ροδάμη συναντάνε έναν πραγματευτή που έπαιρνε με τ' αλόγα τους, με τους ανθρώπους του και τις προματίες του, από τον κάμπο. Ήταν μαζί του και μια γρηά, επάνω σε καμήλα. Ο έμπορος έπληρσε το ζευγάρι και το χαιρέτησε με σεβασμό.

Από πού έρχεσαι; τον ρώτησε ο Λύδιστρος.

Μακριά από την Βαβυλώνα.

Και τι πωλάς;

Πολύτιμα πετράδια και μετάξι. Έχω ακόμη κι ένα αλγό, που δεν υπάρχει ομοίό του επάνω στη γη.

Η Ροδάμη θέλει να δοκιμάσει αυτό το αλγό. Ανεβαίνει στη σέλλα του, ενώ την ίδια στιγμή ο Λύδιστρος βάζει στο δαχτυλό του ένα χρυσό δαχτυλίδι. Αμέσως πέφτει κάτω, σαν νεκρός. Γιατί το δαχτυλίδι είναι μαγεμένο. Άλλα και το αλγό της Ροδάμης χάθηκε μαζί της στο βάθος του κάμπου, μαγεμένο κι αυτό. Ο Λύδιστρος όταν ξύπνησε δρέθηκε μόνος. Κι' από τότε τρέχει πάντα αναστατώντας την αγάπημένη του. Κι' είναι ακριβώς τότε που συναντήθηκε, στο μονοπάτι που περιγράφουμε στην αρχή, με τον άλλον ήπιο.

Συνεχίζουν το δρόμο τους, αναζητώντας τη Ροδάμη. Στην άκρη της θάλασσας βρίσκουν τη γρηά μάγισσα που βοήθησε το βασιλιά της Αίγυπτο, για να εκδικηθεί το Λύδιστρο. Δεν είναι ευχαριστημένη με τον Βερδερίχο και θέλει τώρα εκείνη να τον εκδικηθεί. Τους λέει που βρίσκεται η Ροδάμη κι' αυτοί ξεκινάνε, αποφασισμένοι ν' αντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνο.

Το ποίημα τελειώνει, όπως όλα τα παλαιά ποιήματα που μιλούσαν για τα βάσανα της αγάπης. Το χαρισμένο ζευγάρι συναντιέται ξανά. Τώρα έχουν πια τελειώσει οι δοκιμασίες του Έρωτα. Και ο Λύδιστρος με τη Ροδάμη γυρίζουν πάλι στο Αργυρόκαστρο, παίρνοντας μαζί και τον πιστό τους φίλο.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο Γιώργος είχε βρή τον μελά του με την Καίτη. Αυτή η κοπέλλα — φιλενάδα του εδώ και αρκετόν καιρό — ήταν πολύ απαιτητική και πολύ δύσκολη στο ζήτημα της ανδρικής εμφανίσεως. Καλά — καλά ούτε η ίδια ήξερε τι ήθελε. 'Απ' ό,τι φορούσε ο Γιώργος, τίποτα δεν της άρεσε. Ούτε κοστούμι, ούτε καπέλλο, ούτε παπούτσι, ούτε ποικιλία, ούτε γραβάτα. 'Εφτιανε ο Γιώργος ένα κοστούμι μπλε π.χ.

Μπα! Τι κοστούμι είναι αυτό που πηγες και έφτιαδες, καμένε;

Γιατί. Δεν σ' άρεσει.

Καλοραμμένο είναι, αλλά το χρώμα του και το σχέδιό του είναι άσπασια.

Επειτα από λίγον καιρό, ο Γιώργος έφτιαξε ένα κοστούμι καφέ. Και τότε η Καίτη, πάλι απογοητευμένη, του λέει:

Μπα! Τι κοστούμι είναι αυτό που έφτιαξες, καμένε!

Πάλι δεν σ' άρεσει, Καίτη;

Το χρώμα του και το σχέδιό του δεν είναι άσχημα, αλλά το ραφίμό του είναι φρικτό.

Τις ίδιες ιστορίες είχε με τις γραβάτες του:

— Τι γραβάτα είναι' αυτή που μουβάλες σήμερα;

— Δεν είναι όμορφη;

— Γιατά πανηγύρια είναι! Μά μη την ξαναφορέσης!

Και το ίδιο, όπως είπαμε, γινόταν με όλα τα είδη της εμφανίσεως του: Το καπέλλο του ήταν φοβερό, τα παπούτσια του ανεκδιήγητα, το ποικιλίό του κακογούστο, το πουλόβερ του χοντροπιασμένο, το κασκόλ του εσπαρτιάτικο. Ο Γιώργος δεν ήξερε πια τι να κάνει. Ξόδεσε όλα του τα έσοδα για να αλλάξει τα ρούχα του και τα άλλα εξαρτήματα της ανδρικής του εμφανίσεως, περνούσε τις ώρες του μπου στο στις θύρινες ή μέσα στα έμπορικά καταστήματα, χωρίς ποτέ να κατορθώνει να ικανοποιήσει τα χούστα της Καίτης. Τίποτα δεν το έχωριστο αυτό το κορίτσι. Γι' αυτό, τα γούστα της ήταν πολύ δύσκολα και πολύ αυστηρά. Τόσο, που ο Γιώργος σκεπτόταν ότι και ο μακαρίτης Μπρούμπελ ο κομψότερος άνθρωπος της ιστορίας, αν εμφανιζόταν μπροστά της, είχε ζήτημα αν θα την ικανοποιούσε.

Τέλος, μια μέρα ο Γιώργος έδιάβαζε στις εφημερίδες ότι έκλεισε η κλάση του. Έπληγε και ντύθηκε από τους πρώτους, φόρεσε τη στολή του που του έρχόταν φορδευτά, τις άρβυλες του που του έπεφταν ακόμα πιο φορδευτές, το χοντρό του μανδύα και ξεκίνησε να συναντήσει την Καίτη.

Ποιός ξέρει τι θα ακούσω τώρα; σκεπτόταν.

Εκείνη τον είδε. Ένα αίσθημα ικανοποίησης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της και είπε:

— Τώρα μάλιστα! Αυτά τα ρούχα σου πηγαίνουν περίφημα. Είναι θαύμα, Γιώργο μου, θαύμα!

Ο Γιώργος είπε:

— Δόξα σοι ο Θεός.

Και πήρε την απόφαση να μην τα δαλάει, ούτε όταν θα τελείωνε ο πόλεμος...

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

Λένε πως αυτό έγινε στο μέτωπο.

Σε μια από τις τελευταίες μάχες, ο Σταύρος — ένας στρατιώτης — συναντή

θηκε με τον Κώστα, άλλο στρατιώτη. Στόν καιρό της ειρήνης ο Σταύρος ήταν ράφτης και ο Κώστας παλινός πελάτης του. Είχαν να συναντηθούν ένα δολκόληρο χρόνο.

— Βρέ, σάν τα χιόνια, είπε ο Σταύρος χαιρετώντας τον παλιό του πελάτη. Στην Αθήνα σε κοινοποιώ έναν δολκόληρο χρόνο και δεν σ' έβρισκα! Ποιός να μου το έλεγε πως η τύχη θα τάφερνε να συναντηθούμε εδώ πάνω.

— Και τί με ήθελες, Σταύρο; ρώτησε ο Κώστας.

— Έλα, ντε, που κάνεις πώς δεν έλεις; Για κείνο το υπόλοιπο που μου χρωστάς. Κόπου τέσσερις χιλιάδες δραχμές! Μου τώσκασες κανόνι, Κώστα!

Και ο Κώστας μέσα στη βόη της μάχης και στις άλλες άλλες έκρηξεις των βόιδων, είχε στο ράφτη του:

— Καμένε, Σταύρο! Τόσα κανόνια έβροντούν εδώ και δεν τους δίνεις σημασία! Και κάνεις τώρα κουβέντα για ένα μικρό κανόνι που σούσκασα χωρίς να ακουστή κιόλας;

Ο Σταύρος ανεγνώρισε το δικό του παλιού του πελάτη και άλλαξε κουβέντα...

«ΑΓΛΗΜΜΕΝΕ ΜΟΥ ΑΝΤΡΟΥΛΗ»

Ο Λάκης, ήταν ακριβώς τριάντα ετών νέος, όταν τον πήραν στρατιώτη και έφυγε για το μέτωπο. Και ήταν και νεοπαντρός. Μόλις 5 μήνες είχαν περάσει από την ημέρα που παντρεύτηκε τη Λέλα, έπειτα από ένα τρυφερότατο ειδύλλιο δύο χρόνων. Έκεινο που εκτιμούσε ιδιαίτερα η Λέλα στον άνδρα της, εκτός από τον καλό του χαρακτήρα, ήταν και η εξαιρετική φροντίδα που έδειχνε για την κομψή εμφάνισή του αυτού του: Ο Λάκης ξυριζόταν κάθε μέρι. Κάποτε μάλιστα, ιδίως όταν είχε να βγάλει το θράδι, και δυο φορές την ημέρα. Και ήταν τόσο καλά ξυρισμένος πάντοτε, ώστε νόμιζε κανείς ότι είχε πάρει το πρόσωπό του με γυαλόχαρτο.

Με τη γυναίκα του είχε τακτική τρυφερή αλληλογραφία. Έκείνος την αποκαλούσε «αγαπημένη μου γυναικούλα» και εκείνη παλι άρχισε τα γραμματάκια της με τη στερεότυπη και τρυφερότατη φράση «αγαπημένη μου αντρουλή».

Στο τελευταίο του γράμμα, ο Λάκης είχε ενσωματώσει και μια φωτογραφία του από το μέτωπο. Έγραφε στη γυναίκα του ότι είχε αφήσει μουστάκια και γενειά, όπως και άλλοι συναδέλφοί του και έτσι η Λέλα δεν δυσκολευόταν πολύ να αναγνωρίσει κάτω από ένα πυκνό δάσος τριχών, το πρόσωπό της αντρουλής. Της φάνηκε εξαιρετικά ευχάριστη κατά δεκαπέντε τοις εκατό τοις εκατό η φράση «αγαπημένη μου αντρουλή» και της φάνηκε πως δεν πήγαινε. Έσχιζε, λοιπόν, άμέσως το χαρτί, έπληρε άλλο, σκέφθηκε λίγο και ύστερα έγραψε:

«Αγαπημένη μου αντρουλή».

«Αλλά το χέρι της σταμάτησε...»

Η Λέλα κούταξε για μια στιγμή τη φωτογραφία του άνδρα της με τα γενειά, έπειτα κούταξε τη φράση «αγαπημένη μου αντρουλή» και της φάνηκε πως δεν πήγαινε. Έσχιζε, λοιπόν, άμέσως το χαρτί, έπληρε άλλο, σκέφθηκε λίγο και ύστερα έγραψε:

«Σεβαστέ μου σύζυγε Μιχαήλ».

Και συνέχισε το γράμμα της, φροντίζοντας να αποφεύγει κάθε τρυφερότητα που ήταν ασυμβίβαστη με την άρχη της έπιστολης και με την τελευταία φωτογραφία του πρώην «αντρουλή» της.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

«ΤΩΡΑ ΘΑΡΩΝ

ΜΑΖΙ ΣΟΥ...»

Όταν τον εγγνώρισε η Πόπη ήταν κομψός και καλοντυμένος όσο λίγοι νέοι. Η Πόπη τον αγάπησε από την πρώτη στιγμή. Μά διεκίνησε στον χαρακτήρα του κάτι το ελαφρό και το επιπόλαιο και αυτό την έβαζε σε πολλές ανησυχίες.

Πολλές φορές τον ρώτησε: — Τι δουλεία κάνεις;

— Άλλ' αυτός επέφευγε να της απαντήσει καθαρά. «Η το έρριχνε στο άσπετο».

Είμαι εισοδηματίας, της έλεγε.

Η Πόπη έδειχνε πως το έπαιρνε πολύ σοβαρά το ζήτημα της εργασίας.

Ο άνθρωπος που δεν εργάζεται, του έλεγε, που δεν προσφέρει, κάτι στην κοινωνία, δεν είναι άξιος να λέγεται άνθρωπος.

Μόνο οι δούλες εργάζονται, απαντούσε ο νεαρός.

Αυτός ο κυνισμός του ήταν πολύ αντιπαθής. Μά σ' όρισε νεο στιγμές εγίνονταν τρυφερός και όνειροπόλος και μαρτυρούσε πως στα βάθη της ψυχής του έκλεινε άγνο χρυσόφι καλωσύνης. Τότε τον αγαπούσε η Πόπη.

Τον αγαπούσε, όταν οι δύο τους στην γωνία ενός πάρκου έβριναν με ενωμένα τα χέρια και τις καρδιές και άκουαν τις τριλλίες του αηδονιού να σταλάζουν σαν σταγονές βίας δροσίας στην φλεγόμενη από τον έρωτα ψυχή των.

Η αγάπη σου, Πόπη, της έλεγε, είναι το μόνο πράγμα που γεμίζει τη ζωή μου. Μου φαίνεται, ότι αν δεν σ' αγαπούσα, αν δεν μ' αγαπούσες δεν θα είχα κανένα σκοπό να ζώ.

Και όταν μιλούσε έτσι, φαινόταν πως ήταν βαθιά ειλικρινής.

ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΣΗΜΕΙΟΝ

Η Πόπη δεν θα ήθελε τίποτε άλλο, από το να γίνει η γυναίκα εκείνου νέου.

Μά όταν σκεπτόταν, ότι δεν ήξερε αν ο αγαπημένος της είχε κανένα επάγγελμα, και γενικά ποιός ήταν ο τρόπος της ζωής του, την έπαινε άπελπισία.

Τό πήρε όμως απόφαση να μάθει, τι όφεινε στον αγαπημένο της. Μετ' ήλθε πολλούς τρόπους και τέλος κατόρθωσε να πληροφορηθεί την αλήθεια. Μία αλήθεια, που της έφερε βαθύ πόνο και δάκρυα απογοητεύσεως.

Έμαθε ότι δεν εργαζόταν, ότι, δεν είχε κανένα επάγγελμα, αλλά ότι τον συντηρούσε μία πλουσία, μεσόκοπη κυρία. Αυτή τον έτρεφε, αυτή του έπληρωνε

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Πέρασε κάμποσος καιρός. Η Πόπη, πονεμένη από την άτυχ αυτή αισθηματική της περιπέτεια, έδεχθη να παντρευθεί έναν νέον τίμιον, ο οποίος κροατικής υπηρέσεως. Δεν μπορούσε να πη ότι τον αγαπά. Άλλ' ήταν το αντίθετο ακριβώς του όραίου ζιγκολό, που είχε αγαπήσει.

Ήταν η ημέρα των άρραδώνων. Στο σπίτι της Πόπης έκαναν ετοιμασίες για να δεχθούν τον γαμπρό και τους δικούς του. Έπλησίαζε να νυχτώσει. Σε λίγο θα έφθαναν οι προσκεκλημένοι.

Αίφνης εκτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Πήγε και άνοιξε η ίδια η Πόπη. Ήταν ένας μικρός, απ' αυτούς που κάνουν μικροβελήματα.

— Έλα την δεσποινίδα Πόπη, είπε, ο μικρός.

— Εγώ είμαι, απήντησε η νέα.

— Όριστε.

Ο μικρός της έδωσε ένα γραμματάκι. Η Πόπη το άνοιξε και το διάβασε με ταραχή. Ήταν ένα σημείωμα από το νέον που είχε αγαπήσει. Της έγραφε τα εξής:

«Σε περιμένο στη συνηθισμένη γωνία του πάρκου. Σε παρακαλώ να έρθεις. Δεν πρόκειται να σου ζητήσω τίποτε. Μονάχα θέλω να σε ιδώ για τελευταία φορά».

Η Πόπη αναστατώθηκε. Έκάλεσε μία ξαδέλφη της, που ήταν εκείνη την ώρα στο σπίτι της και της διηγήθηκε την ιστορία. Τέλος της είπε:

— Πήγαινε να τον συναντήσεις και πές του, ότι άποψε αρραδωνιάζομαι. Δεν έχει να περιμένει τίποτε από μένα.

Η ξαδέλφη έφυγε για να πάει να εκτελέσει αυτή την αποστολή. Έπληγε στο πάρκο. Είχε αρχίσει να σκουρευτούν. Κάτω από μια άκακία, εκεί που έτελειωνε ένα απόμειρο μονοπάτι, είδε την σιλουέτα ενός νέου.

— Έσείς περιμένετε τη δεσποινίδα Πόπη, τον ρώτησε.

— Μάλιστα, απήντησε ο νέος.

— Η δεσποινίς Πόπη δεν μπορεί να έρθει γιατί άποψε αρραδωνιάζεται.

Δεν είχε προφθάσει όμως να τελειώσει τη φράση της κι άκουσθηκαν δέματα. Έρχόταν

διαστική η Πόπη. Είπε στην ξαδέλφη της να γυρίσει στο σπίτι. Πράγματι η ξαδέλφη έφυγε. Και οι δύο άλλοτε αγαπημένοι έμειναν μόνοι.

Εκείνος έστεκόταν άμιλητος και απογοητευμένος. Η Πόπη τον έπρόσεξε και παρεξένησε. Δεν ήταν πια ο καλοντυμένος και παρφομαρισμένος νέος. Τα ρούχα του ήταν παλαιωμένα και τα παπούτσια του αξιοθρόνητα. Ήταν αδύνατος και κατώχρος.

— Με συγχωρείς, Πόπη, που σ' ένώχλησα, της είπε. Μά δεν ήξερα πως αρραδωνιάζεσαι. Σου εύχομαι να ευτυχίσεις. Δεν πρέπει να σε κρατώ περισσότερο. Καληνύχτα...

Έκαμε να φύγει. Μά η νέα τον έσταμάτησε.

— Παύ πές; τον ρώτησε. Γιατί είσαι έτσι αδύνατος; Μήπως αρρώστησες;

— Όχι, μά σκέφτηκα πως ήταν καιρός να φροντισώ να ζω μόνος μου τον εαυτό μου. Αυτό δέβαια δεν είναι και τόσο εύκολο. Έχω τρεις μήνες που ψάχνω να βρω μία όποισδήποτε δουλειά, αλλά ακόμη δεν τα κατάφερα. Δεν έχασα όμως τις ελπίδες μου. Αυτή την εβδομάδα πιστεύω να προσληφθώ στην υπηρεσία των φάρων. Θα γυρίσω στα κρησπολεία να σφαγίσω τα σφαγία.

Ήταν αξιολύπητος. Έφαινόταν ότι τον ενωχλούσε η παρούσα της Πόπης, γιατί ντρεπόταν να στέκεται δίπλα της έτσι έλεινός. Έξεκίνησε πάλι να φύγει. Η Πόπη τον άκολούθησε. Έβόδιεσαν σιωπηλά κι' έβγχαν από το πάρκο.

— Τώρα πρέπει να γυρίσουμε, της είπε ο νέος. Δεν πρέπει να νοχλευάμε πεζί μου. γιατί κούταξε τη νύχτα έχω. Κατήντησε από αλήθεια.

— Όχι, του απάντησε η νέα. Τώρα δεν ντρέπομαι να έρθω μαζί σου. Τώρα θα σε ακολουθήσω και θα σε θαηθήσω όσο μπορώ να σταδιοδουλήσεις.

— Και οι άρραδώνες σου, Πόπη; Θα σε περιμένουν στο σπίτι.

— Θάωρα μαζί σου. Μήπως δεν με βάλεις πιά;

Δεν υπόσχεσε να της απαντήσει. Τά δάκρυα έκλύσαν στα χλωμά μάγουλά του. Τά σκαύπις με τα δάκρυά του γιατί δεν έβλεπε να βάλει. Η νέα έβλεπε και του έδωσε το μαντηλάκι της.

— Εύχαριστώ, της είπε. Κατήντησε να μην έχω πια ούτε ένα μαντηλάκι...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο ΥΠΕΡΤΑΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ο λοποδότης (μπαίνοντας τη νύχτα σ' ένα σπίτι). — Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου!

Ο νοικοκύρης. — Πάρε τα και τα δύο, αλλά, για το Θεό, σιγά να μην ξυπνήση... ή πεθερά μου!

ΠΩΣ ΤΟ ΉΞΕΡΕ

Ο μικρός Τότης. — Μαμά, πώς μπορεί η γκούβερνάντα μου και έλπει στα σκοτεινά;

Η μητέρα. — Γιατί, πώς το ξέρεις εσύ;

Τότης. — Νά, χτες θράδυ στη σκάλα που ανέβαινε ο μπαμπάς ήταν κατασκότεινα και όμως έκει νη του είπε: «Κόρις, είσαι άβουρος σημασία!»

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

— Άντιό, ήρθ' η στιγμή να χωριστούμε... (Σκίτσος Σ. ΡΩΝΑ)

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΞΕΧΩΡΙΖΟΥΝ

— Πώς συμβαίνει να ξεχωρίζουν άμέσως οι γυναίκες τον παντρεμένο άνδρα από τον άνηπαντρο;

— Απλούστατα, όπως συμβαίνει να ξεχωρίζουν οι έμπεροι κυνηγοί θηρίων τα λιοντάρια που έλκονται από κλουβί, από κείνο το ζώο που έλευθερο στη ζούγκλα...

ΠΩΣ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

Γκαρσόν. — Πώς καταλάβατε, κόρις,

ότι έχω προσλάβει νέο υπάλληλο για να πλύνει τα πιάτα;

— Πελάτης. Τα δακτυλικά αποτυπώματα που έλπω τις τελευταίες μέρες στο πιάτο μου είναι διαφορετικά.

ΑΦΟΥ ΤΟ ΛΕΕΙ Ο ΝΟΜΟΣ

Ο σωφέρ του ταξί. — Κύριε πόλιμαν, κάποιος έχασε αυτό το ψάρι μέσα στο άμαξί μου. Τι πρέπει να κάνω;

Ο πόλιμαν. — Θα το πές στο τηλέφωνο αν έξη μινών δεν ζητηθώ, μπορείς να πές να το πάρω εσύ!

4ον

Ο Κάρολος, από το άλλο μέρος, δεν είχε κατέβει ποτέ μέσα στο κελλί. Έπειτα από τη σκηνή που αφηγήθηκαμε, μια μεγάλη με ταβόλη είχε συντελεσθεί μέσα στην ψυχή του διαδόχου του θρόνου. Ώς τότε, ήταν δοσμένος ολόκληρος στις διασκεδάσεις, όπως και ο πατέρας του, όπως και ο αδελφός του. Τώρα τουναντίον άρχισε να ενδιαφέρεται για τις υποθέσεις του Κράτους και έγινε σε λίγο ο άρχηγός της μεριδίας που εσπράχνε τον βασιλέα Φραγκίσκο σε πόλεμο έναντιον του Καρόλου Κουίντου.

Η μερίς αυτή υπερίσχυσε στο τέλος. Η επιχείρηση απέτυχε. Ο ίδιος ο Φραγκίσκος θα έτιθετο επί κεφαλής του στρατού του, για να έπιτεθι έναντιον του αυτοκράτορος της Γερμανίας.

Ο πρίγκιψ Κάρολος, άπποχλημένος με την συγκέντρωση του άπαραιτητού στρατού, έφαινόταν λοιπόν ότι είχε τελείως ξεχάσει τη φυλακισμένη του Ναού. Ήταν λοιπόν τελείως αδιάφορος για τη Μαρία; Η τύφια και ο σκotos είχαν υπερίσχυσει μέσα στην ψυχή του; Κανείς δεν θα μπορούσε να το πει.

Το γεγονός πάντως εινε ότι το πεδίο είχε άπομεινει ελεύθερο για τον Έρρίκο, που έδουλωμένο ολόενα και περισσότερο στο πάθος του.

Την εποχή ακριβώς εκείνη, ο πρίγκιψ έθαλε σε ένεργεια το εγκληματικό σχέδιο του.

Ένα άπογευμα, έμπηκε στο κελλί της φυλακής, έπροχώρησε προς τη Μαρία και της έλεπε:

— Είσθε ελεύθεροι! Ο σύζυγός σας περιμένει έπάνω!

— Ο Ρενώ! Έκαμε η Μαρία. Καί, κρατώντας το παιδί στην άγκαλιά της, έτρεξε να βγθ από το κελλί της. Άλλ' η συγκίνησις της ήταν τόσο μεγάλη, που έλιποθύμισε και έπεσε στο έδαφος προτού να φθάση στην πόρτα.

Στην λιποθυμία αυτή υπελόγιζε ο Έρρικος για να της άποσπαση το παιδί από την άγκαλιά της χωρίς εκείνη να το άντιληφθθ. Πραγματικά, όταν έπειτα από μερικά λεπτά έξύπνησε η Μαρία, το έρως δεν έρισκόταν πιά στο χέρι της.

— Το παιδί μου! έφώναξε, δρμώντας μ' ένα πθδμα προς τον Έρρικο. Τι άπέγεινε το παιδί μου; — Μπορείτε να φύγετε! Έκαμε άσυγκίνητος ο πρίγκιψ. Σας έλεπα ότι είσθε ελεύθεροι.

— Δεν θα φύγω άν δεν μου δώσετε το παιδί μου! ούρλιαξε η Μαρία, που ο μητρικός πόνος την έπνιγε.

— Υπάρχει ένας τρόπος για να το ξαναέρθθ, έλεπε ο άθλιος πρίγκιψ. Καί σκύδοντας στην πόρτα, έφώναζε:

— Μπραμπάν!

Ένας άνθρωπος έμφανίσθηκε σε λίγο. Το πρόσωπό του ήταν τραχύ και το έλέμμα του είχε κάτι το κτηνώδες. Πίγας κατά το άνάσπωμα, είχε την έκφρασι των ανθρώπων, που ζουν χωρίς να χισθώνονται την άνάγκη να σκέπτονται.

— Ποιός εινε οι διαταγές που έσ έδωκα; έρώτησε ο πρίγκιψ.

— Πρέπει να τις άναπαλάξω μπροστά σ' αυτή τη γυναίκα; Έκαμε ο Μπραμπάν με τη θρεχινή φωνή του.

— Ναί, γι' αυτό σε φώναξα.

— Άρχοντά μου, άφου με διατάσσετε, θα μιλήσω, έλεπε ο γίγας. Εινε τώρα έξη ή ώρα. Τά

12

μεσάνυχτα θα έλθετε να με έρθτε στο σπίτι μου και θα μου πθτε: Τρέξε να φέρθς γρήγορα το παιδί που έπθρες στη μητέρα του.

— Άλλ' εάν δεν έλθω έως εκείνη την ώρα τι πρόκειται να κάμθς;

— Χμ! Θα περιμένω μια ώρα άκόμη. Όταν και η ώρα αυτή περάση, το παιδί δεν θα έρσκειται πιά στη ζωή!

— Καλά, έλεπε ο πρίγκιψ. Πήγαινε. Να μην παραλείψθς να εκτελέσθς κατά γράμμα τις διαταγές μου.

Ο άνθρωπος έφυγε. Ο Έρρικος έούρισε κατόπιν προς τη Μαρία, που είχε γίνει πελιδνή από τον τρόμο και τη φρίκη της. Με φωνή θραχινή και βαρειά, της έλεπε τότε:

— Σε άγαπά, σε παθαί και η έπιθυμία μου εινε να γίνθς δική μου. Δεν θα ύποχωρήσω έμπρός σε τίποτε για να το κατορθώσω. Θα σε περιμένω λοιπόν στην όδον του Πελέκεως, στο σπίτι του Ρονσερόλ, ως τά μεσάνυχτα. Μ' άκούς;

— Στο σπίτι του Ρονσερόλ, στην όδον του Πελέκεως, έπανελάσε με μόλις άκουσμένη φωνή η Μαρία.

— Εάν έλθθς, θα σου άποδώσω το παιδί σου. Διαφορετικά, ο δήμιος θα εκτελέσθ το έργο του. Καί, τώρα, είσαι ελεύθερη!

Λέγοντας αυτά, ο πρίγκιψ Έρρικος έόπτευε να βγθ από το κελλί. Στο διάδρομο συνήησε τον Ζιλ, τον δεσμοφύλακα.

— Θα την άκολουθήσθς, του έλεπε. Καί θα έλθθς στο κεφάλι τι πρόκειται να κάμθ. Το κεφάλι σου μου έγγυσται γι' αυτήν.

Η δυστυχισμένη Μαρία παρέμεινε επί ώρες μέσα στο κελλί της, άκυμμένη έπάνω στον πάνο και την άγωνία της. Οι σκέψεις, σάν Έριννιες, έστριφονόριζαν μέσα στο μυαλό της σ' έναν τρελό χορό.

Τι θα έκανε; Τι θα άπεφάσιζε;

— Εάν δεν υπέκυπτε στον άισχρο έκείσμο, θα έκανε το παιδί της. Άλλά και το να άποκύψθ σ' αυτόν ήταν κάτι έναντιον του όποιου έξεγείρετο όλο της το είναι.

— Ξαφνικά, κάποιον μακρυνό ρολόγι άρχισε να κτυπά. Με την ψυχή στο στόμα, η Μαρία έμέτρησε τά κτυπήματα: Ένα, δύο, τρία... δώδεκα!

— Άμέσως ετινάχθηκε σάν τρελό λη έπάνω.

— Το παιδί μου! Έκαμε. Πρέπει να το σώσω με κάθε θυσία!

Καί έτρεξε άμέσως να θγθ από τη φυλακή του Ναού.

Διασχισε σάν αυτόματα, τους έρμιους και σκοτεινούς δρόμους και σε λίγο εύρέθηκε στην όδον του Πελέκεως.

Άλλά τι στιγμή εκείνη, μια σκιά άπεσάσθηκε από μια γωνιά την έπλησίασε και έούθισε ένα μαχαίρι στη ράχι της.

Η δυστυχισμένη έσωριάσθηκε κάτω, χωρίς να εγάλη την παρμηκήρη φωνή από το στόμα της.

Μερικά δευτερόλεπτα άργότερα, ένας άλλος άνθρωπος ήλθε να σκύψ έπάνω της. Ήταν ο δεσμοφύλαξ Ζιλ, που την είχε άκολουθήσει από τη στιγμή που βγθκε από το Ναό.

Δεν πθανει έκαμε, άφου την έξήτασε προσεκτικά. Καί όμως ο θάνατος θα ήταν προτιμότερος για τη δυστυχισμένη. Τι πρέπει να κάμω τώρα;

Ο άνθρωπος έόιστασε για μια στιγμή. Έπειτα έφορτώθηκε το άσχυρο σώμα έπάνω στους ώμους του και το έφερε σ' ένα μικρό σπιτάκι, που έρισκόταν σε περίε το Ναού.

Δεν πθανει έκαμε, άφου την έξήτασε προσεκτικά. Καί όμως ο θάνατος θα ήταν προτιμότερος για τη δυστυχισμένη. Τι πρέπει να κάμω τώρα;

Ο άνθρωπος έόιστασε για μια στιγμή. Έπειτα έφορτώθηκε το άσχυρο σώμα έπάνω στους ώμους του και το έφερε σ' ένα μικρό σπιτάκι, που έρισκόταν σε περίε το Ναού.

Η Μαργκό, η γυναίκα του, τον έδόηθησε να περιποιηθθ την τραυματισμένη.

Κατόπιν οι δύο σύζυγοι συνεσκέφθησαν επί μερικά λεπτά. Στο τέλος, ο Ζιλ έπθρε την άπόφασι του και, άφηνοντας τη Μαρία στις φροντίδες της Μαργκό, έτρεξε στην όδον του Πελέκεως.

Λίγη ώρα άργότερα, ένεφανίζετο έμπρός στον πρίγκιπα Έρρικον.

— Αυθέντα, πθθύρισε ο δεσμοφύλαξ, η γυναίκα αυτή πέθανε.

— Πθανει έκαμε ο Έρρίκος. — Ναί, καθώς ήρχετο προς τά έδω, κάποιος έπρόβαλε από μια γωνιά και της έούθισε ένα μαχαίρι στη ράχι. Άκολουθώσα μερικά θήματα πίσω και δεν μπορούσα να προλάβω το εγκλημα...

Άλλά και άν μπορούσα, δεν θα το έτολμούσα ποτέ...

— Γιατί; έρώτησε ο Έρρίκος. — Γιατί δεν έλχα το ζώκιωμο να σπκώσω το γέρι έπάνω του...

— Ποιός λοιπόν ήταν;

— Αυθέντα, τον άνεγνώρισα στο φως της σελήνης. Άλλά θα έπρωτιόμουν να δώσω το κεφάλι μου στο δήμιο, παρά να άποκαλύψω αυτό το μυστικό.

— Ήταν ο αδελφός μου! έπθυρισε ο Έρρίκος, σφιγγοντας τις γροθίες του.

— Τι πρέπει να κάμω το πτωμα; έρώτησε ο δεσμοφύλαξ.

— Θα το θάψθς στο κοιμητήριο των Άθων, άπήνητησεν ο πρίγκιψ, στενάζοντας με τά χέρια στο πρόσωπό του.

Ο δεσμοφύλαξ έφυγε. Μερικές ημέρες άργότερα, ο Έρρίκος έπθγε να συναντήσθ τον Ζιλ.

Στο έρχόμενο:

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

περιλαμβάνων ολόκληρον την Τουρκίαν, την Βουλγαρίαν, την Άλβανίαν, την Έλλάδα, την Συρίαν και Παλαιστίνη, την Βόρειον Αίγυπτον και Λιβύην, την Νότιον Ιταλίαν, Νότιον Γιουγκοσλαβίαν κλπ. Φωτολιθογραφικός, πολύχρωμος, λεπτομερέστατος.

— Όδηγησά με στον τάφο της

Μαρίας, διάταξε.

Ο τάφος αυτός έρισκόταν σε μια γωνιά του νεκροταφείου, παρήμερα από τους άλλους. Ο Ζιλ είχε τοποθετήσει έπάνω ένα σταυρό, στον όποιον ήταν γραμμένες οι λέξεις:

ΕΔΩ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ Η ΜΑΡΙΑ.

Ο πρίγκιψ έέγαλε τότε ένα έγγειρίδιο από την τσέπη του και προσέθεσε τη φράσι:

«Οι ζωντανοί όρκίζονται να την εκδικηθούν.»

Όσον άφορθ το παιδί, ο Μπραμπάν τον έδέσβαίωσε ότι, σύμφωνα με τις διαταγές του, το είχε σκώσει.

Ο πρίγκιψ δεν έξήτησε να μάθθ περισσότερα, άφου άλλως τε το παιδί αυτό δεν τον ένδιέφερε καθόλου.

Καί όμως δεν ήταν αυτή η άλθεια.

Ο Μπραμπάν είχε την έκφρασι του κτήνους, άλλα διατηρούσε με σα στην ψυχή του την άγαθότητά των άπολόκων ανθρώπων. Καί όταν ήλθε η στιγμή για να εκτελέσθ τη διαταγή που είχε λάθει, τά χέρια του έόιστασαν.

Γιά ποιά λόγο θα το σκότωνε; Τι του είχε κάμει το θώο αυτό το πλάσμα; Θα έγινόνταν αυτός όργανο της εκδίκης ενός άλλου; Καί θα έδαμε τά χέρια του μέσα στο σώμα ενός νηπιού;

— Όχι! έφώναξε στο τέλος. Δεν θα σκότώσω αυτό το παιδί!

Ο θώος που εινε μεγάλος, θα με φωτίση τι πρέπει να το κάμω...

Από εκείνη την ημέρα ο Μπραμπάν έξηφανίσθη από το Παρίσι και κανείς δεν έμαθε πιά τι είχε άπογίνει.

Ο ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ

Είχαμε άφήσει τον Ρενώ θεύγοντα για το Μονμπελλιέ. Ήταν η πέμπτη ημέρα τώρα και ήταν το έβδομο άδωγο που έχρησιμοποούσε. Έτσι είχε κατορθώσει να προηγηθι κατά μερικά ώρες από το έροισμολογιο που είχε άρχικώς ύπολογισει.

Μιά άπέραντη λύπη ήταν άπλα μένη μέσα στην ψυχή του. Ο άνθρωπος αυτός έφερνε το θάνατο μέσα του. Έν τοούτος, το καθήκον άπέναντί του πατέρα του το έδινε άκόμη δυνάμεις. Έπρεπε να φθάση στην ταχέως προθεσμία, για να του πθθ το φάρμακο που έπείριμενε. Έπειτα, έρχόταν η σειρά της εκδίκης της του.

Ο Ρενώ δεν έσκεπτόταν την εκδίκησι αυτή παρά συνδυάζοντας την και με τον θάνατο το δικό του.

— Για ποιά λόγο θα πρέπει να ζήσω έπειτα; έφώναζε σε μια στιγμή, καθώς διασχίζε σάν έβλος το δρόμο. Μοι εινε άρκετό να σώσω τον πατέρα μου και να εκδικηθθ τη δυστυχισμένη τη μητέρα μου...

Η ζωή κατόπιν δεν έχει κανένα νόημα για μένα.

Σε λίγο, έλεπε και πάλι: — Δεν υπάρχει χαρά στον κόσμο. Ο πόνος έξουσιάζει τη ζωή!

Διασχίζε εκείνη τη στιγμή το Τουρνόν και έπερνούσε έξω από την παλαιά μητρόπολι, που ήταν άφιερωμένη στην Παναγία.

Αντίκρισε τότε ένα θώαμα που τον έκαμε να άνασκόψθ την όρμη του άλόγου του.

Από την έκκληση, έέβαινε ένα πλήθος ανθρώπων, που έκράτουσαν έπάνω σε μια κανέλα μια νέα, που έφαινετο άνικανη να κινηθι μόνη της.

Ένας από τους άνθρώπους σά τους έέηγησε στο Ρενώ τί συνέβαινε.

Η νέα αυτή ήταν από δύο χρώγια παραλυτική και ά καρδιανάλος — άρχιεπισκόπος του Τουρνόν είχε συμβουλευσει στους μέλους της να την φέρουν έμπρός στην είκονα της Παναγίας, που άσφαλάς θα την έθεράπευε και θα της έσώσει την ύγεια της.

Την είχαν φέρει πραγματικά, αλλά το θώαμα δεν είχε γίνει.

Η δυστυχισμένη η μητέρα της έκλαιγε άπαρηγόρητα πλάτη της και ο πατέρας της είχε τόσο καμπουριάσει από το έδαφος του πόνου, που θα ένόμιζες ότι είχε

λυσίσει στα δύο.

Το θώαμα αυτό συνεκλόνησε τον Ρενώ και τον έκαμε να έχασθ για μια στιγμή τις πένθιμες σκέψεις του.

— Άν μπορούσα να δώσω λίγη χαρά σ' αυτούς τους ανθρώπους! έκαμε.

Καί άμέσως έπθησε από το άλγος του και έπλησίασε τη μικρή συνοδεία.

— Άποθέστε κάτω αυτό το καθισμα! διάταξε με έπιτακτική φωνή.

Έκείνοι που έόάσταζαν το καθισμα ύπηκουσαν, κατάληφθντες από ένα είδος άνεξηγήτου φόβου έμπρός στον άγνωστο αυτό, που το πρόσωπό του έσκόρπιζε γύρω του μια περιεργή και μυστηριώδη άκτινοβολία.

Ο Ρενώ ήλθε κοντά στην παραλυτική, έόικνε έπάνω της; και έόθρηζε τά μάτια του μέσα στα δικά της.

— Κούταζε με, παιδί μου, έλεπε. Υπήρχε μια άνείπτωτη γλυκύτης στον τόνο της φωνής του, αλλά και συγχρόνως μια άκατανίκητη γοητεία σ' όλη την έκφρασι του, που είχε κάτι το άσυνήθιστο, το ύπερφυσικό σχεδόν.

Στη στάσι αυτή, περιέμενε επί μερικά λεπτά. Η νέα έφαινόταν σάν να είχε μεταφερθ σ' έναν άλλον κόσμο.

Στά τέλος, ο Ρενώ την έπιασε από το χέρι και χωρίς να άπομακρύνθ το έλέμμα του από τά μάτια της, έλεπε:

Σήκω, παιδί μου και περιπατεί.

Η νέα σκώθηκε πρόγμωσι, σάν να ώφειτο από μια μουγική δύναμι και έκαμε μερικά ελαία έμματα, μη πιστεύοντας ούτε η ίδια στον θώαμα που είχε γίνει.

Το πλήθος γύρω της έφώναζε και έχειρονομούσε, σάν να είχε καταληφθ από παραλήρημα. Άλλοι έσταυροκόποιτου και άλλοι έφευγαν με τρόμο.

Τη σκηνή αυτή την είχε παρακολουθήσει από την άρχή ως το τέλος ένας μοναχός με άσκητικό πρόσωπο και φλογερές μάτια.

Πού είχε βγθ μερικές στιγμές πριν από το έπισκοπικό μέγαρο. Έπλησίασε άμέσως τον Περενάκ, τον διεθυντή της άστυνόμεας του Τουρνόν, που ήταν και σ' τός μάρτυς της σκηνής και του έλεπε:

— Αυτός ο άνθρωπος πρέπει να εινε όργανον του Σατανά. Συλ λάθετε τον!

Φαίνεται ότι ο μοναχός θα έλχε το δικαίωμα να δώση μια παρρησία διαταγή γιατί, μερικά λεπτά άργότερα, ένθ ο Ρενώ άπεμακρύνετο από την παραλυτική, πού είχε τώρα θεραπευθι και με δάκρυα στα μάτια του έέφεραζε την ευγνωμόσνη της, δέκα άνθρωποι τον περικύκλωσαν και προτού να λάθθ τον καιρό να άμυνθθ, τον συνέλαβαν.

Οι άνθρωποι όστοι τον όδηγησαν σε μια ύπόγειο αίθουσα όπου έπισκοπικό μέγαρο, που έμοιαζε περισσότερο με κελλί. Έκεί τον άφειχαν μόνο.

Ο μοναχός με το άσκητικό πρόσωπο τον έπεσκέσθη σε λίγο: — Νέε μοε, έλεπε, άν θελήσετε να είσθε ελικρινής μαζί μου και να μου έξήγησετε το είδος της μαγείας που έχρησιμοποίησατε, σας ύπόσχομαι να έξαντλήσω όλη μου την έπιρροή για να σας σώσω... και η πιρροή αυτή, πρέπει να σας τά πω, εινε πολύ μεγάλη.

Ο Ρενώ παρέμεινε άκόμη άτάραχος.

— Θα σας άπαντήσω, έλεπε. Άλλά προηγουμένως θα ήθελα να μάθω το όνομά σας.

— Είμαι ο Λογιόλα, άπήνητησε ο μοναχός. Ήμιον άλλοτε υπατήριδς και με έλεγαν μορκητιστό του Λογιόλα. Σας το λέω αυτό, για να άντιληφθθτε ότι έχω ζήσει άρκετά και ότι γνωρίζω όλες τις ανθρώπινες άδυναμίες. Μπορείτε λοιπόν να μιλήσετε ελεύθερα.

Δεν διέπραξα κανένα εγκλημα, έλεπε ο Ρενώ. Εινε άνογη και με άφρησε ελεύθερον. Θα σας πω όλη την άλήθεια. Εινε μάλιστα κακό το ότι έκαμε έμψυχισμένο ένα άθώο πλάσμα και ότι

ξανάδωσα τη χαρά και την έλπίδα στην ψυχή της;

— Όχι, έέβαια αυτό δεν εινε κακό, άπήνητησε ο Λογιόλα, εάν αυτό προέρχεται από τον όρανό. Το πράγμα όμως διαφέρει αν άι δύναμεις που έχρησιμοποίησατε έκπηγάζουν από την Κόλασι.

Δεν έχρησιμοποίησα καμιά δύναμι που να μην έρσκειται μέσα στον καθένα από μας, έλεπε ο Ρενώ.

— Νέε μου, δεν πρόκειται να με πείσετε με παρόμοιες θεωρίες. Έκαμε με άποφασιστικό τόνο ο Λογιόλα. Άρνείσθε λοιπόν να μου φανερώσετε ποιά εινε το μαγικό φίλτρο που έχρησιμοποίησατε;

Ο Ρενώ κατέβασε το κεφάλι. Είχε άντιληφθι ότι ο άνθρωπος αυτός εκνέινο από ένα τυφλό σαιτισμόν που καμιά λογική δεν μπορούσε να έπηρεασθ. Άν τούλαχι στον μπορούσε να συγκινήσθ την καρδιά του.

Έπρεσε τότε στα γόνατα του μοναχού και άρχισε να τον ίκευθ με δάκρυα στα μάτια.

— Πατέρα μου, έλεπε έχω έναν πατέρα έναν δυστυχισμένο γέροντα, που ύπεφερε πολύ στη ζωή του, και που δεν έχει κανένα άλλον εκτός από μένα στον κόσμο. Ένας κήνιδος θανάτου τον άπειλει. Είχατε ποτέ σας πατέρα; Υποθέστε ότι άρκει να σπκώσετε μόνον το χέρι σας για να τον σώσετε. Δεν θα το έκανατε; Έπικαλούμαι όλον τον οίκτο σας. Άφήστε με ελεύθερον επί όκτω ημέρες και σας όρκίζομαι ότι θα ξαναγύρισω μόλις σώσω τον πατέρα μου από τον θάνατο.

Ο Λογιόλα κούνησε το κεφάλι σε σημείον άρνήσεως.

— Δείχτε μου το σύμφωνο που έχετε ύπογράψει με τον Σατανά, έλεπε και πού σας έπρέπει να θεραπεύετε τους παραλυτικούς.

Ο Ρενώ έβασε τά χέρια.

— Σας ίκευθω, πατέρα μου, έφώναζε. Ληηθήτε με!

Ο Λογιόλα ήταν έτοιμος να ύποχωρήσθ. Άλλά την τελευταία στιγμή άποτραβήθηκε μερικά έμματα πίσω. Έκαμε το σταυρό του και διευδύνθηκε προς την έξοδο.

— Πανουργία του Σατανά! έκαμε από μέσα στα δόντια του.

Και λέγοντας αυτά έέγνηκε από την αίθουσα. Η θερμαί πόρτα έκλεισθηκε πίσω του.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Ο Άννης ντέ Μονμορανσύ, κον. τόσταυλος της Γαλλίας, έέδιδε τώρα επί κεφαλής της έμπροσθοφύλακής έναντιον του στρατού του Καρόλου Κουίντου.

Το κύριον σώμα του στρατού ήλκούθε κατόπιν δικαιοκρινών αυτοπροσώπως ύπό το βασίλειος.

Στά τέλος ήρχετο η διαδοφύλακη, ύπό την άρχηγία του διαδόχου του θρόνου Καρόλου. Μαζί με αυτόν έρισκόταν επίσης και ο αδελφός του Έρρίκος, συνοδευόμενος από τη νεαρά σύζυγό του, την Αικατερίνη των Μεδίκων.

Η άποσφοφυλακή έπέρασε από το Νταφιέ όπου εόόθησαν μεγάλα λοπρεπείς έορται προς τιμήν του διαδόχου του θρόνου και των πριγκητών. Έν τοούτος, ο Κάρολος παρέμενε σιωπηλός και σκούρωτος μέσα σ' όλη αυτή την ευθυμία και δεν άνοιγε το στόμα του παρά μόνον για να άφήσθ να του έεφθγ κάποιος άναστεναγμός.

Ένα έρωδο, στο τέλος ενός ποζυταλούς συμποσίου, η Αικατερίνη που έκάθητο άνάμεσα στους δύο πρίγκηπας, έόικνε προς το μέρος του Καρόλου και του έλεπε:

— Αυθέντα, έξω μια συνταγή που μπορεί να φέρθ τη χαρά και την λήθη άκόμη και στον πιο δυστυχισμένο έραστο.

— Τι λήθη! έπθθύρισεν ο πόκωφς ο Κάρολος.

— Ναί άρχοντά μου τη λήθη. Καί άν άκόμη ύπρηξε ένα έμκελμα στην ζωή σας η συνταγή μου θα σας κάμθ να το ξεχάσετε...

Δώστε μου αυτή τη συνταγή, κυρία ίκευσε ο Κάρολος.

— Όχι σε σας, άπήνητησε η Αικατερίνη γελώντας. Θα την δώσω όμως εύχαριστά στον έπισκοπικό της Υψηλότητός σας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ «ΚΑΤΙ»

Πιστεύω ότι ο έρωτας δεν έπιτάλλεται, άλλα γεννιέται. Άδικα θα προσπαθώσαμε να κάμωμε κάτι που να μας έρωτευθθ, όταν το αίσθημα αυτό δεν έχει γεννηθθ μέσα του, άνεξάρτητα από τη θέλησί μας, δεν έχει νιώσει έλλοιλα εκείνο το κάτι που έλκύει ένα έτερόφυλο προς το άλλο.

Άφορημ στο σημερινό μου σημείωμα μου δίνει το γράμμα και ποιος άναγνώστρις μου, ή όποις ύπό το ψευδώνυμο «Κάθω» μου έέξιστορε τον πάνο που νιώθει, γιατί είχε την άτυγία να άγαπήσθ κάποιον νέο ο όποιος δεν άναπθ κρίνεται στην άγάπη της. Έννοείται ότι πρέπει έξίζοντας τά πράγματα τη θέσι τους να πθ άρχής ότι ο νέος αυτός δεν ύπαίχει καμμία ευθύνη, άφου όπωσ και γράφει η άναγνώστριά μου, έκείνος της έδόησε ότι άγαπή άλλην, άμέσως μόλις εκείνη του έέξυμνησθ την άγάπη της. Αυτό φυσικά δεν το άναφέρω για να καταδικάσω το κορίτσι. Κάθε άλλο. Το αίσθημα που νιώθει γι αυτόν εινε μια ανθρώπινη άδυναμία, που όλοι μας ποιάς λίγο ποιάς πολύ, μπορεί να την ζήσθ.

Άλλως το άναφέρω για να ύποστηρίξθ τη γνώμη που θα έκρασσα παρακάτω.

Ο έρωτας, όπως είπαμε, δεν έπιτάλλεται, άλλα γεννιέται. Δυστυχώς, άνάπτυξη του. Βέβαια, αυτό το σε κάνει να σκέπτεσαι ότι εινε άδικο για σένα, να μη σου δίνεται η δυνατότης να τον περιέλας με όλη σου την άγάπη και να τον κάμθς εύτυχισμένο. Μά αυτό δεν εινε λόγος για να μην σκεφθς ότι έφασον έκείνος δεν αίσθεται για σένα τίποτε άλλο παρά μια φίλια, πρέπει και έσυ να χαλινάγωγήςθε τά αίσθηματά σου. Έτσι εινε: Η άμοιβαίότης συγχάζει, και μέσα στην άπειλπισή της ζήτωντας κάποιον για να του έκμυστηρεθθ τον πάνο της, σκέπθκε έμένα. Μά έγώ δεν έχω παρά να της έπαναλάβω εκείνο που σκέφθηκε και εκείνη χωρίς να μπορέσθ να το εφαρμόσθ, όπως μου γράφει. Νά τον ξεχάσθ. Όσο κι άν της φαίνεται δύσκολο, δεν εινε

δυστόσο άκατόρθωτο. Ξεκινώντας από την άρχή ότι το αίσθημά της αυτό δεν έρσκει την άναπόκρισι που θα έπιθυμούσε και έπομένως θα μείνη άνικανοποίητο, δεν έχει παρά να έπιβάλθ στον έαυτό της να τον ξεχάσθ. Λίγη καλή θέλησις χρειάζεται για να φθάσθ σ' αυτό το άποτέλεσμα γρηγορότερα, δεδομένου ότι το αίσθημά της αυτό δεν έρσκει την άναπόκρισι που θα έπιθυμούσε και έπομένως θα μείνη άνικανοποίητο, δεν έχει παρά να έπιβάλθ στον έαυτό της να τον ξεχάσθ. Λίγη καλή θέλησις χρειάζεται για να φθάσθ σ' αυτό το άποτέλεσμα γρηγορότερα, δεδομένου ότι το αίσθημά της αυτό δεν έρσκει την άναπόκρισι που θα έπιθυμούσε και έπομένως θα μείνη άνικανοποίητο, δεν έχει παρά να έπιβάλθ στον έαυτό της να τον ξεχάσθ. Λίγη καλή θέλησις χρειάζεται για να φθάσθ σ' αυτό το άποτέλεσμα γρηγορότερα, δεδομένου ότι το αίσθημά της αυτό δεν έρσκει την άναπόκρισι που θα έπιθυμούσε και έπομένως θα μείνη άνικανοποίητο, δεν έχει παρά να έπιβάλθ στον έαυτό της

ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

ή χώρα του «Λέοντος του Ίουδα»

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.— ΟΙ ΑΙΘΙΟΠΕΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΩΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ.— ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΕΘΙΜΑ.— Η ΑΝΤΟΧΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η Αιθιοπία και η Αβησσυνία — και τα δύο αυτά ονόματα χρησιμοποιούνται αδιακρίτως, προκειμένου να δηλωθεί το βασίλειον του Νεγκούς, μολοντί ιστορικά ορθόν είνε το πρώτον — δεν είνε όμως πολλοί φαντάζονται μία νέα χώρα. Τούναντίον, η ύπαρξις της αναφέρεται και εις αὐτάς τὰς Ἀγίας Γραφάς. Οἱ προφήται Ἰσαΐας καὶ Ἱερεμίας, οὐλοῦν γὰρ τοὺς Αἰθίοπες. Ὁ Ἡρόδοτος ἐξυμνεῖ ἐπίσης τὸ ἀνάστημά των, τὴν ωραιότητά καὶ τὴν μακροζωίαν των. Ὁ Διόδωρος, ὁ Στράβων, ὁ Πλίνιος καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος ἐπεχειρήσαν νὰ μᾶς δώσουν μίαν γεωγραφίαν τῶν χωρῶν αὐτῶν. Τέλος, ὁ Ὀμηρος ὁμιλεῖ γὰρ τοὺς Αἰθίοπας στὴν «Ὀδυσσειᾷ» του.

Εἶνε πολὺ πιθανόν, ὅτι, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἡ ἀβησσυνιακὴ αὐτοκρατορία ἦτο περισσύτερον ἐκτεταμένη καὶ περιελάμβανε ὅλα τὰ ἐδάφη ποὺ ἀποτελοῦν σήμερὰ τὴν Ἐρυθρίαν, τὰς δύο Σομαλίας καὶ ἕνα μέρος τοῦ Σουδάν. Ἀλλ' ἡ αὐτοκρατορία αὕτη διεμελίσθη καὶ ἡκρωτηρίασθη, λόγω τῶν ἐχθροτήτων ποὺ ὑπῆρχαν μεταξὺ τῶν διαφόρων τοπικῶν ἡγεμόνων. Ἐπὶ μακρὸν διάστημα μάλιστα, εἶχε περιέλθει εἰς πλήρη ἀναρχίαν.

Ἡ συνοχὴ τοῦ κράτους ἀποκατεστάθη μόλις κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν δηλαδή ἐπὶ τῆς περιόδου τοῦ αὐτοκράτορος Θεωδώρου καὶ θραυτέρου τοῦ Μενελίκ, ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἤρριξε νὰ εἰσχωρήσῃ στὴ χώρα τοῦ «Λέοντος τοῦ Ίουδα».

Ο ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ

Οἱ Ἀβησσυνιοὶ εἶνε οἱ μόνοι ἐκ τῶν λαῶν τῆς Ἀφρικῆς οἱ ὁποῖοι εἶνε Χριστιανοί. Ἀκολουθοῦν πράγματι τὸ δόγμα τῶν Κοπτῶν.

Ὁ προσηλυτισμὸς των εἰς τὸν χριστιανισμόν εἶνε παλαιότατος καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 4ου αἰῶνος. Ὡς ἀπόστολος τῶν Ἀβησσυνῶν ἀναφέρεται κάποιος Φρουμέντιος, ὁ ὁποῖος, προτοῦ κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, κατάρωσε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ βασιλέως, θάζοντας τάξιν στὰ οικονομικά τοῦ Κράτους, ποὺ ἦταν σὲ ἀθλία κατάστασι. Κατόπιν ἤρριξε γὰρ διδασκῆν τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ. Πῶς ἦταν δυνατόν ὁ λαὸς νὰ μὴ ἀκούσῃ ἕναν ἄνθρωπον, ποὺ ἐπρωστατεῖτο ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα καὶ ποὺ, ἐπὶ πλέον, εἶχε ἐκτακτὰ τὴν εὐδοκίαν στὰ Κράτος; Φετιχισταί, Σαδανιοί, πολυθεῖσταί, Ἰουδαῖοι, ὅλοι ἐτρέφαν γύρω του.

Ἐτοί, ὁ Χριστιανισμὸς εἰσέχθη στὴν Αἰθιοπία, χωρὶς νὰ γυρῇ ὅτε σταγόναι αἱμάτων καὶ αὐτὸ εἶνε μοναδικὸ φαινόμενο στὴν ιστορίαν τῶν θρησκειῶν.

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Οἱ Ἀβησσυνιοὶ τρέφουν ἰδιαίτε-

ραν λατρείαν πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο σέβονται καὶ ἀγοποῦν τὴ μητέρα των.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τῆς θρησκείας, οἱ Ἀβησσυνιοὶ δὲν διακρίνονται ἀπὸ κανένα φανατισμό. Πιστεύουν, ὅτι ὅλες οἱ θρησκείαι προέρχονται ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ὅτι καθένας μπορεί νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του, ἀκολουθώντας τὴν θρησκείαν ποὺ τοῦ ἐκκληροδότησαν οἱ γονεῖς του. Ἡ ἀνεξίθρησκεία αὕτη δὲν μπορούσε ἀσφαλῶς νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα σὲ πολλοὺς λαοὺς ποὺ θέλουν νὰ φαντάζονται ὅτι εἶνε περισσότερο πολιτισμένοι ἀπὸ τοὺς Αἰθίοπας.

Οἱ ἡγεμόνες τῆς Αἰθιοπίας πιστεύουν ὅτι κατὰγονται ἀπὸ τὸν Σολωμῶνα, διὰ τῆς βασιλείας τοῦ Σαδὰ, τὴν ὁποῖαν καλοῦν Μα κέντα.

Ἡ βασιλίσσα αὕτη, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσιν τοῦς ἐπῆγε κάποτε στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ αἰσθάνθηκε ἀμέσως ἕναν κεραυνόβολο ἔρωτα γὰρ τὸν Σολωμῶνα. Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Κράτος τῆς ἐδῶ, σὲ τὸ φῶς εἶνε ἕνα γυνὴ, ποὺ ἀνομάσθη Μενελίκ καὶ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε κατὰ τὸ ἔτος 986 π. Χ. ὁ πρῶτος ἡγεμὼν τῆς Αἰθιοπίας.

Ἐάν ἡ παράδοσις αὕτη εἶνε ἀληθινή, δὲν ὑπάρχει ἀσφαλῶς καμμία δυναστεία στὸν κόσμον, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ καυχῇ ὅτι εἶνε ἀρχαιότερα ἀπὸ τὴν Ἀβησσυνιακή.

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Ἡ Εὐρώπη μόλις κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος ἤρριξε νὰ πῇ ῥομφαίαν μερικὰ πράγματα γὰρ τὴν Αἰθιοπία ἰδίως χωρὶς στὸν Σκωτσέζο πέρηγητ Ζακ Μπρούς, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἐπὶ τέσσαρα χρόνια στὴν Αὐλὴ τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ Μπρούς ἀφῆκε πολλὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα σχετικῶς μὲ τὴς πολεμικὰς συνήθειας τῶν Αἰθιοπῶν. Ἀναφέρει ὅτι, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσῃ μὴ νὰ ἐκστρατεῖ, ἐδημοσίευε προηγουμένως τρεῖς προκηρύξεις:

«Ἀγοράστε τὰ μούλάρια σας, ἔλεγε ἡ πρώτη καὶ συμπληρώστε τὰς προμηθεΐας σας»

Ἡ δευτέρα διέτασσε γὰρ κόψουν τὸ «κάντουφα» ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τὸ «κάντουφα» εἶνε ἕνα τρομερὸ δένδρον, ἕνα εἶδος ἀκακίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀγκάθια ἐχάονον μέσα στὰ ἐνδύματα τῶν πολεμιστῶν καὶ δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ προχωρήσουν.

Ἡ τρίτη αὖτε προκήρυξις ἔλεγε: «Ἐστρατοπεδεύσα στὸ τόδε μέρος. Ὅποιος δὲν ἔλθῃ νὰ με συναντήσῃ ἐκεῖ θὰ τιμωρηθῇ».

Ὁ Μπρούς περιγράφει ἐπίσης μίαν πορεία ἐναντίον τῶν Γκάλλας. «Οἱ στρατιῶται, λέγει, ἐξῆδιν ἕνα μέσον σὲ μὴ ἀπεριγραπτὴ σύγχυσι. Μεταξὺ των ὑπῆρχαν ἀρκετὲς γυναῖκες, ποὺ ἔφεραν στὴν ῥάχη τοὺς θαυμάσιους φορτίαι Ἀνκοιλοβοδῶν τῶν συζύγων των στὸν πόλεμον καὶ ὅταν ἔφθαναν στὸ σημεῖον τῆς στρατοπεδεύσεως ἀντὶ νὰ φροντίσουν ν' ἀναπαυθῶν, ἐτοιμαζάν τὸ φαγητὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡ ἀντοχὴ καὶ ἡ προσπάθεια αὐτῶν τῶν γυναικῶν ποὺ ἔκαναν κατὰ τὴν.

Ὁ Μπρούς λέγει ἀκόμη ὅτι οἱ Αἰθίοπες εἶνε θαυμάσιοι σκοπεῖται καὶ ὅτι σπανίως ἀστοχοῦν.

Η ΕΝΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἡ Αἰ-

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΣΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ρέ μάγκες, μὴ φουδαστε! Βαστάτε ψυχραιμία! Στὸ φόβο οἰκονομία!

Καθόλου μὴν τρομάζετε, ρε σείς, τοὺς «Τιριτόμπες» Καθ' ὅτι μὲς τῆ θαλάσσης τὶς ρίχνουνε τὶς μπόμπες.

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Οἱ Φασιστεῖς, Θερασυβουλε, οὐδὼς μὲ πτοοῦσι. Ἐστὼ κι' ἂν βομβαρδεύσωσιν ἐν μέσῃ Πρωτευούσῃ.

Πλὴν, ὅμως, τὸν συνωστισμόν, ἀπειρώς ἀπεχθάνομαι, διότι προκαθορίζονται ὅτι γυναιὶ τρελλόσσαι, ἀβραὶ καὶ παλαδόσσαι

ἐνθάδε θὰ συρρεύσωσιν, καὶ τότε πλέον οἶμοι, ὡς ἔχω φίλτατόι μοι

σφοδρῶς θὰ μοὶ ἐκφρασθῶσιν τὰ ἐρωτῶδη αἰσθήματα κι' ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, θὰ σημειώσω... θύματα!

ΣΟΥΣΟΥ

Ἐγὼ μὴ πυργοδέσποινα καὶ κοσμικὴ κυρία κατάντησα νὰ βρισκῶμαι μὲ κάθε τσοκαρία καὶ μὲ γυναικὶς τοῦ λαοῦ, σ' ἕνα μπουντρούμι μέσα.

Μὴν ντιέ! Ποῦ ξανακούστηκε, ἐγὼ μὴ πριγκίπισσα μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς πτωχοὺς, τοῦ Μπυβουλά, νὰ (μπλέξω).

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἐ, τότες δὲς ἀπ' ἔξω. Ἰατὶ μᾶς παραζάλισες ρε κόμηςσα πολὺ μ' αὐτὲς σου τὶς ἀβρότητες.

Ἄντε νὰ σὲ σκοτώσωσιν στὸ δρόμο οἱ Ἰταλοὶ ποὺ βομβαρδίζουν μὴ χαρὰ σὰν δοῦνε... ἀρχαιότητες.

ΣΟΥΣΟΥ

Ἀμ' δὲν μοὶ στρίψαν τὰ μυαλά, καθόλου «μὸν ἀμούρη». Κι' ἂν πέσῃ μπόμπα πάνω μου;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Θὰ γίνῃς... Μπόμπα—δ οὐρ!

ΖΑΜΦΩ

Ἰδοὶ καλέ, πῶς κάνετε... Πῶς τρέμετ' οὐλες ἔτσι τοὶ παλῶ-Ἰταλιταῖδοι, τοὶ γλιτταῖδοι, τοὶ λέτσοι. Αὐτοὶ, καλέ, δὲν ρίχνουνε... μπόμπες μὲς τὴν Ἀθήναν γιὰτὶ δὲν τὴν διακρίνουνε ὅπ' τὴν πολλὴ τὴν... πείνα!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Βομπάρδιαμοὺς, μωμπάρδιαμοὺς, ντὲν κάνω φοβισμένους. Κι' ἂν εἶνε πεταμένους μ' ἀγεροπλάνους ὑψηλά, ἀεροπόρος Τσιάνο

Ἐμένα τὰ μὲ δὴ καὶ ντὲν τὰ ρίξῃ μπόμπες του, σὲ Καραμπέτ ἀπάνω γιὰτὶ, γιὰβροῦμ, πολὺ καλά τὸν ξέρω ἀπὸ παιδί.

ΧΟΝΤΡΗ

Ἐσεῖς μιλάτε κουτουρού κι' ἀρχίσατε τὴ λίμα κι' ἐγὼ φοβάμαι τρομερὰ, μὴ μούρβη κἀνα δῆγμα. Καὶ δὲν φοβάμαι, δηλαδή, στὸν τόπον ἂν μὲ καρφώσῃ, ἀλλὰ φοβάμαι, πῶς πολλὴ, μὴ μὲ... παρὰ μωροφῶσῃ!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ποῦ νὰ σοὺ κάνουμε ζημιὰ, ρε βάσανον ἐπίγειον;

θιοπία ἀποτελεῖτο ἀπὸ πολλὰ ἀνεξάρτητα βασίλεια: τοῦ Γκόα, τοῦ Τυγκρέ, τοῦ Γκόντζαμ καὶ τῆς Ἀμάκρας.

Τὰ βασίλεια αὐτὰ συνήνωσε σὲ ἕνα ἐνιαῖον κράτος ἕνας ἀπλόος στρατιώτης, ὁ Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1850 ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς Αἰθιοπικῆς αὐτοκρατορίας.

Δεξιὸς στρατηγὸς καὶ ἀτρόμητος πολεμιστὴς, κατάρωσε γὰρ κατὰ τὴν ὅλην τὴν χώραν ποὺ περιλαμβάνονται στὸ σημερινὸ ἀβησσυνιακὸ κράτος καὶ νὰ φθάσῃ μάλιστα μέχρι τοῦ Σουδάν.

Ὁ Θεόδωρος ἐβαυμάζε τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν καὶ τὸ διενεργεῖν τοῦ ἦταν νὰ τὸν εἰσαγάγῃ καὶ στὴ χώρα του.

Δὲν πύτυχερε ὅμως νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸν του. Οἱ καινοτομίαι τοῦ ἐπροκάλεσαν στὸ τέλος τὴ λαϊκὴ ἐξέγερσι καὶ ὁ Θεόδωρος ἐγκατε-

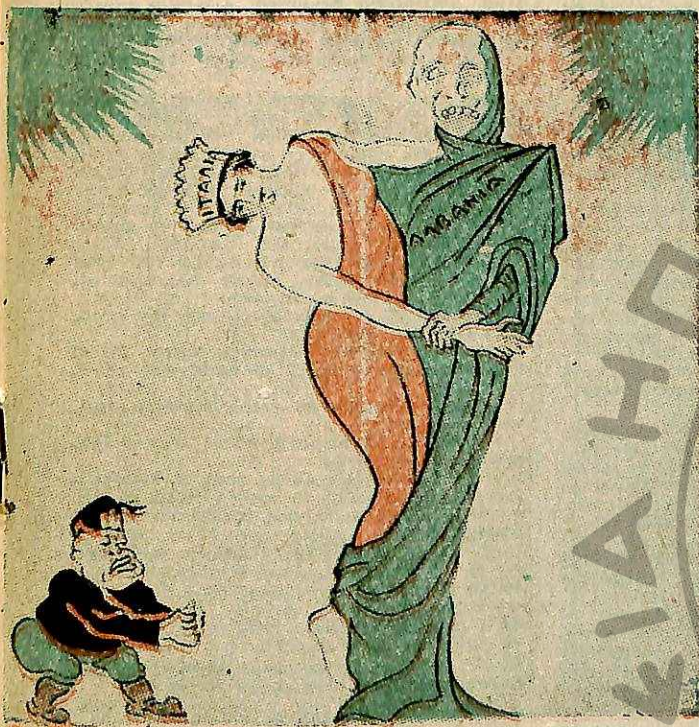
λείφθη ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς του. Ἡ αἰθιοπικὴ ἐνότης ἐπετεύχθη, κυρίως, ἐπὶ τοῦ Μενελίκ.

Ὁ Μενελίκ προσεβλήθη τὸ 1901 ἀπὸ παράλυσιν. Ἡ σύζυγός του ἡ αὐτοκράτειρα Ταϊτού, ἀνελθεῖ ἡ ἰδία τὰ ἥνια τοῦ κράτους. Δεῖ εἶχε δώσει τέκνα στὸν αὐτοκράτορα. Ἀλλὰ, σὰν προνοητικὴ γυναῖκα, εἶχε φροντίσει νὰ τοῦ ἐξαφαιλόη ἕνα ἄρρενα διάδοχον.

Ὁ διάδοχος αὐτὸς ἦταν ὁ Λιτζί Γιασοῦ.

Ο ΧΑΪΛΕ ΣΕΛΑΣΙΕ

Ἐπειτα ὁ Λιτζί Γιασοῦ ἐξεβρονίσθη καὶ ἀνῆλθε ἐπὶ τοῦ θρόνου μὴ κόρη τὴν ὁποῖαν ὁ Μενελίκ εἶχε ἀπὸ ἕναν πρῶτον του γάμιον, ἡ πριγκίπισσα Ζεοντίτου. Βραδύτερον, ὁ θρόνος περιήλθε στὸν ρῶς Τάφαρρι, ὑπὸ τὸ ὄνομα Χαῖλε Σελασιέ.

ΝΤΟΥΤΣΕ (στὴν Ἰταλία):—Πόρ' τὴν!

ΙΤΑΛΙΑ:—Δὲν μπορῶ.

ΝΤΟΥΤΣΕ:—Τότε, ἀφῆσέ τὴν!

ΙΤΑΛΙΑ:—Δὲ μ' ἀφήνει...

(Σκίτσος Σ. ΡΩΝΑ)

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

στο ... Παληάτσο ντι Βενέτοια

Χορὸς ἐδόθηκε προχτές εἰς τὸ «Παλάτσο» μέσα καὶ παρευρέθησαν σ' αὐτὸν ὅς' εἶχανε τὰ μέσα. Πρωτίστως διακρίθηκε ἡ... προσφιλέας μας Ἔντα ἡ κόρη τοῦ Μπενίτο, ποὺ δὲν τῆς ἐπαίρνε κανεὶς αὐτὴ μισὴ κουβέντα γιὰτὶ ἔχασε τὸ Πέρτο. Ἐπίσης εἰς τὴν αἴθουσαν κι' ὁμᾶς κενταύρων ἦτο, ποὺ τοὺς προσέφεραν γιὰ «ὀρ ντέβρ»... σὰνὸ καὶ φρέσκο χόρτο!

Μεγάλῃ περιποίησης παντοῦ παρετηρήθη, ἦγουν τούτεστιν ἀκρά καὶ φωτισμὸν διέκριναν οἱ πάντες ἀσυνήθη γιὰτὶ γιὰ λάμπες εἶχανε τοῦ Ντούτσε τὴν... φαλάκρα!

Ἦγειρε πρώτη πρόποσιν τοῦ Ντούτσε ἡ κυρία, ἦτις, ὡς λέγουν κατ' αὐτάς, τελειῶς τάχει χάσει. Κι' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ... ἡ ρα νὰ μείνῃ εὐχήθηκε, γιὰ πάντα νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἐπιτελεῖς καὶ στρατηγοί, ἐχόρεψαν κατόπιν ἕναν χορὸ πρωτοφανὴ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἦτοι, καθὼς χορεύανε,—νὰ σὰς κατατοπίσω— πῆγανεν ἕνα δῆμα ἐμπρὸς καί... δέκα πέντε πίσω!

Κι' ὁ Καβαλλέρο δρέθηκε, ὁ στρατηγός, στὴ σάλλε μαζί μὲ πρόσωπα γνωστά, ἀπὸ τὰ πῖο διάσημα, κι' ἐφόραγε στὸ στήθος του κατ'... κουτιά μεγάλα, ἀπὸ κονσερβὲς φυσικά, ποὺ τάχε γιὰ... παρὰ σὴ μ' α!

Ἀλλ' ὅπως συνήθίζεται σὲ κάθε γλέντι ἐπάνω συνέβη ἕνα ἐπεισόδιον κι' ἐκεῖ ἀπ' τὰ αἰώνια, μὰ μπῆκε ἀμέσως, εὐτυχῶς, στὴ μέσῃ ὁ κόμης Τσιάνο καὶ φιλικὰ τοὺς φώναξε: «Καλὲ παιδιὰ, Ὁμόνοια!»

Ἀφοῦ τοὺς καθυσάχασεν ὁ Γκαλεάτσο Τσιάνο, γιὰ νὰ τοὺς τέρψῃ κάθησε νὰ παίξῃ λίγο πιάνο. Κι' ὁ Μουσσολίνι βλέποντας τὸ τάλαντον τοῦ Τσιάνο ἐμέσως τοῦ τραγούδησε στὴ «Δημητρουλά» ἐπάνω:

«—Ἀφοῦ παίζεις καὶ πιάνο, ...στρατὴγὸς θὰ σε κάνω. Τὰ νάζακια σου ἄς τὰ μὲ τὸ πείσμα σου σπᾶς τὰ. Κι' ὁ... Ἀσὸς τὰ σπασμένα τὰ πληρώνει γιὰ σένα».

Ἡ μουσικὴ, καθὼς μᾶς λέν, καὶ ζῶα ἐξημερώνει, γι' αὐτὸ καὶ στὸ σαλόνι ἀμέσως ἐπεκράτησεν ἀπόλυτη σιγὴ καὶ ἀπόλυτη γαλήνη. Τότε δὲ πλείστοι συγγενεῖς καὶ λίγοι στρατηγοὶ τὰ ποτηράκια ἐτσούγκρισαν μετὰ τοῦ Μουσσολίνι κι' εὐχήθηκαν, μὲ τὴν καρδιά, σὰν τὰ βουνὰ νὰ ζήσῃ, γιὰ τὸ καλὸ τῆς χώρας των καὶ κάθε Ἰταλοῦ, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Μπαντόλιο, γιὰτὶ τάχει... τσουγκρίσει μαζί του πρὸ πολλοῦ!

Αἰσίως ὅλα ἔβαινον, πλὴν ὅμως, ἀποτόμως, συναγεμῶς ἐσήμανε, κι' ἐπόμενον ὡς ἦτο, τοὺς πάντας τοὺς κατέλαβεν ὁ πανικός κι' ὁ τρόμος κι' ἐσπευσαν ὅλοι νὰ κρυφτοῦν, μαζί μὲ τὸν Μπενίτο. Μονάχα ὁ ἀρχιστόλορχος, γνωστὸς στὴν Ἰταλία ὡς ἀφοβὸς καὶ τολμηρὸς κι' ἀπ' τὶς σπουδαῖες μάγκες, παρ' ὅλα αὐτὰ κατάρωσε νὰ πάῃ στὴν παραλία καὶ μὲ τὰ μάτια του νὰ δῇ... ἐάν κουνιόυνται οἱ βάσκες!

Ἐτοί, λοιπόν, ἀπότομα τὸ γλέντι διεκόπη κι' ὅλως ἄδοξως πῆγανε χαμένοι τόσοι κόποι. Κι' οἱ καλεσμένοι τῆς βραδυᾶς ποὺ πῆγαν ὡς ἐκεῖ νὰ φάνε καμμιὰ σιτόλα ἐγύρισαν στὰ σπίτια τους, πολὺ πιδ... νηστικά! γιὰτὶ δὲν ἤρσαν τίποτα νὰ φάγε μὲς τὴ σάλα. Καὶ μ' ὅλον ὅτι ἀπὸ φαί δὲν εἶχανε ἰδέα, τὸ «Στέφανι» μετέδωσε πῶς... γλένησαν σπουδαῖα!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΠΩΛΕΤ

Τελευταίως επιδόθηκε στη Νέα Υόρκη η τελευταία ταινία του Τσαρλς Τσάπλιν «Ο Μέγας Δικτάτωρ». Τη βραδιά της πρεμιέρας παρηκολούθησε την παράσταση ένα έγκλεκτο κοινό. Μεταξύ των άλλων διέκρινε κανείς τους συγγραφείς Ουέλς και Σόμερσετ Μάμ, τον υιόν Ρούσσελ, την κ. Κένεντυ, συζύγον του έν Λονδίνα πρεσβευτού των Ηνωμένων Πολιτειών και άλλους εκείνους που θεωρούνται στην Αμερική ως κινηματογραφικές διασημότητες.

Αξίζει να σημειώσω ότι είνε η πρώτη φορά έπειτα από δέκα χρόνια που έπληξε ο Σαρλώ στην Νέα Υόρκη και χρειάζονταν να γίνει η προβολή αυτής της ταινίας που την προτιμά από όλες τις άλλες για ν' αποασίση να κάνει αυτό το ταξίδι. Από πολλούς μήνες ο μέγας αυτός καλλιτέχνης δεν είχε εγκαταλείψει την Καλιφόρνια, γιατί εργαζόταν και έρριχνε και τις πιο έλκυστες λεπτομέρειες της ταινίας του.

Η αλήθεια είνε ότι πρόκειται περί άριστου έργου, το οποίον εκτίθεται τόν ελκυστική θαυμασμό και αυτόν ακόμη που άρριστησαν την κινηματογραφική του τέχνη. Όλοι υπεκρίθησαν πρό της τελειότητος της σκηνοθεσίας του.

Στην ταινία αυτήν παίζει τόν ρόλο μιας μικρής Εβραίας η Πωλντ Γκοντάρ. Στο τέλος της παραστάσεως εμφανίσθηκαν επί σκηνής ο Τσάρλς Τσάπλιν μαζί με την Πωλντ Γκοντάρ. Τό κοινό τους κατεχειροκρότησε.

Η γυναίκα μου Πωλντ Γκοντάρ κι' εγώ, είπα ο Σαρλώ, έδωκαμε όλα μας την ψυχή σ' αυτή την ταινία κι' ελπίζω να έμεινате ικανοποιημένοι.

Αυτή ήταν σύν τοις άλλοις και η

πρώτη επίσημη αναγγελία του γαμου του Σαρλώ κι' αυτό έκαμε θαθεία αίσθηση μεταξύ των αντιπροσώπων του τύπου που βρίσκονταν στην αίθουσα και οι οποίοι δεν ήξεραν ποιά στάσι ακριβώς να τηρήσουν έναντι των σχέσεων που υπήρχαν μεταξύ του Σαρλώ και της Πωλντ.

Έτσι, η Πωλντ Γκοντάρ είνε πλέον επίσημος η κ. Τσάρλς Τσάπλιν. Η έρωτική περιπέτεια που άρχισε πρό έξη ετών σέ κάποιο γιώτο κοινών τους φίλων, δεν ήταν μόνο μία περιπέτεια.

Την εποχή εκείνη έλεγετο ότι η Πωλντ θα έπρόσθετε τό δυναμά της στο κορνέ των κατακτήσεων του μεγάλου ηθοποιού.

Η Πωλντ με τό γκριζά μάτια, με τό ωραία μαύρα μαλλιά, ή οποία περιριζόταν σ' ένα χαμογέλο όταν της έκαναν αδιάκριτες ερωτήσεις κι' έκρατούσε πάντοτε τό άγέρωχο ύψος της, ήταν τόρα εκεί ως κυρία Τσάρλς Τσάπλιν. Γιατί πάντοτε εκείνος έμιλούσε, εκείνος διηγόταν, εκείνος συζητούσε, εκείνος έκρινε. Εκείνη άφειλε να γίνει τούτο ή εκείνη, υπόδουδη αυτόν ή εκείνον τόν ρόλο.

Η Πωλντ άκουε, φρόνιμη και λίγη σκεπτική, μα δεν άπαντούσε ποτέ. Κανείς δεν ήξερε τί σκεπτόταν ακριβώς.

Τό ζεύγος έφυγε να πάη ταξίδι στην Άπω Άνατολή. Τότε τους πρωτοείπαν παντρεμένους, και έπαντρεύτηκαν ακριβώς σέ κάποιο χωριό της Μολισίας, τόσο άπομακρυσμένο, ώστε να ιερουργήση κατά την ιεροτελεστίαν ο πλοίαρχος τού γιώτο ή νύφη και μήν εχη ούτε ένα δαχτυλίδι στό χέρι.

Εγύρισαν μετά άρκετούς μήνες και ο Σαρλώ άνήγγειλε ότι θα γράψω τό «Άνθος τού Μπαλιν, όπου ή Πωλντ θα είχε έναν μεγάλο ρόλο...

Μά λίγους μήνες άργότερα έναύαγχε αυτό τό σχέδιο...

Ο καιρός περνούσε... Κάθε τρεις μήνες σχεδόν, οι έφημερίδες προανήγγελλαν με μεγάλους τίτλους κι' ένα κοινότυγο φίλη, τό οποίον ο Σαρλώ δεν έγύριζε ποτέ. Τέλος, ήρθε τό περίφημο «Μοντέρνο Κairoί». Η ταινία έπαίχθηκε και έχειροκρότησαν αυτή την λεπτοκαμωμένη και λυγερή γυναίκα που έσυγκινούσε αλλά και άρεσε με τό φορεματάκι της όρφανής.

Έπειτα ξαναπέρασε καιρός. Όλες οι μεγάλες κινηματογραφικές αμερικανικές εταιρίες έπρότειναν δολαστικά συμβόλαια στην Πωλντ. Τά άπέριψε με ύπερφάνεια, γιατί δεν ήθελε να εγκαταλείψει εκείνην που την έκαμε διάσημη. Άγαπούσε και έδουμάζε τον Τσάπλιν και κρυφα ίσως τόν έλυπόταν, γιατί κανείς άλλος σάν κι' αυτήν δεν τόν ήξερε νευρικό, άνησυχο και ποτέ ικανοποιημένο.

Εκείνη ήταν ή Πωλντ Γκοντάρ και τό όνομα τού Τσάπλιν έπεσκίαζε πάντοτε τό δικό της.

Μία μέρα, διεδόθη ότι ο Σαρλώ έφυγε για να πάη να ζήσει μόνος του σέ κάποια άπομακρυσμένη άκτή και ότι ή Πωλντ υπέγραψε συμβόλαιο με τόν Νάτσαλ Ζανουκ για να γυρίση την ταινία «Οικογένεια χωρίς έγνοιες». Τό Χόλλυγουντ έσυγκινήθηκε άπ' αυτή την είδηση. Έμιλούσαν για διαζύγιο!

«Κι' ένα καινούργιο κεφάλαιο που κλείνει στη θλιβερή κι' αισθηματική ζωή τού Τσάπλιν, μία σελίδα ακόμη που γυρίζει», έλεγαν οι φλύαροι.

Τά κορίτσια που δεν τά έπειθε ή πείρα των άλλων, άρχισαν να άνειροπολούν ότι θα την διαδεχθούν και άναρωτιόνταν με ποιόν τρόπο θα καταφέρναν να γίνουν πρωταγωνίστριες της κινηματογραφίας ταινίας τού Σαρλώ.

Ο Τσάρλς δεν έπεδεβαίωσε ούτε και διέψευσε αυτή την ήμη περί διαζυγίου, όπως δεν έπεδεβαίωσε ούτε διέψευσε ποτέ τόν γάμο του.

Η Πωλντ Γκοντάρ, αντίθετα, άφω έπόλυνσε τά κομημάτα και τις γυνες της και ώργάνωσε μιά ήσυχη ζωή, έδωλας ότι ποτέ δεν έλλησε διαζύγιο και ότι ποτέ δεν θα τό

έζητούσε. Θα έμεινε γυναίκα τού «παίτη» όσο θα ήθελε. Εκείνος να την έχη. Θα διατηρούσε για τόν άνθρωπο που υπήρξε ο Ευεργέτης της άλη της τήν ευγνωμοσύνη και άλη της τήν άγάπη. Οι άλλες —αυτές που προηγήθηκαν χωρίς να δώσουν τήν εύτυχία στόν μεγάλο αυτόν άνθρωπο— όταν ήρθε ή εγκατάλειψη, έκλαψαν, έφώναξαν, έζήτησαν χρήματα. Η Πωλντ ήταν άλλος χαρακτήρ. Άρχισε να εργάζεται και να σπαίνη...

Στους δημοσιογράφους, που την έρώτησαν, άμολόγησε ότι έγύριζε τό «Σχολή Δραματικής», όπου είχε ένα ωραίοτατο ρόλο και ή Λουίζα Ράινερ ήταν μία θαυμασία παρτεναιρ. Μά αυτό τό έλο!

Κι' έπειτα, ενώ συζητούσαν όλοι για τό διαζύγιο, έμασαν άπότομος ότι τό ζεύγος ρίχτηκε με τό μούθρο στη δουλειά και ότι έτοιμάζε τό έργο «Ο Μέγας Δικτάτωρ». Ο κόσμος, έκπληκτος, άναρωτήθηκε αν ήταν άληθινή αυτή ή ήμη, μα σέ λίγο ύποκράθηκε να διαπιστώσει πως ο Σαρλώ και ή Πωλντ, έν τελεία άρμονία, δεν εγκατέλειψαν ο ένας τόν άλλον πιά και δεν μιλούσαν παρά για τό έργο τους.

Γιατί στην Πωλντ άρείεται ή πραγματικότητα τού «Μεγάλου Δικτάτωρ», που υπερεδίνει κάθε προηγουμένη έπιτυχία τού άνδρός της. Αυτή συνέτρεξε τόν άνδρα της στις δύσκολες στιγμές και τού δέλυσε και τούς τελευταίους του διαταγμούς. Γιατί ο Σαρλώ ήξερε ότι είχε εχθρούς ίσχυρους και ότι θα έκανε τούς δικτάτορες εχθρούς του για πάντα.

Στά εικασιοκά της χρόνια, ή νέα αυτή γυναίκα, που έχει για έφοδιο τήν όμορφιά, τά ναίετα και τήν ήμη, δρίκεται σήμερα στόν κολφώνα της δόξης της και στην πρώτη γραμμή των μεγάλων Αμερικανών καλλιτεχνών.

Η Πωλντ έπραγματοποίησε τέλος τό δειρό της: Έχει ό,τι έπέθυμσε. Έναν σύζυγο διάσημο και ο οποίος την άγαπά, μία κοινωνική θέση, ήμη και πρό πάντος τήν δόξα ενός άστέρος πρώτου μεγέθους.

Πηγαίνοντας στό ράφτι μου έπέρασα άπό τό κατάστημα της μαμάς μου. Την ώρα που έμπαινα, ήρθε κάποιος έμπορος, στόν οποίον ή μητέρα μου χρώστούσε τριήμισή χιλιάδες και ήθελε να της κόνη κατάσχεσι. Δεν μπόρεσα να κρατηθώ όταν την είδα να κλαίει και της έδωσα τά λεπτά τού παλτού μου.

Δεν μπόρεσα να μη δικαιολογήσω την χειρονομία της Νανάς και τό πορτοφόλι μου προσέφέρθη ξανά να συμπληρώση τό ποσόν. Κατάλαβα όμως ότι έπρεπε να δοθ ήνα τέλος σ' αυτή την ύπόθεσι.

Νά τηλεφωνήσης στόν ράφτι σου να φέρη τό παλτό έδώ και να πληρωθ ή, της είπα. Οι πολλοί περίπατοι σέ κουράζουν.

Τήν επομένην νέα άγκαλιάσματα, νέα φίλια και, τέλος, ή μπόμπα:

— Έρείς, χρυσούλη μου! Χθές έπέρασε άπ' έδώ ή Σιμόνη. Μη έχοντας τί άλλο να κόνωμε, έπαίσαμε ένα πινακλόκι. Φαίνεται λοιπόν πως μ' άγαπάς σ' αλήθεια, γιατί έχασα όλα τά λεφτά τού παλτού και χρωστώ άλλα χίλια φράγκα.

Καταλοδοίνετε και σεις, ότι αυτή ή κατάσταση δεν υπορού σέ να διαρκέση έπ' άπειρον και άποφάσισα να την τερματίσω μόνος μου.

Έπληγα λοιπόν κατ' ευθείαν στό ράφτι της Νανάς και τού παρηγγείλα ένα παλτό στά μέτρα και στά γούστα της φιλε

νάδας μου. Έπληρώσε της τέσσερις χιλιάδες προκαταβολικές και τράβηξα στίπι μου να κοιμηθώ, ήσυχος ότι έκαμα αυτό που έπρεπε.

Τήν άλλη μέρα, κατά τις 6 τό άπόγευμα, έφθασα όπως σν νήθος, στό σπίτι της άγαπης μένης μου. Ύστερα από κάμποσν ώρα θέλησα να διορθώσω λίγο τά μαλλιά μου, που ήταν ακατάστατα, και έπειδή δεν είχα μαζί μου τσαστάρα, έζήτησα τήν Νανάς.

Έκείνη μου τήν έδωσε χαμογελώντας και όταν της την έπέστρεψα, μου είπε:

— Δεν έπρόσεξες τίποτα; — Τί να προσέξω; — Τήν τσαστάρα.

— Τί συμβαίνει; — Άδύνατον να τό φανταστής, άγαπημένη μου. Θα γελώ και θα εύχαριστήθ ή, φαντάζομαι. Τό παλτό που μου στείλες είχε πολύ πρόστυχη όδρα. Στενοχωρέθηκα πολύ γι' αυτό, αλλά εύτυχώς που ήρθε ή Μαρσέλ και με πολύ κόπο κατώρθωσε, να την πείσει να μου δώση αυτή την τσαστάρα, την πουδρίλα και έναν περίφημο καθρέφτη εις αντάλλαγμα τού παλτού μου...

Εκόντμεθα να λιποθυμήσω.

— Έλα, μην κάνης έτσι, μου είπε τότε ή Νανά. Έρείς ποσο σ' άγαπά! Τόσον καιρό που είμαι δική σου δεν σού ζήτησα τό παρακίρηκό δώρο! Αυτή τη φορά δεν μπόρεσα ν' άνέξω πια και λιποθύησα.

P. ΜΠΡΙΝΖΕ

Πώς να άρέσετε

Πρέπει να κρύβωμε ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΜΑΣ.

Γιά να είνε κανείς γοητευτικός, δεν έχουν καμιά σημασία τά χαρακτηριστικά που έχει κοινά με τούς άλλους, όσον κυρίως εκείνα που άποτελούν άποκλειστικούς δικά του χαρακτηριστικά, υπό την προϋπόθεσι δέδοια ότι δεν είνε άηδιστικά ή άπεκροστικά.

Όσον άφορά τούς άνδρες, εύτυχώς ότι ή μόδα δεν έκτιμά τούς Αδωνίδας και τούς Άντινόους. Λέμε συήθως ότι ένας άνδρας έχει άραιο κεφάλι, όταν έχη χαρακτήρα. Μία ρυτίδα, μία ούλη τραύματος, ένα σαγόνι πολύ σκληρό, τά πολύ πικνά φρύδια, όλα αυτά μπορούν να συντελέσουν στη δημιουργία τού προσωπικού χαρακτήρος. Και οι γυναίκες που έχουν άρκετό γούστο δεν σφάλλονται ποτέ σ' αυτά τά ζητήματα.

Τουναντίον, τό βασικόν σφάλμα όλων των γυναικών συνίσταται στό ότι έπιδιώκουν, πρό παντός, να άποκρύπτουν τά ελαττώματά τους.

Και όμως εκείνο που τούς χρειάζεται είνε ή έλλειψις ελαττωμάτων, όσον ή ύπαρξη ώρισμένων ιδιοτήτων, που θα συντελέσουν στην έπαύξηση της γοητείας του.

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τά λόγια αυτά προέρχονται από ένα άνδρα. Γιατί οι γυναίκες δεν καταλαβαίνουν τίποτε από τά ζητήματα αυτά, μολονότι πιστεύουν τό αντίθετο. Άς άφισαμε τη ζηλοτυπία κατά μέρος. Συνηθώς, οι γυναίκες σκανδαλίζονται για τις έπιτυχίες μιας γυναίκας, που έν τούτοις είνε λιγώτερο άραία από μία άλλη, που δεν γνωρίζει καμιά έπιτυχία. Μία γυναίκα με γούστο μπορεί να διακινδυνεύση να πη για μία άλλη γυναίκα: «Είνε άραία ή νόστιμη ή συμπαθητική ή ακόμη έχει φαντασία». Άλλ' όμως έπειτα θα στραφή πρός τόν άνδρα που την συνοδεύει για να τόν ρωτήσει:

— Είνε γοητευτική; Τί νομίζετε; Η γοητεία την οποίαν μία γυναίκα γνωρίζει λιγώτερο από κάθε άλλην είνε ή δική της. Δεν την γνωρίζει παρά μόνον μέσα στά μάτια των άνδρων. Άλλά, όταν κάνη την τουαλέτα της, δεν σκέπτεται άρεκα τό άνδρικό βλέμμα. Και είνε άρκετά συνηθισμένο φαινόμενο, να δημιουργή μιά φυσιογνωμία και ένα σύνολο έντελώς αντίθετα πρός τη γοητεία της. Μία άραία γυναίκα, όταν επεριστοιχίηται την όμορφιά της, δεν σκέπτεται συήθως τίποτε άλλο από τό να μοιάση με όλες τις άλλες άραιοες γυναίκες και να έσραφισή ή να κρύψη όλα τά ιδιαιτέρως γνωρίσματά της. Εκείνο που κάθε γυναίκα ζητάει για τόν εαυτόν της είνε ή θελκτική όμοιομορφία.

Οι άνδρες έχουν έντελώς διαφορετική γνώμη. Δεν προσέχουν ποτέ ένα πρόσωπο γιατί είνε δίχως ελαττώματα, αλλά γιατί έχει τό θέλητρό του, την ιδιαιτέρη σφραγίδα του.

ΜΙΑ ΤΟΥΦΑ ΓΚΡΙΖΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Μου συνέβη να συναντήσω τρεις γυναίκες που έσκόταζον τη γοητεία τους.

Η πρώτη είχε μία θαυμασία τουφέα γκριζών μαλλιών, που έκαναν πιά κυπλητή τη νεότητά τού προσώπου της και έδυνάμωναν τη λάμψη των σκούρων ματιών της. Η γυναίκα αυτή έδωκε τά μαλλιά της και έπηρ έτσι ένα ύψος παγερό και σκληρό.

Η άλλη είχε ως θέλητρο δύο σειρές λεπτών δοντιών, που έμοιαζαν με κόκκους ρυζιού. Έλεπε όμως ένα δόντι και, από καιρό εις καιρόν, έπερνούσε άνάμεσα από τό κενό τού δοντιού αυτού ή μικρή άκρη της τριανταφυλλείας γλώσσας της.

Δυστυχισμένη γυναίκα! Έσπευσε να βάλ η ένα φεύτικο δόντι. Η τρί-

ανταφυλλεία άκρη της γλώσσας της μένει τόρα φυλακισμένη. Όλο τό θέλητρο της έσβυσε μονομιάς.

Η τρίτη είχε στά πλάγια της κεφαλής, άνάμεσα στά καστανά μαλλιά της, μία άπειθήρηχη μικρή τουφέα, που είχε τό χρώμα τού χρυσαιού. Και ή γυναίκα αυτή έπίσης έδωκε τη χαριτωμένη αυτή τουφέα και έδωσε στά μαλλιά της μία άπελπιστική όμοιομορφία.

Οι περισσότερες κομψές κυρίες προσπαθούν να άδυνατίσουν για να φαίνονται άραιότερες. Άλλ' αν οι άνδρες προσποιούνται ότι σέβονται τη μόδα —είνε τόσον δειλοί!— όλοι σχεδόν, μέσα στά μύχια της καρδιάς των άποστρεφόντων τά ίσχυα μανκενών που θέλουν να τούς παρουσιάσουν ως μοντέλα της Συγχρόνου Άφροδίτης.

Η ΜΥΩΠΙΑ

Πώς όμως μπορούμε να έξυπνηθούμε από τά έθην ελαττώματά μας;

Η μυωπία, επί παραδείγματι, είνε ελάττωμα, όταν πρόκειται να όδηγήσουμε ένα αυτοκίνητο ή να πάμε σέ κυνήγι. Άλλά, σ' ένα ετέ-ά-τέτα και με δαγμάνα τά γυαλιά, είνε πολύ γοητευτική. Δίνει σ' όλο τό πρόσωπο ένα άνειροπαρμένο ύφος και προσθέτει μία άπαράμιλλη τρυφερότητα στην έκφρασι.

Μία μύψη, αντί λοιπόν να προσπαθή να κρύψη τό ελάττωμά της, πρέπει τουναντίον να φροντίη να έπαφελήθ ήπ' αυτό, για να έπανέψη τη γοητεία της.

Μία συμβουλή για τις γυναίκες που είνε μύopes: Τά μεγάλα γυαλιά είνε προτιμότερα από τά μικρά. Τά πρώτα δίνουν μία έντελώς καινούργια έκφρασι στό πρόσωπο, τό δεύτερα δεν κατορθώνουν να κρύψουν εκείνο τό οποίον κακώς θεωρούμε ως ελάττωμα.

ΤΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Οι περισσότερες γυναίκες θλίδονται γιατί έχουν στίγματα τού ήλιου —ακίδες— σέ πρόσωπο κι' άκόνουν τά πάντα για να ελαττώσουν τόν αριθμό τους. Άλλα πλάνη αυτή. Τά στίγματα δεν άσχημίζουν ένα πρόσωπο, άν έρωμε να έσπαφλούμεθα άπ' αυτά, για να δώσωμε

τόν άνάλογο χαρακτήρα στην έκφρασι μας. Πας; Δίνοντας σ' όλη την εμφάνισί μας μία άθλητική παρασσι, με την οποίαν τά στίγματα αυτά ταιριάζουν περίφημα. Άφήστε τά μαλλιά σας φουντωτά, αντί να τά κόλλατε επάνω στο κεφάλι σας και δώστε στά πρόσωπό σας ένα ύψος εύνομο και χαρούμενο. Κάρτε με άλλα λόγια ό,τι κάνει ή Κατερίνα Χέμπουρν, που τό πρόσωπό της είνε γεμάτο από παρόμοια στίγματα. Αυτό όμως δεν την έμποδίζει να είνε άραία και γοητευτική.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΧΕΡΙΑ

Η κλίσις της εποχής μας πρός τόν άθλητισμό εξαφάνισε την πρόληψη που υπήρχε έναντι των μεγάλων ποδιών και των μεγάλων χεριών. Μία γυναίκα όρρα φαίνεται άραιότερα, όταν έχη βάσεις ίκανές να την συγκρατήσουν. Οι γυναίκες θα έπρεπε να μισούν τά μικρά πόδια, που άναγόνται στην εποχή κατά την οποίαν τά πόδια πολύ λίγο έχρησίμευσαν στη γυναίκα, άφού δεν έδωσαν καθόλου σχεδόν από τό σπίτι.

Έαν έχετε μεγάλα χέρια, θα ήταν μεγάλη κουτάρα να τά κλείσετε μέσα σέ άκριβώς έφορμαζόμενα γάντια, που, άλλωστε, δεν θα τά έκαναν να φαίνονται μικρότερα. Η μόνη δυσκολία έγκειται στις χειρονομίες και γενικότερα στις κινήσεις σας. Έάν οι κινήσεις αυτές είνε άνετες, τότε τά μεγάλα χέρια δεν άποτελούν ελάττωμα.

Πάντως, και στην περίπτωση αυτή, τό χειρότερο είνε να προσπαθώμε να τά κρύψωμε. Μία γυναίκα, γίνεταί τότε άδέξια και άποκρουστική.

Ένας λαιμός πολύ παχύς δεν είνε άσχημος παρά μόνον όταν είνε πλατός. Ένας λαιμός παχύτερος από τό μέτριον, αλλά ρωμαλέος, είνε σήμερον δύναμεις και ζωτικότητα. Δίδει εις την γυναίκα έναν άέρα άθλητικής ή άμαζόνος.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Ένα μεγάλο λάθος μόνο Εκανε ο Θεός: Την δημιουργία τού κόσμου... Τί τέλειος, αλήθεια, θάταν, άν δεν είχε κάνει τό λάθος αυτό...

★ Δεν πρέπει κανείς να ταπεινώνεται σέ κανένα άλλον, έκτός από τη μητέρα του.

★ Μη δίνετε ποτέ χρήματα σ' εκείνον που σας ζητά πολλά, άφού προηγουμένως σας έπαιτρεψε ένα μικρό ποσό που σας χρωστούσε.

ΚΙΚΕΡΩΝ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ στην Άλβανία

—Λοιπόν, παιδιά καταλάβετε: ρώτησε ο νεαρός αξιωματικός τούς άλλους πέντε συντρόφους του. Μόλις μπη ο Μάκος στό δωμάτιο, δα παίξης. Νίκο, σην φουσαρνόμικα σου την «Μεξικάνα», κι' εσύ Κώστα δα τού δώσης τό... Εσχατλίδι! Προσοχή, προσοχή, έρχεταί!

Ο Μάκος, ένα ψηλό γεμάτο παλληκάρι, μπικε γελώντας, μα δέν έπρόλαβε να μιλήσ η, κι' οι φίλοι του άρχισαν τ' άστεία και τις φωνές.

— Σιωπή, παιδιά, έφώναξε ο Κώστας.

Πλησίασε τόν Μάνο, χαϊρέτησε κωμικά και είπε:

—Χαίρε, Μάνο! Οι καλοί σου φίλοι, που φροντίζουν για την εύτυχία σου, σου δίνουν τό μικρό αυτό δαχτυλίδι — για την μισητή σου Λούση.

Και λεγοντας αυτά, τούδωσε ένα άδείο στρογγυλό έξπατο κατ'ι κονσέρβας! Και τό γλάντι έκράτησε ως πού λούσανε τά σπαρταστάτα τους.

Σέ λίγο, μέσ' στό σκοτεινό δωμάτιο άκούονταν οι ήσυχες κοιμισμένες αναπνοές και από μακριά, που και πού, ή έρωτη τού καινούριου. Ο Μάκος, ο κοσμικός τύπος τού Τζωνάρς, που άφηρε αούδρημπα και με χαρά την άνώφελη ζωή του και ντύθηκε περήφανα τό χαλί, σκέπτεται με τά μάτια άνοιχτά μέσ' στό σκοτάδι. Χαμογελά ακόμη με την ευθυμία των φίλων του. Η Λούση είνε ή μαύρη αγέλαδα που παρέσυρε μία μερά με τό αυτοκίνητό του καδώς γυρνούσε άπ' την πρώτη γραμμή τού μετώπου. Από τότε ο Μάκος την είχε αναλάβει υπό την προστασία του. Την άνόμισα Λούση γιά να θυμάται την μικρή σύγγαρέα της «Άρτζεντινάς» και πληρώνει τόν γέρο χωρικό που την είχε, για να τόν άφινη να την περιποιείται και να την άρμυνη μόνος του. Κι' όταν τά θάρρακα οι φίλοι του διηγούντο τούς έρωτες των, εκείνος, που δεν είχε ποτέ γνώρισει παρά τόν εφήμερο και εύκολο έρωτα, έπανελάμβανε χαμογελώντας.

— Έγώ έχω μία άγάπη, κι' αυτή είνε ή Λούση!

Έδώ όμως και τρεις μήνες δεν χαμογελούσε καθώς τό έλεγε, γιατί τό γέρο χωρικό δεν είχε μόνο την Λούση, τη μαύρη αγέλαδα, αλλά είχε και την κόρη του την Τζιλια.

Με τις πρώτες ακτίνες τού χλωμού χειμωνιάτικου ήλιου πεταχθηκε άπ' τό κρεβάτι του, ντύθηκε διαστικά και έτρεξε στό σταύλο. Πίσω από τό σωρό των άχύρων, διέκρινε τό κόκκινο μανηλι της.

— Τζιλια! έφώναξε σιγα.

Η νέα ρίχθηκε στην άγκαλιά του. Θεέ μου ποσο έχωρίσε άπ' τις κοσμικές άμυγλες κοκκίλες των Άθηνών ή ολόεσθη Άλδανοπούλα με τά μεγάλα παιδικά γυαλιά μάτια! Είχε κατορθώσει με την άφέλειά της να έυπνηση μέσα τόν έναν άλλον άνθρωπο την ύπασή τού οποίου άγνώσους κι' ο ίδιος. Και τόρα που την ένώησε δική του, ή καρδιά τού πονούσε, γιατί ήξερε πως μοιραία μία μερά θα την έχανε. Δεν θα την έχνοσε όμως ποτέ. Τό δρόμωτό της πρόσωπο δα έμεινε σάν φωτεινό σημάδι μέσ' στην ζωή του.

Στην ιδέα τού χαρισμού, τά μάτια του δούρκαζαν, μα δεν ήθελε να τόν δη ή Τζιλια. Τά χέρια του έκλεισαν τά γυαλιά μάτια της ή Λούση που κυττούσε άτάραχη την ειδυλλιακή σκηνή έγύοισι σιγά τό κεφάλι πόδ της πότε και έκύτταε τόν ήλιο που άφινε τις χρυσές του ακτίνες να σπαλίζουν με άσούτητα πετράδια την χιονισμένη γη.

11ον

Κατ' ανάγκην λοιπόν ο πρίγκηψ 'Ιμάρ έπρεπε να έρθι τέτοιον τρόπο ενεργείας, ώστε το «Κόκκινο Δαχτυλίδι» να μη μάζη τίποτε από τις πράξεις, σχέδια και αποφάσεις του.

Και προσπαθώντας να εξεύρη τρόπον ένερ γείας ο 'Ιμάρ, θυμήθηκε ξαφνικά, ότι πρό καιρού είχε κάμει μια τυχούσα ανάκαλυψη: "Ότι δηλαδή το μέγαρο της 'Ιρμας, από μια μικρή πόρτα που έμενε πάντα κλειστή, συγ κοινοῦσε με τους σταύλους του πλαινου μέγαρου. "Όπως δέ είχε προσέξει οι σταύλοι εκείνοι δέν έχρησιμοποιούντο και ήσαν πάντοτε έρημοι.

Σκέφθηκε λοιπόν ο 'Ιμάρ, ότι από την μικρή εκείνη πόρτα και από τους ερημούς σταύλους θα μπορούσε να βγθι στον δρόμο, χωρίς κανέναν από τους υπηρέτες της 'Ιρμας που άσφαλδς θα ήσαν κατασκόποι του «Κόκκινου Δαχτυλιδίου» να τόν αντιλήφθι.

Τι θα έκανε, θυανόντας από το μέγαρο άπαράτηρτος δά άπεφάσιζε μετά χωρίς πολ λές σκέψεις τότε και χωρίς διαταγούς, ο πρίγκηψ 'Ιμάρ πραγματοποιούσε την ίδια έ- κείνη νύχτα την άποφάσι του.

Όταν ύλοι κοιμήθηκαν, πήγε στο διαμέρι σμα της 'Ιρμας και την παρεκάλει να τού επιτρέψι να άπουρηθι ένωρίς στην κρεβάτου κάμαρα του, γιατί ένιωθε κάποια άκαθόρι στη δυσθυμία. "Η 'Ιρμα, άφου έδειξε πως λυπήθηκε για την δυσθυμία του αυτή, τού έ- δωσε την άδεια και ο 'Ιμάρ άφου την έφριξε στην άγκαλιά του και άντλήλαξε μαζί της άρκετά φιλικά, άπεσούρη στα ίδιατερα δια- μερίσματα του.

Δέν έπιασε όμως στο κρεβάτι του. "Άλλα- ξε φορέματα, προσέπαθησε να μεταμφιεσθι ό- πωςδήποτε και περίμενε.

Λίγο δέ μετά τα μεσάνυχτα, θγήκε από την κρεβάτοκάμαρα του, κατέβηκε στην αυ λη και από την μικρή πόρτα, που άνοιξε ά- βάρυδα, έπέρασε στους σταύλους του γειτονι καὺ μέγαρου.

Μισή ώρα άργότερα, έμφανίζονταν στο «Μέ γα Ξενοδοχείο» της δδου Ριβολί. "Η ώρα ή- ταν περασμένη, τόν δέχθηκαν όμως κατ' έ- ξαιρέσειν ως ξένο. Έξήγησε τρία δωμάτια, προσέληψε ολοκληρω μήνα, έφιλοδώρησε η γεμονικά τους υπαλλήλους και έξήτησε να τόν άδηγήσουν στο γραφείο όπου και έγραφε τὸ πρὸς τὸν Τὸμ - Κόξ γράμμα του.

Έκλεισε μετά έναν υπάλληλο, που είχε τε θη οὐν διόθεσι του και τού είπε:

— Θέλεις να κερδίσης χίλια φράγκα;
— Καί με ρωτάς, κύριε; Τι πρέπει να κάμω για να κερδίσω το ποσὸ αὐτό;
— Θά πάρῃς τὸ γράμμα αὐτό. Θά τὸ φυ λήξῃς ὡς τὸ πρῶτ' ὅταν τὰ μάτια σου και τὸ πρῶτ' - πρῶτ' ὅτὸ πᾶς στὸ ταχυδρομείο.
— Μάλιστα, κύριε.
— Καί θά στείλῃς συστημένο τὸ γράμμα αὐτὸ στὴν διεύθυνσι τοῦ Λορίου θραῦν ἢ με- θούριο θράνθ ἄρθρω πάλι. Θά μὸυ δώσης τὴν ἀποδείξι τῆς ἀποστολῆς του και θά σοὺ μετρήσω ἑπτακόσια φράγκα...

— Εφτακόσια!
— Ναί, γιατί τὰ τριακόσια θά σοὺ τὰ δώ- σω ἀπὸ τώρα.

Και ἑμέτρῃσε πράγματι τὸ ποσὸν αὐτὸ στὸν υπάλληλο πού, άφου τὸ θέλαε στὴν τσέ- πη του, ρώτησε:

— Τι ἄλλο θά κάμω, κύριε;

— Τίποτε.

— Πῶς; Μὲ τὸ νὰ ρίξω στὸ ταχυδρομείο ἓνα γράμμα, θά πόρω χίλια φράγκα;
— Ναί, ὅτὸ ἓνα ὄρο ὅμως: ὅτι δέν θά πῆς σὲ κανένα τίποτε και δέν θά δείξῃς σὲ κανέναν τὸ γράμμα αὐτό.

— Κύριε, εἴμεθα σύμφωνοι. Μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἥσυχος ὅτι θά ἀκολουθῶ κατὰ γράμ- μα τὶς ὁδηγίης και τὶς συμβουλές σας χίλια φράγκα! Μά εἶνε ἀπίστευτο τὸ πρᾶγμα...

— Προσπάθει νὰ με ὑπηρετῇς με πίστι και με ἀφοσίωσι και θεσάωσου ὅτι δέν εἶνε μόνον τὰ χίλια φράγκα, πού θά κερδίσῃς ἀπὸ μένα.

Και ὁ πρίγκηψ 'Ιμάρ, μὴ ἔχοντας ἄλλο τί- ποτε νὰ κάμῃ στὸ ξενοδοχείο, εἶπε:

— Τὰ δωμάτια αὐτὰ μὸυ ἀνήκουν γιὰ ἓνα ὀλόκληρο μήνα. Δέν θά ἀνοίχθουν παρὰ μόνά χα ἔταν ξανάρθω.

Και έφυγε, αφήνοντας τὸ προσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου σὲ ἀρκετὴ και δικαιολογημένη ἐκπληξι. άφου προηγουμένως ἐδήλωσε ὅτι ὀ- νομάζεται Βούκ "Ελ Μπάρ και εἶνε ἑμπορος ἐξ Αἰγύπτου.

Απὸ τούς ἴδιους δέ δρόμους ἐπέστρεψε στὸ μέγαρο τῆς 'Ιρμας και τράβηξε στὴν κρεῖ- βτοκάμαρα του.

Κανέναν δέν ἀντέληφθι την νυκτερινὴ ἐκέ- νη ἐξοδὸ του.

ΤΟ «ΚΟΚΚΙΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ» ΑΓΡΥΠΝΕΙ...!

Ό ὑπάλληλος, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ πρίγκηψ 'Ιμάρ ἐμπιστεύθηκε τὸ γράμμα του, δέν είχε ποσέξει τὴν ἐπιγραφή του και συνεπᾶς δέν ἤξερε σὲ ποῖον ἀποστέλλεται.

Όταν όμως ὁ πρίγκηψ 'Ιμάρ έφυγε, ὁ ὑ- πάλληλος, πού δέν μπορούσε να ἐξηγήσῃ τὴν γενναιοδωρία πού πρίγκηπος, άρχισε νὰ σκέπτε- ται:

— Χίλια φράγκα γιὰ νὰ στείλῳ ἀσφαλδς ἓνα γράμμα! Διόθετε, σὲ ποῖο σπουδαῖο ὀ- ποκειμένο στέλλεται λοιπόν τὸ γράμμα αὐ- τὸ;

Και, χωρίς νὰ χάσῃ καιρὸ, έβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ γράμμα.

Μόλις όμως έφριξε μὴ ματιά ἑπάνω στὸ φάκελλο και διέλασε τὴν ἐπιγραφή τινάχθηκε ἀπὸ τὴν θέσι του, ψιθύριζοντας κατάπληκτος.

— Τὸμ - Κόξ! Τὸ γράμμα λοιπόν αὐτὸ στέλλεται πρὸς τὸν Τὸμ - Κόξ, δὲν καταρα- μένο αὐτὸν ντεκτεκτι, πού μὴς ἀνάγκασε με- τὶς καταδιώξεις του νὰ ἐκπαισθοῦμε;

Και άφου σκέφθηκε γιὰ λίγο ὁ υπάλληλος:

— Διόθετε! Έκαμε. Νομίζω πως πρέπει νὰ ἀναφέρω ἀμέσως τὰ ἀπομὶνα συμᾶντα στὸν ὑπαρχηγό.

Έκτύτασε τὸ ρολόγι του τότε και πρό- σθεσε:

— Δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα! "Η δουλειά μου τελείωσε ἐδῶ, μπορὸ νὰ φύγω...

Και άφου έβγαλε τὴν ιδιαίτερη στολή τοῦ ξενοδοχείου, πού φορούσε ὡς τὴ στιγμή ἐκεί- νη, έφόρεσε τὰ φορέματα πού φορούσε ὅταν ήταν ἐκτὸς ὑπηρεσίας, πέρασε ἀπὸ τὸ γρα- φείο, ὑπέγραψε στὸ διελθι τὸν υπάλληλον, ἐκάληνύτισε τὸν διανυκτερεύοντα υπάλληλο τού γραφείου και έφυγε.

Λίγο πέρα ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο συνήτησε ἓνα σύκοκιντο. "Ανέθηκε, ἐκάθησε και διέταξε στὸν σωφῆρ:

— Γρήγορα! "Οδὸς 'Επερναί 12.

Ό σωφῆρ ξεκίνησε ἀμέσως και μετὰ ἓνα τέταρτο σταμάτησε στὴν ὁδὸ 'Επερναί, ἐξῶ ἀπὸ μὴ κάμψι έπουλί.

Ό υπάλληλος ἐπλήρωσε τὸν σωφῆρ και τόν ἐδίωξε. Καί ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἐξηφανίσθηκα ἐσθι τὸ σκεπτικὸν δρόμο, κατηυθύνθι στὸ ὄπ' ἀριθμ. 12, ὁπῖτι, ἐσήμανε και σὲ λίγο μῆκε στὸ σπίτι και εἶπε σὲ μὴ νεαρή και κομψή ὑπηρετρία, πού είχε κλείσει και πάλιν τὴν πόρτα.

— Πρέπει νὰ δῶ τὸν κύριο Βούδ.

Λίγο ἀργότερα ὁ υπάλληλος τού ξενοδο- χείου τῆς δδου Ριβολί, ὅρισκταν μπρὸς σ' ἓ- να ἀνδρα πενήντα περίπου χρονῶν, τόν κύ- ριο Βούδ, ἓνα πλούσιον Ἀμερικανόν, πού πρὸ ἔτους σχεδὸν είχε ἔλθει και ἐγκαταστα- θι στὸ Παρίσι. "Ηταν δὲ αὐτὸς ὁ Βούδ, ἓνος ἀπὸ τούς υπαρχηγούς τοῦ «Κόκκινου Δαχτυ λιδίου» και σ' αὐτὸν ὁ υπάλληλος ἀνεκοίνω- σε γιὰ τὴν ἐγκατάστασι στὸ «Μέγα Ξενοδο- χεῖο» τὸ παρᾶξενον ἔξενον, τὸ ὄνομα πού ἔδωσε, ὡς και τὰ τού γράμματός τὸ ὁποῖο μάλιστα και παρᾶξενον στὸν Βούδ.

Έκείνος, άφου ἐδιέλασε τὴν ἐπιγραφή του φωνάζε με τὴ σειρά του ἐκπληκτος:

— Τὸμ - Κόξ! Τὸμ - Κόξ... "Ας δοῦμε, λοιπόν, τί λέει.

Ἀπεσφράγισε προσεκτικὰ τὸ γράμμα και άφου τὸ διέλασε ἔλε:

— Βρὲ τὸν κατεργάρη! Φιθόρισε.

— Τι συμβαίνει, κ. Βούδ; ρώτησε περί- εργος ὁ υπάλληλος.

— Τι συμβαίνει! Φτωχὲ Βαλέρνε! Ξέρεις τί ἔκανες ἀπόμε; Χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃς ἔφριξες τὰ ὀχτὰ σου, ἐμάρψες και ἔπιασες ἓνα πο- λὺ μεγάλο ψάρι.

— Έγώ, κύριε;

— Έσθ, Βαλέρνε. Τὸ γράμμα αὐτό, φίλε μου, περικλείει τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο γιὰ

τὴν ἑταιρία μας...

— Καί τώρα;

— Τώρα, Βαλέρνε, θά φροντίσωμε νὰ ἔ- ξουδετερώσωμε τὸν κίνδυνο αὐτόν. Περιμένε με ἐδῶ.

Και κατατρυμαγμένος ὁ Βούδ, έπέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο όπου θρισκὸταν ἓνα τηλε- φωνο.

Κατηυθύνθι σ' αὐτὸ, ἐσήμανε και ἔταν ἄλ- λος καθωνιμός ἀπῆντησε στὴν πρόσκλησί του, ρώτησε:

— Έχω τὴν ὑψηλὴ τιμὴ νὰ μιλῶ με τὸν «Σκελετὸ με τὰ Πράσινα Γάντια»;

— Ναί, ἀπήντησε ἀνδρική φωνή.

— Κύριε, ὁ πρίγκηψ 'Ιμάρ τὰ ἀνεκάλυψε ὅλα. Ἀνεκάλυψε δηλαδή ὅτι ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδίου».

— Ἀδύνατον!

— Καί ὅμως, κύριε, πρέπει νὰ με πιστέ- ψετε. Δέν ὡς λέγω καμμία ὑπερβολή. Εἶνε τόσο θῆβαιος ὅτι ἔπεσε στὰ χέρια μας, ὡστε προσέκαλεσε ἐδῶ τὸν Τὸμ - Κόξ.

— Πῶς; Τὸν Τὸμ - Κόξ; Γιὰ ποῖο σκοπὸ;

— Γιὰ νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας, κύριε...

Ἐπικολούθησε μικρὴ σιγὴ και μετὰ ἡ ἀν- δρική φωνή ρώτησε:

— Καί πὸς τὰ ξέρεις ἐσὺ ὅλα αὐτὰ, Βούδ;

— Ἀπὸ ἓνα γράμμα τοῦ 'Ιμάρ. Ἀπὸ τὸ ἴδιο γράμμα πού ἔστειλε ἡ μάλλον πού στέλ- νει στὸν Τὸμ - Κόξ.

— Πῶς περιήλθε στὰ χέρια σου;

— Μοὺ τὸ ἔφερε ὁ Βαλέρνος.

— Ποῖός; Τοῦ ξενοδοχείου τῆς δδου Ριβο- λί;

— Μάλιστα, κύριε!

— Καί πὸς τὸ γράμμα αὐτὸ ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Βαλέρνου;

— Ω, εἶνε μὴ μικρὴ ἱστορία. "Αν ὁ κύ- ριος θελήσῃ νὰ μὸυ ἐπιτρέψῃ νάρθω κοντὰ του.

— Καλὰ, ἔλα, Βούδ.

— Ποῖο κομψι πρέπει νὰ πείσω, κύριε

— Έξέχασες;

— Δέν εἰδοποιήθηκα ἀπόμε.

— Τὸ τέταρτο ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δε- ξιά.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, θάρθω ἀμέσως.

Ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ, θγήκε θισαστικός ἀπὸ τὸ δωμάτιο πού περιμενε ὁ Βαλέρνος και τού εἶπε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ. Μετὰ θγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, διέτρεξε ὀλόκληρο τὸν διάδρομο και ἔφθασε μπρὸς σὲ μὴ πόρτα ἑπάνω στὴν ὁποία ὑπήρχε ἡ ἐπιγραφή:

«Ἰδιαίτερον Γραφεῖον»

"Ανοίξε τὴν πόρτα και μῆκε σ' ἓνα μα- κρόστενο δωμάτιο. Μία διελιοθήκη γεμάτη ἀπὸ χρυσόθετα διελθία, μὴ ἀναπαυτική πολυθρόνα, τρία καθίσματα, μὴ χαρτοθήκη με πολλὰ συρτάρια και ἓνα πολυτελές γραφεῖο, ἑπάνω στὸ ὁποῖο ἔρισκονταν διάφοροι ἐπιστο- λαί και χαρτὰ και ὅλα τὰ ἀνεγκαίνοντα πρὸς γραφήν, ἐπιθεσάων τὴν ἐξοθι τῆς πό- ρτας ἐπιγραφή: Τὸ δωμάτιο ἐκείνο ήταν πρα- γματικὰ τὸ ἱδιαίτερο γραφεῖο τοῦ κυρίου Βούδ.

Στὸν ἀπέναντι τοῦ γραφείου τοῖχο, τοῦ δια- μτίου ἐκείνου, ὅρισκονταν ἐπίσης μὴ τετρά- γωνη πλάκα με ὀδοκα κυλινδρική κομψία. Πρὸς τὴν πλάκα λοιπόν ἐκείνη τράβηξε ὁ Βούδ ὅταν μῆκε στὸ δωμάτιο και ἐκλείδωσε πῖσω του τὴν πόρτα.

Ἐμέτρῃσε μετὰ και ἔπιασε τὸ τέταρτο ἐξ ἀριστερῶν κομψι. "Η ἐδίειθθη, τὸ γρα- φείο και ἡ πολυθρόνα ἐξηφανίσθησαν τότε ἀμέσως και στὴ θέσι τους φάνηκε ἓνα ἀσυν- σέρ.

Ό Βούδ, χωρίς κανένα διαταγμὸ, μῆκε μέσα σ' αὐτὸ, ἐκάθησε και ἔπιασε τὸ ἡλεκ- τρικὸ κομψι κινήσεως. Τὸ ἀσυνσέρ άρχισε τότε νὰ κατέρχεται σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὰ βάθι και τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. "Η κάθοδος διήρκεσε δυὸ ὀλόκληρα λεπτά τῆς ὥρας και μετὰ τὸ ἀσυνσέρ σταμάτησε. Ό Βούδ άνοιξε τὴν πόρτα και θγήκε. Παρ' ὅλο τὸ σκεπτικὸ μέσα στὸ ὁποῖο θρήθηκε ὁ Βούδ δέν στάθηκε στὸ πλοκίστωρο ἐκείνο τῆς αὐλῆς πού τὸν ἀπε- θείωσε τὸ ἀσυνσέρ. Ξερώντας καλὰ τὸ μέρος, δέν δυσκολεύθηκε νὰ ἔρθι τὸν δρόμο πού ἔ- πρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ. Καί άφου ἔκανε καμ- μία πενηνταρία ἑθματα, σταμάτησε ἀπὸτομα.

Ἐνας ἄνθρωπος με κλεφτοφάνερο ἱσχυρὰς ἐντάσεως ἔρχοταν πρὸς τὸ μέρος του.

Ό ἄνθρωπος με τὸ φανάρι ἐπληρώσε, ἔ- φερε τὸ φῶς πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ ἐπισκε- πτου, τόν παρετήρησε με προσοχή και εἶπε:

— Ἀ, ἐσὺ εἶσαι Βούδ;

— Ναί, Γολιάθ, ἐγώ...

— Σ' ἐπρίμενα.

— Πῶς; "Ηξερες ὅτι θάρθω.

— Μὲ εἰδοποίησαν. "Ελα μαζί μου.

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ

«ΣΚΕΛΕΤΟ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ»

Ό Βούδ ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο με τὸ φανάρι πού κατευθύνονταν πρὸς τὰ ἐρείπια τοῦ

οικοδομημάτος πού ὑπήρχαν γύρω τους και στὸ ὁποῖο μῆταν ἀπὸ κάποιο ἀνοιγμα, στὸ ὁποῖο ἄλλοτε θά ὑπήρχε ἡ πόρτα.

Μέσα ἀπὸ σκοτεινιὸς διαδρόμους, αὐλές κατεστραμμένες, πόνε ἀνεβαίνοντας και πόνε κατεβαίνοντας διάφορα ἀκαλοπάτια, πού ἔ- ἔρισκαν μπροστὰ τους, ἔφθασαν τέλος σ' ἓνα θάλαμο. "Ηταν δὲ ὁ θάλαμος αὐτὸς ἓνα εὐ- ρύχωρο δωμάτιο, πλακοστρωμένο ὅλο, χωρίς κανένα παρᾶθυρο και μὴ μόνον πόρτα, ἐκείνην ἀπὸ τὴν ὁποία και μῆταν.

Ό λεγόμενος Γολιάθ, τράβηξε τότε πρὸς τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ τοῖχου, ἔπιασε ἓνα μικρὸ κομψι και ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ πλακίστω- το δάπεδο ἀνήλθε ἓνα σιδερένιο διαχωρί- σμα. Ταυτοχρόνως, πῖσω ἀπὸ τὸ διαχωρίσμα αὐτὸ ἀκούσθηκε ἓνας ἀλλόκοτος κρότος, πού θά παρήγε κάποια καταχθόνια μηχανή, πού άρχιζε νὰ λειτουργῇ ἀπὸτομα.

Ό Γολιάθ πλησίασε τότε τὸν Βούδ και τού εἶπε:

— Πῖσω ἀπὸ τὸ σιδερένιο αὐτὸ διαχωρί- σμα ἔρισκεται τώρα ὁ «Σκελετὸς με τὰ Πρά- σινα Γάντια». Σ' ἔλπει, ἄλλὰ δέν τὸν ἔλε- πεις. Θά τὸν ἀκούσης ὅμως τώρα.

Καί πράγματι. Μία δυνατὴ φωνὴ ἀκούσθη- κε τότε πῖσω ἀπὸ τὸ διαχωρίσμα:

— Λέγε, Βούδ, τὴν ἱστορία σου. Πῶς ὁ Βαλέρνος κατέρωθεσε νὰ γίνῃ κύριος τῆς ἐπι- στολῆς, πού ὁ πρίγκηψ 'Ιμάρ ἔστειλε στὸν ἀ- ναθεματισμένο αὐτὸν Τὸμ - Κόξ.

Ό Βούδ ἀρηγήθη τότε στὸν ἄόρατο συ- νομιλήτη του τὰ ὅσα συνέβησαν στὸ ξενοδο- χεῖο τῆς δδου Ριβολί.

Ἀμπαρλί ἔκανε ὁ «Σκελετὸς με τὰ Πρά- σινα Γάντια». Ό 'Ιμάρ ἔρῃκε τρόπο νὰ φεύγῃ τὴν νύχτα ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς 'Ιρμας και νὰ πηγαίνῃ στὸ ξενοδοχείο τῆς δδου Ριβολί ὡς Βούκ "Ελ Μπάρ. Πολὺ καλὰ. "Ας τόν ἀφήσω με λοιπόν νὰ πιστεῖται ὅτι δέν τόν ἀνεκαλύψα- με. "Εχεις τὴν ἐπιστολή πρὸς τὸν Τὸμ - Κόξ;

— Μάλιστα.

— Διόθεσέ την, Βούδ. Θέλω νὰ τὴν ἀ- κούσω.

Καί ὁ Βούδ ἐδιέλασε ἀργὰ - ἀργὰ τὸ γράμμα, πού είχε γράφει ὁ πρίγκηψ 'Ιμάρ γιὰ νὰ τὸ ἀποστείλῃ στὸν Τὸμ - Κόξ...

Ἀμπαρλί ἔκανε ὁ «Σκελετὸς με τὰ Πρά- σινα Γάντια», ὅταν ἀκούσε ὀλόκληρο τὸ γράμ- μα. Ό πρίγκηψ 'Ιμάρ ἔφερε νὰ κάμῃ καλὰ μὴ δουλειὰς του, γιατί ὀμολογούμενος, μυ- νάχα ὁ Τὸμ - Κόξ μπορούσε νὰ τόν ἐξυπλέ- ξῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας. Θά πάρωμε ὅμως ὅλα τὰ μέτρα μας, ὡστε ἡ θοήθα με περιμένει ὁ πονηρὸς αὐτὸς 'Ινδὸς, νὰ μὴ φτάσῃ ποτέ.

— Περιμένω τις διαταγές σου, κύριε. Πρί- πει νὰ ἐξασανίσω τὸ γράμμα αὐτό;

— Όχι! Δέν εἶπες ὅτι ὁ 'Ιμάρ θά ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Βαλέρνο τὴν ἀπόδειξι τῆς ἀπιστο- λῆς του;

— Μάλιστα.

— Ἀν λοιπόν ὁ Βαλέρνος δέν δώσῃ τὴν ἀπόδειξιν αὐτή ὁ 'Ινδὸς θά ὑποπτευθῇ καί αὐτὸ δέν πρέπει νὰ συμβῇ. Τὸ γράμμα πρέ- πει νὰ σταθῇ και αὐριο τὸ πρῶτ' μάλιστα.

— Θά σταθῇ, κύριε.

— Περιμένε ὅμως, Βούδ. Έχω νὰ σοὺ δῶ σω μερικὰς ὁδηγίες.

Διτάξατε, κύριε.

Ἐπικολούθησε λιγύστιγην σιωπὴ και μετὰ ἡ φωνὴ πῖσω ἀπὸ τὸ σιδερένιο διαχωρίσμα, εἶπε:

— Όταν ἀνέβης ἑπάνω, θά περιμένῃς στὸ γραφεῖο σου. Στὸ μεταξύ ἐγὼ θά γράψω και θά σοὺ στείλω με τὸ γνωστὸ μηχανήμα καί ἓνα ἄλλο γράμμα πού θά ἀπευθίνεταί στὸν Τὸμ - Κόξ. Θά τὸ παραδώσῃς στὸν Βαλέρνο και θά τόν διατάξῃς νὰ τὸ ρίξῃ στὸ ταχυ-δρομείο μαζί με τὸ γράμμα τοῦ πρίγκηπος 'Ιμάρ.

— Πολὺ καλὰ.

— Καί τὰ δυὸ γράμματα, Βούδ, πρέπει νὰ φύγουν ταυτοχρόνως γιατί θέλω νὰ πάρῃ και τὰ δυὸ αὐτὰ γράμματα συγχρόνως ὁ Τὸμ - Κόξ.

— Θά γίνῃ ὅτι διατάσατε, κύριε.

— Καί τώρα, Βούδ, μπορείς νὰ πηγαίνης. Δέν σὲ χρειάζομαι τίποτε ἄλλο.

— Καληνύχτα, κύριε.

— Καληνύχτα, Βούδ. "Εσθ, Γολιάθ, φρόντι- σε νὰ ἀνέβῃ ὁ Βούδ στὴν ἐπιφάνεια ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα.

Ἀκούσθηκε πάλι ὁ πῖσω ἀπὸ τὸ σιδερέ- νιο διαχωρίσμα κρότος και ἡ φωνὴ τοῦ «Σκε- λετοῦ με τὰ Πράσινα Γάντια» ἔπαυσε ν' ἀ- κούεταί.

— Πᾶμε, Βούδ, εἶπε τότε ὁ Γολιάθ. "Η συν- διόλεξις ἔτελεσθη.

Ό Βούδ ὠδηγήθηκε ἀπὸ τὸν Γολιάθ ὡς τὸ μέρος πού θρισκόνταν τὸ ἀσυνσέρ και μ' ἐκείνου ἀνέβηκε τὸ γραφεῖο του και περίμενε.

Σὲ λίγο ὁ λευκὸς φάκελλος ἔνδς γράμμα- τος ἐπρόβάλε ἀπὸ κάποια στενωμάκη ὀχισμὴ πού θρισκόνταν πῖσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

"Ηταν τὸ γράμμα τοῦ «Σκελετοῦ με τὰ Πράσινα Γάντια» πού ἀπευθυνόταν πρὸς τὸν Τὸμ - Κόξ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

ΚΑ'ΙΡΟ: — "Ενα περίεργο σκάν-δαλο προέκλήθη πρό ἡμερῶν

χαν άφίσει ίχνη στη μνήμη του. 'Η Μίς Μαίρ ήταν η προσωποποίηση της άφροσύνης, Δέν της μιλούσε σαν σε μια κατώτερη του, αλλά σαν σε μια κυρία του κύκλου του, που του έκανε την τιμή να σκεπάσει με τις περιποιήσεις της τη φρίκη του πόνου του και να λιγοστεύη με την παρουσία της τη σκληρή μοναξιά του.

Έξαναλκισε τὰ μάτια του και προσπάθησε να κοιμηθῇ ἐνῶ τὸν ἐνανούριζαν τὸ θούσιμα τῆς θαλάσσης καὶ τὸ παρόνοιο τοῦ ματιόπου μέσα στὰ πεύκα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ ἄρρωστος ἐξύπνησε ἀπὸ ἕναν ὄγκιο ἐλθα. Ἐκείνη ἐπῆρε τὰ σκελετωμένα του χέρια μέσα στὰ δικά της καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Ἀδελφὴ Μαίρη, ἐμῆριψε ἀνὸν συνήλθε λίγο, δὲν εἶνε τρομερὸ νὰ πεθαινῇ κανεὶς ἐστὶ χωρὶς νόση κανεὶς νὰ τὸν ἀγαπᾷ... ἐν τῷ τῶν μόνος.

Σὰν σὲ ἥχώ ἡ νοσοκόμος ἀκούσε τὴ σύστασι τοῦ γιαιτροῦ: «Γλυκάνετὶ τοῦ τις λευταίες του ὥρες, ἀπὸ εὐσταλαγχία...»

Καὶ τότε εἶπε:

— Τὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ; μ' ἐπεριποιηθήκατε πολὺ, εἶσατε καλὴ, μὲ φαίνεται καμμία

φορὰ ὅτι κοντὰ σας εἶμαι ἀνὸν νὰ περιβάλλω μαὶ ἀπὸ ἀδελκότην οἰκογένεια. Μὰ ξέρω ὅτι θὰ ἐκάνετε τίς ίδιες περιποιήσεις σὲ κάθε ασθενὴ καὶ δὲν δοκιμάζετε ἀποτοῦ τὸ ἴδιο συναίσθημα πὸ θὰ ἐδοκιμάζατε καὶ γιὰ ἐμὲν ἐτοιμόθυμον ζῆτανῶ. Δὲν εἶν' ἐτοί;

— Εἶλεγε τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἐκείνη θὰ ἐπρεπε ν' ἀπαντήσῃ: «Ναι». Ὡστόσο μὲ μεγαλὴ ἀπότηση εἶπε: «Ὅχι». Καὶ αὐτὸ τὸ ὅχι ἦταν ἀνὸν μὴ γυναικεῖα ὁμιλοῖα.

Τὸ πρόσωπο ἐκείνου ἐφωτίσθηκε καὶ ἐπῆρε τὸ χερί της νὰς καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη τοῦ μουρμουρίζοντος:

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ Μαίρη.

Ὅταν ὁ καμριέρης ἐμῆκε τὸ πρῶτὸ στὸ δωματίον, ὤρθη τὸν κύριό του καθισμένον στὸ κρεβάτι καὶ ἀνυπομονοῦντα νὰ σηκωθῇ. Ἐπρόβλεψαν τὰ στὸ κ' ὁ ἥλιος τῆς Ριβιέρης, πὸ τὸν εἶδε τόσο τραγικὰ νὰ πεθαινῇ τὴν προηγουμένη, ἀναστήθηκε γι' αὐτόν.

Εἶπε νὰ τὸν ντύσουν μὲ ἐξωριστητὴ ἐπιμέλεια, ἔφαγε μὲ πολλὴν ὀρεξί καὶ ὅταν ἐμῆκε, ὁ γιαιτρος Ντρήν του εἶπε:

— Ὡς πᾶν πολὺ καλύτερα, γιαιτρέ.

Ὁ γιαιτρος ἐνόησε. Ὑγνάζει πῶς οἱ στιγμὲς αὐτὲς ἦσαν οἱ τελευταῖες ἀναλαμπὲς τοῦ φωτισμοῦ. Τὸ ἔδωσε τὴν ἀδεία νὰ ἐγγὺ μὲ ἀμείβῃ στὸν ἥλιο. Ἡ νεαρά νοσοκόμος ἐκοκκίνωσε ὅταν ἀντίκρουσε τὸ γεμάτο ἐλπίδες ἐλέμημα τοῦ Ντωύγκλας Λίνδσεϋ. Ἦταν μὴ ἀπ' αὐτὲς τίς ἡμέρες τοῦ Φεβρουαρίου κατὰ τίς ὁποιεὶ καὶ ὁ ἀέρας ἀκόμη φαίνεται ἀνὸν νὰ παλάη ἀπὸ χαρὰ, οἱ μὲν δὲ εἶνε κατάρφορες ἀπὸ ἀνθὴ ἡ θαλάσσα φιδυρίζε ὁ πορτοκαλὶ στὸς καταδικασμένους. Ὁ Ντωύγκλας Λίνδσεϋ χαίροταν αὐτὴ τὴν ἀμύσφαιρα ἀνὸν νὰ ἔκανε ἕνα λουτρό καινοῦργιας ζωῆς. Ἀνεκλιπτε καινοῦργια θέλησθαι στὸ τοπίο καὶ ἡ θεία σχεδὸν γαλήνη πὸ ζωγραφίζονταν στὸ εὐσταλαγχικό πρόσωπο τῆς Μαίρης, τὸν ἔκανε νὰ ἐλπίσῃ.

— Ἀν μ' ἀγαπᾷς λιγάκι μὲ φαίνεται πῶς θὰ γίνω καλὰ.

— Θὰ γίνετε καλὰ! ἐπανάλαβε ἐκείνη σιγὰ χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὰ μάτια.

— Καὶ δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς πιά... ἀγαπημένη μου!

Ἐκείνη ἀνταρτίχισε. «Ὅχι! δὲν ἦταν παρὰ μὴ σκία αὐτὴ πὸ τῆς μίλλουσε. Βρισκόταν τόσο κοντὰ στὸν θάνατο, ὥστε δὲν αἰσθανόταν πιά ὅτι ἐπαλθίσε. Τῆς ἐπῆρε τὸ χερί καὶ ἐκείνη τὸ ἀφίσε. Τὸ φαινόταν ὅτι κρατοῦσε κάποιοι ὑπόθεσι γλυκειὰς καὶ ὁρσῆς ζωῆς ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Λίνδσεϋ θέλησε νὰ μελῇ μόνος, καὶ ἐπειτα ἐδέχθηκε διαφορὰς ἐπὶ σκέψεις.

Ὅταν τὸ θράδν ἡ Μαίρη ἦρθε νὰ ἐξαγυρνήσῃ στὸ προσέφαλό του, τῆς ἐμῆλθε γιὰ τὸ μέλλον τῆς περιέργου τοῦ μικροῦ διαφοροσπιτάκι πὸ εἶχε στὸν Μπρίντισον. Ὅπου θὰ ἐπῆγαιναν νὰ μείνουν ὅταν θὰ γινόταν καλὰ καὶ θὰ τὴν ἔκανε γυναικα του. Ἡ φωνὴ του φαινόταν ἀνὸν νὰ γόγγυε ἀπὸ πολὺ μακρὰ καὶ ὅπου καὶ ὅπου τὸ φαῖδρ σ' αὐτὴ τὴν ἀνυπομονοῦντα ἀγωνία.

Τὸ στήθος τοῦ ἀνεβοκατέβαινε μὲ δυσκολία. Μὰ δὲν ὑπέφερε. Ἡ Μαίρη ἐκομψε κοντὰ στὸν ἐτοιμόθυμον προσευχήθηκε γι' αὐτόν καὶ προλαμβάνοντας τὴν ἀνεκδήλωτη ἐπιθυμία του ἀκούμπησε χωρὶς νὰ συχάθῃ τὰ χεῖλη της στὰ δικά του. ἐνῶ σκεπτόταν εὐλαδικὰ: «Καθήμεν ἀνθρωπεί φιλὰ σ' ἐσένα δλο τὸν πόνου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐκείνος ἐκλεισε τὰ μάτια του εὐτυχισμένος καὶ δὲν τὰ ξανανοίξε πιά.

Κατὰ τὸ ἀνοιγμα τῆς διαθήκης τοῦ Λόρδου Λίνδσεϋ, ἡ ὁποία ἐχρονολογεῖται καὶ ὁ πεγραφετο ἀπὸ τὸν ἴδιον διαθέτην τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου του ὁ συμβολαιογράφος ἐδήλωσε ἐνόπιον τῶν μαρτύρων ὅτι ὁ ἀποκαταστάσεως καὶ τὸ παρόνοιο τοῦ ματιόπου μέσα στὰ πεύκα.

“Ὅσα δὲν ἀναφέρουν τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΛΙΤΑΝΕΙΑ

— Παιδιά, σταματάτε!...

Ἡ φωνὴ ἦρθε ἀπὸ ψηλά, μέσα ἀπὸ τὴν πυκνὴν καταιγίδα, πὸ σκεπάζει τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Κάτω, στὰ παράγγια, μὴ καὶ τὸ φουσκωμένο ποταμὶ καὶ σβύνει τὸν ἀπομακρὸ ἥχο τῆς μάχης.

— Σταματάτε!...

Τώρα ἡ φωνὴ ἦρθε πὸ κοντὰ καὶ ἀκούεταὶ ἀνὸν προσαγγι... Νὰ κοντεύῃ νὰ φθάσῃ στὴν βουνοκορφὴ, νὰ ὁραματίζεσαι φωτὰ μέσα ἀπὸ σπηλιὰ γιὰ νὰ στεγνώσῃς μανθῶς, ἀπέχθουν καὶ φανέλλα καὶ νὰ εἰσαι ὑποχρεωμένος νὰ σταματήσῃς μέσα στὴ βροχή — εἶνε ἀπὸ τίς χειρότερες ἀναποδιὲς τοῦ πολέμου. Καὶ ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Πρέπει νὰ σταματήσουμε. Οἱ προηγούμενοι ἔχουν ἦδη παραμερίσει, ἀφήνουν ἐλεύθερο τὸ μονοπάτι — μὴ γραμμὴ λαοφυμὴν μέσα στὰ πουργάρια καὶ τὰ χαμοκείδρα.

— Ἀνοίξετε, παιδιά!

Καὶ παραμερίζουν ὅλοι, σηκώνουμε τὸ κεφάλι μας καὶ περιεμένομε... Σιγὰ... σιγὰ χαμηλώνουν τὰ κεφάλια. Μερικοὶ κάνουν, ἀφῆρμένοι, τὴν κίνησι νὰ ἐγείνουν τὰ κράνη τους. Ἐκεῖ λησμονηθῇ γιὰ μὴς ἡ κακουχία τῆς πορείας, ἀκόμη καὶ ἡ φωτὰ μὲ τίς παγινιδιὲς τῆς φλόγας. Κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά μὲς θαλασσιὰς, πὸ ὀρθώνει τὴν γροχνητὴ τῆς στήν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, προχωροῦν οἱ τραυματιοφορεῖς...

— σθεσμένα σχηματίζονται, μέσα στὰ χαμηλὰ σύννεφα πὸ μὴς κυκλώνουν. Πλησιάζει ἡ λιτανεία τῶν ἀγίων τοῦ πολέμου, πὸν διακομίζονται ἀπὸ ὀρεῖνα χειρουργεία, γιὰ νὰ παραδοθῶν ἔπειτα στὴν στοργικὴ περίθαλψιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν μετόπισθεν. Τέσσαρες τραυματισταὶ πὸν φορεῖται καὶ δυο-τρεις πὸν ἀκολουθοῦν σιγὰ... σιγὰ.

Αὐτὴ ἡ στιγμή εἶνε μὴ θρησκευτικὴ μὴ σταυρογία! Ὁ πόνος καὶ ἡ εὐλάβεια κατακλύζουν τοὺς ἀνδρας πὸν προχωροῦν γιὰ τοὺς συντρόφους τῶν πὸν ἐπιστρέφουν. Διὰ σταυρούς δυο ρευμάτων πὸν ἀκολουθοῦν τὸν ἴδιον δρόμο!...

θανῶν εἶχε καταργήσει τὴν πρώτη του διαθήκη διὰ τῆς ὁποίας ἀφῆκε ὅλην τὴν περιουσίαν σὲ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα.

— Καθιστὸ γενικὴν κληρονομίον μου ἐδὶὰ ὅσους ὁ συμβολαιογράφος, τὴν γυναικα πὸν μὲ ἀγαπᾷ, Μαρίαν Σουλλίαν, τὴν μνηστὴ μου.

Ὅλων τὰ μάτια ἐγύρισαν ἐκπληκτικὰ πρὸς τὴν ἀγγλίδα νοσοκόμην. Ἐκείνη κάτωχρη, ἐπῆρε στὰ χέρια τῆς τὴν διαθήκην ἔρριξε ἕνα γρηγορὸ ἐλέμημα καὶ ἔπειτα μὲ μίαν ἡρεμὴ κίνησιν, κυττώντας κατὰμάτια τοὺς ἐκτελεστοὺς τὸν νόμον τῆς ἑσχίσε καὶ εἶπε:

— Συγγνώμην κύριε ἡ πρώτη διαθήκη τοῦ Λόρδου Λίνδσεϋ μένει ἡ μόνη ἐγκυρος. Ἐδῶ γράφει: Ἀφῆναι τὴν περιουσίαν μου στὴν γυναικα πὸν μὲ ἀγαπᾷ. Πέθανε εὐτυχισμένος: μὸ ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ ἱκανοποίησις — μὰ δὲν τὸν ἀγάπησα ποτὲ

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΚΑΪΖΕΡ.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΠΗΧΤΗ

Τὴν στιγμή πὸν ὁ σύζυγος φεύγει γιὰ τὸ γραφεῖο, ἡ γυναικα του τοῦ δίνει ἕνα μικρὸ γράμμα.

— Τί εἶνε αὐτό, ἀγάπη μου; ρωτᾷ ὁ σύζυγος.

— Εἶνε ἕνα τικτικὸ γιὰ τὰ μαλλιά, ἀπὸν πόνου τῆς ἀνθρωπότητος.

— Καὶ τί νὰ τὰ κάνω;

— Δὲν εἶνε γιὰ σένα. Εἶνε γιὰ τὴν δακτυλογράφο σου. Τὰ μαλλιά της μαδοῦν τρομερὰ... ἀπάνω στὸ σκεπτικὸ σου!

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Μεταξὺ φίλων:

— Ἡ διαλέξις μου κατὰ τῶν προλήψεων

Εἶνε αὐστηρὴ καὶ γλυκειὰ μαζί ἡ μορφή τῶν τραυματιοφορέων, πὸν προχωροῦν μὲ ὅλην σταθερά γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸ πολυτιμὸ φορτίο τους: ματωμένους χλαῖνες, κεφαλὰ μὲ ἐπιδέουσες, κούρασμένα ὀλίγηματὰ πὸν μὴ ἀνεβύνουν τὰ σύννεφα καὶ μὴ τοὺς ἀνδρας, πὸν ἔρχονται νὰ τοὺς ἀναπληρώσουν. Καὶ εἶνε ἀπεριγράφτως συγκινητικὰ τὰ ἐλέμματα αὐτὰ, ὅπου κυριάρχει ἡ ἐγκαρτέρησις, ἡ ὑπομονή, ἡ πίστις ὅτι «δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς», ἀκομὴ καὶ ἡ κρυφὴ υπερηφάνεια, ὅτι αὐτὸ πὸν ἔκαναν ἦταν ἐκείνο ἀκριβὲς γιὰ τὸ ὁποῖο ξεκίνησαν...

Τὴν ὥρα πὸν κατηφορίζουν τὰ φορεῖα, οἱ ἀνδρες, πὸν ἀνηφορίζουν γιὰ νὰ φθάσουν στὴν περιοχὴ τῆς φωτιάς, ἔχουν ἕνα αἶσθημα, πὸν ἐξηγεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ὀρυθρῆς καὶ ἐρμηνεύει τὴν νίκη: Ὅλοι ζηλεύουν τὴν θέσι τῶν τραυματιῶν. Εἶνε οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ πολέμου ὅσοι, μὲ τὸν λευκὸ ἐπίδεσμο, μεταφέρουν τὸ μῆνυμα τῆς ἀνδρείας στὰ μετόπισθεν — ἐκεῖ ὅπου τοὺς περιμένει ἡ θαλπωρὴ τῆς Πατρίδος καὶ ὅπου ἀκόμη καὶ τὸ τελευταῖο χαμόσπιτο θὰ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα του, γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ, γιὰ λίγες ἡμέρες, νὰ ἐξέχουσιν τὸ γιόνι, τὸν πόλεμο καὶ τὸν θάνατο...

— Γεῖα σας, παιδιά!...

Οἱ τραυματισταὶ σηκώνουν τὰ χέρια τους. Βλέπει κανεὶς τὴν προσπάθεια πὸν νευρῶν τὴν χειρωνακτικὰ τοὺς καὶ καταλαβαίνει ὅτι αὐτοὶ ὁ χαίρεται, ὁ ποτισμένος ἀπὸ τὸν πόνον, εἶνε ὁ χαίρεται τῆς ἀγάπης: Ὅπως ὁ Χριστὸς, πὸν ἐχαίρεται τῆς ἀγάπης, ὅταν ἔβαινε πρὸς τὴν ἀποθέωσιν! Καὶ ἐνῶ τὰ φορεῖα σβύνουν μέσα στὴν καταιγίδα καὶ ἐξαντλοῦν τὴν ἀνηφορίαν ὅλοι μας, σιωπηλὸν καὶ σκυφτόν, αἰσθανόμεθα μέσα μας μὴ ἀνεξήγητη παραχρῆμα συνοδεύει ἡ εὐλογία τῶν ἀγίων τοῦ πολέμου — καὶ μὴς δείχνει φωτεινὸ τὸ δρόμο τοῦ ὑπερῶου μαρτυρίου, τῆς προσπάθειας καὶ τοῦ πόνου, πὸν ἐξαγγεῖ τὴν ζωὴ!...

θὰ γίνῃ ὀρισμένως τὴν ἐρχομένη Κυριακή.

— Μὰ προχθὲς μὸν εἶπε πῶς θὰ γινόταν σήμερα.

— Ναι, μὰ δὲν εἶχα σκεφθῇ πῶς σήμερα εἶνε... 13 τοῦ μηνός!

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Ἡ μαμά: — Πές μου, Πίπη, ποῖν ἀγαπᾷς περισσότερο; Τὴ μαμά σου ἢ τὸ πορτοκάλι; Ὁ Πίπη: — Ἀγαπᾷ τὴ μαμά... πὸν θὰ μὸν δώσῃ τὸ πορτοκάλι!

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ

— Σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, φίλε μου, ὑπάρχουν δυο εἰδῶν ἀνθρώποι, Ἐκείνοι πὸν κλεβάνουν καὶ ἐκείνοι πὸν κλεβόνται...

— Σὰς ἐκλεψαν τίποτες;

— Ὅχι, πρὸς τὸ παρόν...

— Ἄ, τότε ξέρω ποῖος εἶσαι.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μεταξὺ φίλων:

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ πιστεύω ὅτι ὅλοι οἱ ἀνδρες χαρίζουν τὴν εὐτυχία στὰ σπῆτα τους. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι τὴν προσφέρουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο ὁ καθένας.

— Πῶς συμβαίνει αὐτό;

— Ἀ, εἶνε ἀπλοῦστα: Ἄλλοι χαρίζουν τὴν εὐτυχία μὲ τὴν παρουσία τους καὶ ἄλλοι μὲ τὴν... ἀπουσία τους!

ΕΤΣΙ ΝΟΜΙΖΕ

Ἐνας λαποδότης ἐπισκέπτεται στὴ φυλακὴ ἕνα συνάδελφό του.

— Φρόντισα, τοῦ λέγει, καὶ σοῦ θῶκα βιγνὸν γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ στὴ δίκη σου. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχα λεπτά γιὰ νὰ τοῦ δώσω γιὰ προκαταβολή, τοῦδωσα τὸ ρολόι μου.

— Καὶ τὸ κράτησε; τὸν ρώτησε τότε ὁ φυλακισμένος.

— Ἐτοί νομίζει... τοῦ ἀπήντησεν ὁ λαποδότης.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ὅλες οἱ Ἑλληνίδες εἰδεῖσαν τὰ καλὰ τους αἰσθηματα καὶ μὴ εἶδαν ὅτι ἡ Πατρίς εἶχε ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν. Ἄλλες ἔγιναν νὰ σοκόμας ἄλλες κατετάχθησαν στὴν τμημα ψυχαγωγίας, ἄλλες ὀπλοθῶν στὴ φανέλλα τοῦ Στρατιώτη καὶ ἐλαχίστες εἶνε ἐκείνες πὸν ἔμειναν χωρὶς νὰ ἐργάζονται γιὰ τὸν κοινὸ ἀγῶνα. Ὅλα αὐτὰ εἶνε θέβαια πρὸς ἔπαινον τῶν ἑλλήνων, θὰ εἶχαμε ὅμως νὰ καμῶμε μερικὰς παρατηρήσεις. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐργάζεται ἕνας ἀνθρώπος γιὰ κατὶ, πρέπει νὰ ἐργάζεται καὶ μὴ κατὶ διὰθεοῖ, νὰ προσφέρῃ τῆς ὑπηρεσίας του μὲ προθυμία καὶ νὰ μὴ δείχνῃ μὲ ὅλους τοὺς τρόπους ὅτι θεωρεῖ φοβερὴ ἀνυπακοή αὐτὸ πὸν κάνει. Συγκεκριμένως μὲ τὸ ζήτημα τῆς νεοκομμενίας ὅτι ῥεσίς: Κανεὶς δὲν ἀρνείται ὅτι ὅσες κατετάχθησαν ὡς νοσοκόμας εἰς τὸν Ἐρυθρὸ Σαυρὸ προσφέρουν μεγάλες, πολὺ μεγάλες ὑπηρεσίες, ἡ ἐργασία τους φθάνει μὲχρι ἀντοθυοῖας. Εἶνε ἀξιοθαύμαστες, ἀλλὰ ἂς ἀφήσουν τοὺς ἄλλους νὰ τὸ λένε καὶ ἂς μὴ τὸ διακηρύττουν μόνες τους, διατυμπανίζοντας ὅτι κάνουν κατὶ πὸν τοὺς φαίνεται πολὺ θαυρ. Ἐχομε ὅτι ὅχι μὴς δυο πρόσφατα παροδεῖ γματα, γι' αὐτὸ τὸ τονίζομεν αὐτό.

Νοσοκόμος καὶ ἡ μία, νοσοκόμος καὶ ἡ ἄλλη.

Ἡ μία διατυμπανίζει σὲ ὅλους τὸ πόσο κοπιᾷ, τὸ πόσο θαυρὸ εἶνε τὸ ἔργο της καὶ τὸ πόσο περὶ φρονεῖ τῆς γυναικὸς πὸν δὲν ἐργάζεται ἀκριβὲς ὅπως αὐτή.

Ἡ ἄλλη δὲν μιλεῖ διόλου γιὰ τὸν ἐαυτὸ της — αὐτὸ εἶνε ἕνα πρόσωπο πὸν δὲν παίζει κανένα ρόλον — ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ τί κάνουν οἱ ἄλλες γυναικὲς τριγύρω της καὶ στίς κουβέντες τῆς δὲν θὰ τὴν ἀκούσετε ποτὲ νὰ λέῃ ὅτι κουράζεται, ὅτι ἔχει τὴν ἐντύπωσιν πῶς κάνει κατὶ σπουδαῖο.

Ὅλες τῆς οἱ ὁμιλίες περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τοὺς τραυματίες τῆς ἀνὰ θὰ γίνοντο γρήγορα καλὰ — πῶς θὰ γλυτώσῃ αὐτὸ τὸ πόδι, ἐκεῖ ὁ τὸ χερί καὶ ἄλλα παρόμοια, τὴν ἀκούτε δὲ κάθε λίγο νὰ λέῃ: «Πῶς μποροῦν καὶ μὴς ἐχαρῖσθαι τόσο ἀπὸ τραυματῆς μας, ἀφοῦ ἐμεῖς θάπρετε νὰ τοὺς ἐχαρῖσθουμε γιὰ τὴν μεγάλην τους θυσίαν!»

Εἶνε μὴπως ἀνάγκη νὰ σὰς ρωτήσω ποῖα ἀπὸ τίς δυο νοσοκόμας εἶνε πλέον ἀξία συγχρητῆρις; Ὅχι θέβαια ἐκείνη πὸν φωνάζει

καὶ διατυμπανίζει τὸ τί κάνει, ἀλλὰ ἡ ἄλλη, ἡ σεμνὴ, πὸν θυσιάζει ὅλη τὴν τὴν ζωὴν στὸ ἔργο της καὶ μὴ μὴ μόνον γιὰ τίς θυσίας τῶν ἄλλων.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Μερικοὶ ἀνθρώποι καὶ — ὅς τὸ ὁμιλοῦσαμε πὸν πολλὰς εἶνε οἱ γυναικὲς — παραπονοῦνται, γιὰ τίς δυσκολίες πὸν συναντοῦν στὴν καθημερινὴν ζωὴν. Δυσανασχετοῦν διότι ὑπάρχει κάποια δυσκολία σὲ μερικὰ εἶδη διότι ἀναγκάζονται νὰ πᾶνε δυο-τρεις φορὲς στὸν μπακαλὶ γιὰ νὰ ἐπάρουν μακαρόνια ἢ τυρὶ ἢ διότι δὲν ἐρίσκουν κατὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ δυο. Πρέπει νὰ σκεπτοῦνται ὅμως ὅτι κάνουν πόλεμον καὶ ὅτι ἄλλα ἐμπόλεμα κράτη στερροῦνται ἀπὸ πολλὰ πράγματα. Ὅλη ἡ φροντίς θέβαια γιὰ τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας ἔχει ἀνατεθῇ στὴν γυναικα, εἶτε μητέρα εἶτε κόρη, εἶτε ἀδελφὴ καὶ δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ἀπαιτεῖ ἀρκετὸ κόπο καὶ ἄλλοτε πῶς πρέπει νὰ πὸν αὐτὴ ἡ φροντίς, ἀλλὰ δὲν εἰμοιρῶνται σ' ἕνα σπῆτι οἱ δουλειές: Ὁ ἀνὴρ ἐργάζεται γιὰ νὰ κερδίσῃ τὰ χρήματα πὸν χρειάζονται ἡ γυναικα μὲ τὰ χρήματα πὸν τῆς δίδει ὁ ἀνὴρ φροντίζει νὰ ἀγοράσῃ τὴν χρειαζέται στὸ σπιτί. Θὰ ἦταν ἀδίκον δὲν ἐκοπιᾷ καὶ αὐτὴ λιγάκι. Ὁ κόπος εἶνε καμῶν μεγάλου τερος τώρα, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια ἀλλὰ εἶπαμε πῶς περνούμε μὴ ἐμπόλεμο περίοδον καὶ τώρα ἀκριβὲς θὰ δείξῃ ὅλη τὴν τὴν τέχνη μὲ τὸ νὰ μπορῇ νὰ ἐφευρετικὴ διαφόρους τρόπους γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζῃ τίς δυσχερείες πὸν παρουσιάζονται.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Α. Ἀσ., Ναύπακτον. — Δυστυχῶς τὸ γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον σὰς ἀπαντοῦσα σὲ ὅσα μὲ ἐρωτοῦσατε μὸν ἐπιστράφη. Μήπως δὲν μοῦ εἰχατε δώσει σωστὴν διεύθυνσιν; Ἀν θέλετε ἐξαγοράφετέ μου.

Ξαθήν. Ἑλληνοπούλαν. — Βεβαίως μπορεῖτε νὰ γράφετε καὶ νὰ τὸ στείλετε μὲ τὸ ὄνομα σὰς. Ἀν ἐγκρίθῃ θὰ δημοσιευθῇ.

Ἀθηναίσιμον. — Ἐχετε δίκιο, ἀλλὰ σκεφθῆτε μὲ πόση δὲν ρηφάνεια θὰ λέτε μεθύριον: Ὁ ἀνὴρ μου συνετέλεσε καὶ αὐτὸς στὴ δόξα τῆς Ἑλλάδος μας. Σὰς ἐυχόμαι νὰ τὸν δεχθῆτε νικητὴ καὶ γερόν.

Μελαχροινούλαν. — Δὲν γίνεταὶ αὐτὸ πὸν ζητεῖτε, ἀν δὲν χρησιμοποῖσατε ἀπὸ τίς κρέμες πὸν χρησιμοποιοῦν οἱ ἠθοποιοὶ γιὰ τὸ μακιγιάρισμά τους. Δὲν σὰς τὸ συνιστῶ ὅμως, διότι θὰ καταστρέψετε τὴν ἐπιδερμίδα σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ὁ διακεκριμένος δερματολόγος καὶ τῆς αἰσθητικῆς ἱατρὸς τῆς πόλεως μας καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰδικὸς ἐπιστῆμονικὸς συνεργάτης ἐν τῷ περιοδικῷ τύπῳ

Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

ἀναλαμβάνει ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου τεύχους μας νὰ γράφῃ ἀπὸ κ λ ε ι σ τ ι κ ῶς στὸν «Θησαυρὸν» ἐκλαμπετικὰ ἄρθρα σχετικὰ μὲ τὴν Αἰσθητικὴν, τὴν Ὑγιεινὴν καὶ τὸν Καλλωπισμόν.

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΟΔΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ
ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ ΑΠΟ 7 - 13 ΜΑΡ-
ΤΙΟΥ ΕΧΟΥΝ ΩΣ ΑΚΟΛΟΥΘΑΙ:

ΩΡΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΙ:
ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΠΙ-
ΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΣΑΣ: 9 - 10 π.μ. τοῦ
Σαββάτου (8), 11 - 1 μ.μ. τῆς
Δευτέρας (10), 3.30 - 5 μ.μ.
τῆς Πέμπτης (13).

ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ:
2 - 3 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς
(7), 3.45 - 7 μ.μ. τῆς Τετάρ-
της (12).

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΟΛΟ-
ΚΛΗΡΟΣ ἡ ΠΡΩΤΗ τῆς Παρασκευῆς
(7). Ἐπίσης 12 - 1 μ.μ. τῆς
Κυριακῆς (9) καὶ 8.30 - 10 π.
μ. τῆς Τετάρτης (12).

ΔΙΑ ΤΑ ΤΥΧΡΑ ΠΑΙΝΙΔΙΑ: 10 -
1 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (9). Ἐπι-
σης 4 - 7.45 μ.μ. τῆς Τρίτης
(11).

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑΣ ΣΥΝΑΤ-
ΤΗΣ: 6 - 8 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς
(7), 4 - 5 μ.μ. τῆς Δευτέ-
ρας (10) καὶ ὁλοκληρὸν τὸ ἀπό-
γευμα τῆς Τρίτης (11).

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΙ ΩΡΑΙ ΔΙΑ ΓΑΜΟΝ ἢ
ΑΓΡΑΦΩΝΑΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ, ΠΛΗΝ
τῆς 10 - 11.30 π.μ. τῆς Τρι-
της (11) καὶ αὐταὶ δευτερεύου-
σαι.

ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ: 4 - 8 μ.μ.
τοῦ Σαββάτου (8). Ἐπίσης 2 -
3.45 μ.μ. τῆς Δευτέρας (10).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΟΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΟΚΤΟΡΑ ΚΑΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΑΠΑ-
ΡΑΙΤΗΤΩΣ ΝΑ ΑΣΦΕΡΟΥΝ Α) ΤΗ
ΕΤΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ, Β) ΤΟΝ ΜΗΝΑ,
Γ) ΤΗΝ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΟΥ ΜΗ-
νός, Δ) ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΟΥ ΜΗ-
νός, Ε) ΤΗΝ ΔΕΙΛΙΑΝ ΤΟΥ ΑΣ-
ΦΕΡΟΥΣ, ΕΝ ΔΕ ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΔΕ
«ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΘΗ-
ΝΑΥΡΟΣ» - ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΟΚΤΟΡΑ
ΚΑΜΑ - ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΟΡΟΣ
5, ΑΘΗΝΑΣ.

ΠΑΛΑΒΟ ΑΕΡΑΚΙ Δ. Κ. Τ. -
«Απευθύνετε εἰς μίαν πρόωρον
περιπέτειαν, τὴν ἐξελίξει τῆς ὁ-
πίας δὲν προβλέπω σύμφωνον μὲν
τὰς προσδοκίας σας, ὅτι αὐτὴν
νευροδύναμις καὶ παρατηρήσει ὁρι-
στικῶς ἀπὸ αὐτὴν. Δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ γίνῃ σκέψις περί γα-
μου. Μία δὲ ἀπὸ ἐρωτικῆς σχέ-
σεως δὲν ἔστ' ἂν ποτὶ πολλὸν ἀπὸ
ψέων συμφέροντος γὰρ αὐτῆς. Δὲν
πρέπει νὰ διασέβητε. Ἡ ζωὴ εἰς
τὸ μέλλον θὰ εἴναι ἀρκετὰ εὐνοί-
κη γιὰ σας.

ΑΤΥΧΗΝ ΡΑΦΙΝΙΩΤΙΣ ΣΑ. -
Ζωὴ μὲ πολλὰς δυσκολίας.
Ἐμπόδια εἰς τὴν ἐπιδίωξίν σας.
Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίσθητε. Ἡ
τύχη θραδύνει γιὰ σας. Αἰσθημα-
τικῶς δὲν εὐνοῖσθε. Ὁ ἀποκα-
τασταθῆτε βραδύτερον κατὸν συ-
νοικεσίαν ἢ ἐν μελλόντι ζωῇ
σας θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ ἀρκετὰ
διὰ τὰς πικρίας πού ἐδοκίμασα-
τε ἔως σήμερον. Δὲν ἔλπωρ περί-
πτωσιν σοβαρὰν μετακινήσεων.
Ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ ἐπιπέδου θὰ
ἔχετε μερικὰς καλυπτικές.

ΟΚΕΑΝΕΙΟ ΚΥΜΑ, Θεσσαλο-
νίκην. - «Ἐχετε περιοριστὴν πολὺ
τὸν αὐτὸν σας μέσος ἀνδρα-
νισμοῦ πλῆθος καὶ ἐνθ' ὅσον θὰ
σας εἴναι μέγιστα καὶ μάλιστα τὸ
μῆκος, πολὺ ὀλίγα πράγματα ἐπι-
τυγχάνετε. Σὰς λείπει ἡ δύνα-
μις τῆς δημιουργίας. Πρέπει νὰ
δύναται μεγαλουργεῖν ζῶντι ἐν
τῇ ἀλῇ ὑπαρξίᾳ σας. Αἰσθηματικῶς
δὲν ἔχετε σοβαρὰς ἐπιτυχίας, δι-
ὅτι δὲν κατορθώνετε νὰ δημιουργή-
σῃτε γύρω σας τὴν ἀπαιτούμε-
νην ἀτμόσφαιραν οἰκειότητος καὶ
ἐγκαρδιότητος. Ἡ ζωὴ σας πα-
ρουσιάζει ὡς σήμερον πολλὰς κα-
θυστερήσεις. Ὁ μὲν ἐξυπηρέτησε.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ, Λα-
ρίσαν. - Οἰκονομικὰ ἀνωμάλια.
Δὲν κατορθώνετε νὰ δημιουργή-
σῃτε ζωηρὰς συμπάθειας γύρω
σας. Σ' αὐτὸ φταίει πολὺ καὶ ὁ
καρῆρτός σας, πού εἰναι κάπως
μικροψυχὸς καὶ στενωγάρως. Γὰ
τὴν πλῆθυντα τῆς μοίρας κατὰ
τὸ παρελθὸν ἔχουν περιοριστὴν πολὺ
τὴν ζωτικότητά σας καὶ σὰς ἐ-
χουν θυβίσει εἰς μίαν ἀλεθρίαν
ἀπαισιοδοξίαν. Δὲν πρέπει νὰ σκέ-
πτεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.
Τοῦναντίον σας συνιστῶ νὰ ἀνα-
βαρρῆσθε καὶ νὰ ἀποκηρύξετε με-
γαλύτεραν αὐτοπεποίθησιν. Ἡ
ζωὴ θὰ σὰς κούρασῃ ἀκόμη ὀλί-
γον. Γάμος κατὸν συνοικεσίαν
βραδύτερον. Ὁ ἐννοήθητε περισ-
σότερον εἰς τὸ μέλλον.

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΝ, Λάρισαν. -
Πολλὰ διανοήματα εἰς τὴν ζω-
ήν σας. Ἡ ζωὴ σας θὰ θραδύνῃ
κάπως νὰ ἰσορροπήσῃ. Οἰκονομικῶς
ἀπὸ στενωγάρως. Γάμος κατὰ
τὴν αἰσθηματικὴν ὁδὸν θραδύνῃ
ἀρκετὰ. Μετρία ὑποστήριξις ἐκ με-
ρους τοῦ περιβάλλοντός σας.
Φροντίστε νὰ δημιουργήσῃτε δι-
κήν σας προσωπικότητα.

ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΗΝ Κ. - Δυσ-
κολία εἰς τὰς πρώτας θέσεις τῆς
ζωῆς σας. Προσέξτε, διότι εἰναι
δυνατὸν νὰ περιπλάκητε εἰς περι-
πέτειας. Αἱ αἰσθηματικαὶ ὑποθέ-
σεις σας δὲν εὐνοῦνται. Ὁ ὀρι-
ζων σας θὰ ξεκαθαρίσῃ πολὺ ἀρ-
γότερα. Γάμος κατὸν αἰσθημα-
τικὴν ὁδὸν θραδύνῃ ἀρκετὰ. Ἡ
οἰκονομικὴ σας κατάσταση
σας θὰ βελτιωθῇ εἰς τὸ μέλλον.

ΣΟΦΟΚΛΕΙΟΥΣ Δ. Π. Κ. 83.
Θεσσαλονίκην. - Δὲν ἔλπωρ περί-
πτωσιν συντόμου γάμου. Ὁ
πραγματοποιηθῇ βραδύτερον κα-
τὸν αἰσθηματικόν. Εἰς τὸ ζήτημα
αὐτὸ θὰ ἀντιμετωπίζετε μερικὰς
δυσκολίας. Νὰ φροντίσετε περὶ
στέον γιὰ τὴν ὑγίαν σας πού
παρουσιάζει κάποιαν ἀσάφειαν.

Ἡ ζωὴ σας θὰ κληρῶν κατὰ
τέχνην καὶ νὰ ἀντιμετωπίζετε μὲ
μεγαλύτερον θάρρος τὴν πραγμα-
τικότητά.

ΜΙΚΡΗ ΓΙΣΙΓΓΑΝΑ, ΑΡΙΣΤ. 48. -
«Ἐχετε κατὰ τὸ ἀνιχνύον
τὸ σπῆ φυσιογνωμία σας, πού δη-
μιουργεῖ γύρω σας ἀρκετὰς συμ-
πάθειας. Ἐν τούτοις, εἰμαι ὑπο-
χρεωμένος νὰ σὰς τόνισω ὅτι δὲν
ἐλέω τιποτὴ τὴν εὐχάριστον γιὰ
σας καὶ σὰς δυὸ αἰσθημάτων γιὰ
τὰ ὁποῖα μοῦ γράφετε. Φοβούμαι
μάλιστα μήπως σὰς δημιουργή-
σων δυσάρεστους περιπτώσεις.
Σὰς συμπαθεῖς ἀρκετὰ καὶ οἱ
δυὸ, ἀλλὰ σὰς δὲν ἀγαπᾷ κανεὶ
νὰ. Ὁ σὰς συνέδουλενα νὰ παρῇ
τῇ τῇ κατὰ σχετικῆς προσπαθεί-
ας. Ἡ τὴν σας ἐρίσκειται ἀλ-
λοῦ. Πρέπει νὰ ἔχετε λίγη ὑπομο-
νὴ ἀκόμη.

ΠΟΥΡΝΑΡΙ Π. Μ. - Ἡ ζωὴ
θὰ σὰς παράσχῃ πολλὰς ἱκανοποι-
ήσεις καὶ τὰς εὐκαιρίας διὰ νὰ
καταλάβετε μίαν καλὴν κοινωνί-
αν ὅσον, παρ' ὅσον εἰς τὰς ἐπὶ
κρας κάπως μέχρι τοῦδε. Ὁ γά-
μος σας θὰ ἐπέλθῃ κατὸν συν-
νοικεσίαν καὶ θὰ σὰς κίνησῃ ἀρκε-
τὰ εὐτυχῶς. Βραδύνει ἀκόμη. Κα-
λύτερα οἰκονομικὰ κατὰ τὴν
σημερινήν. Δὲν ἔλπωρ σοβαρὰ
ταξίδια. Ἡ ὑγίαν σας δὲν εἶναι
πολὺ σταθερὴ. Διὰ τὸ πρῶτον
πὸ μοῦ γράφετε, δὲν ἔλπωρ τιπο-
τὴ τοσοῦτον.

ΕΛΙΖΑ ΛΑΝΤΙ. - Ὁ ἀνιχνύ-
θητε κατὸν εὐτυχῶς αἰσθημα-
τικῶς, ὅχι ὅμως πολὺ συντόμου.
Πρέπει νὰ περιμένετε. Καλὴ καὶ
νοητικὴ θέσις. Ὁ ἐλπίσμος αἰ-
σθητικῶς ἢ οἰκονομικῶς σας κατα-
σταθῆτε βραδύτερον κατὸν συ-
νοικεσίαν ἢ ἐν μελλόντι ζωῇ
σας θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ ἀρκετὰ
διὰ τὰς πικρίας πού ἐδοκίμασα-
τε ἔως σήμερον. Δὲν ἔλπωρ περί-
πτωσιν σοβαρὰν μετακινήσεων.
Ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ ἐπιπέδου θὰ
ἔχετε μερικὰς καλυπτικές.

ΟΚΕΑΝΕΙΟ ΚΥΜΑ, Θεσσαλο-
νίκην. - «Ἐχετε περιοριστὴν πολὺ
τὸν αὐτὸν σας μέσος ἀνδρα-
νισμοῦ πλῆθος καὶ ἐνθ' ὅσον θὰ
σας εἴναι μέγιστα καὶ μάλιστα τὸ
μῆκος, πολὺ ὀλίγα πράγματα ἐπι-
τυγχάνετε. Σὰς λείπει ἡ δύνα-
μις τῆς δημιουργίας. Πρέπει νὰ
δύναται μεγαλουργεῖν ζῶντι ἐν
τῇ ἀλῇ ὑπαρξίᾳ σας. Αἰσθηματικῶς
δὲν ἔχετε σοβαρὰς ἐπιτυχίας, δι-
ὅτι δὲν κατορθώνετε νὰ δημιουργή-
σῃτε γύρω σας τὴν ἀπαιτούμε-
νην ἀτμόσφαιραν οἰκειότητος καὶ
ἐγκαρδιότητος. Ἡ ζωὴ σας πα-
ρουσιάζει ὡς σήμερον πολλὰς κα-
θυστερήσεις. Ὁ μὲν ἐξυπηρέτησε.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ, Λα-
ρίσαν. - Οἰκονομικὰ ἀνωμάλια.
Δὲν κατορθώνετε νὰ δημιουργή-
σῃτε ζωηρὰς συμπάθειας γύρω
σας. Σ' αὐτὸ φταίει πολὺ καὶ ὁ
καρῆρτός σας, πού εἰναι κάπως
μικροψυχὸς καὶ στενωγάρως. Γὰ
τὴν πλῆθυντα τῆς μοίρας κατὰ
τὸ παρελθὸν ἔχουν περιοριστὴν πολὺ
τὴν ζωτικότητά σας καὶ σὰς ἐ-
χουν θυβίσει εἰς μίαν ἀλεθρίαν
ἀπαισιοδοξίαν. Δὲν πρέπει νὰ σκέ-
πτεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.
Τοῦναντίον σας συνιστῶ νὰ ἀνα-
βαρρῆσθε καὶ νὰ ἀποκηρύξετε με-
γαλύτεραν αὐτοπεποίθησιν. Ἡ
ζωὴ θὰ σὰς κούρασῃ ἀκόμη ὀλί-
γον. Γάμος κατὸν συνοικεσίαν
βραδύτερον. Ὁ ἐννοήθητε περισ-
σότερον εἰς τὸ μέλλον.

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΝ, Λάρισαν. -
Πολλὰ διανοήματα εἰς τὴν ζω-
ήν σας. Ἡ ζωὴ σας θὰ θραδύνῃ
κάπως νὰ ἰσορροπήσῃ. Οἰκονομικῶς
ἀπὸ στενωγάρως. Γάμος κατὰ
τὴν αἰσθηματικὴν ὁδὸν θραδύνῃ
ἀρκετὰ. Μετρία ὑποστήριξις ἐκ με-
ρους τοῦ περιβάλλοντός σας.
Φροντίστε νὰ δημιουργήσῃτε δι-
κήν σας προσωπικότητα.

ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΗΝ Κ. - Δυσ-
κολία εἰς τὰς πρώτας θέσεις τῆς
ζωῆς σας. Προσέξτε, διότι εἰναι
δυνατὸν νὰ περιπλάκητε εἰς περι-
πέτειας. Αἱ αἰσθηματικαὶ ὑποθέ-
σεις σας δὲν εὐνοῦνται. Ὁ ὀρι-
ζων σας θὰ ξεκαθαρίσῃ πολὺ ἀρ-
γότερα. Γάμος κατὸν αἰσθημα-
τικὴν ὁδὸν θραδύνῃ ἀρκετὰ. Ἡ
οἰκονομικὴ σας κατάσταση
σας θὰ βελτιωθῇ εἰς τὸ μέλλον.

ΣΟΦΟΚΛΕΙΟΥΣ Δ. Π. Κ. 83.
Θεσσαλονίκην. - Δὲν ἔλπωρ περί-
πτωσιν συντόμου γάμου. Ὁ
πραγματοποιηθῇ βραδύτερον κα-
τὸν αἰσθηματικόν. Εἰς τὸ ζήτημα
αὐτὸ θὰ ἀντιμετωπίζετε μερικὰς
δυσκολίας. Νὰ φροντίσετε περὶ
στέον γιὰ τὴν ὑγίαν σας πού
παρουσιάζει κάποιαν ἀσάφειαν.

Ἡ ζωὴ σας θὰ κληρῶν κατὰ
τέχνην καὶ νὰ ἀντιμετωπίζετε μὲ
μεγαλύτερον θάρρος τὴν πραγμα-
τικότητά.

ΜΙΚΡΗ ΓΙΣΙΓΓΑΝΑ, ΑΡΙΣΤ. 48. -
«Ἐχετε κατὰ τὸ ἀνιχνύον
τὸ σπῆ φυσιογνωμία σας, πού δη-
μιουργεῖ γύρω σας ἀρκετὰς συμ-
πάθειας. Ἐν τούτοις, εἰμαι ὑπο-
χρεωμένος νὰ σὰς τόνισω ὅτι δὲν
ἐλέω τιποτὴ τὴν εὐχάριστον γιὰ
σας καὶ σὰς δυὸ αἰσθημάτων γιὰ
τὰ ὁποῖα μοῦ γράφετε. Φοβούμαι
μάλιστα μήπως σὰς δημιουργή-
σων δυσάρεστους περιπτώσεις.
Σὰς συμπαθεῖς ἀρκετὰ καὶ οἱ
δυὸ, ἀλλὰ σὰς δὲν ἀγαπᾷ κανεὶ
νὰ. Ὁ σὰς συνέδουλενα νὰ παρῇ
τῇ τῇ κατὰ σχετικῆς προσπαθεί-
ας. Ἡ τὴν σας ἐρίσκειται ἀλ-
λοῦ. Πρέπει νὰ ἔχετε λίγη ὑπομο-
νὴ ἀκόμη.

ΠΟΥΡΝΑΡΙ Π. Μ. - Ἡ ζωὴ
θὰ σὰς παράσχῃ πολλὰς ἱκανοποι-
ήσεις καὶ τὰς εὐκαιρίας διὰ νὰ
καταλάβετε μίαν καλὴν κοινωνί-
αν ὅσον, παρ' ὅσον εἰς τὰς ἐπὶ
κρας κάπως μέχρι τοῦδε. Ὁ γά-
μος σας θὰ ἐπέλθῃ κατὸν συν-
νοικεσίαν καὶ θὰ σὰς κίνησῃ ἀρκε-
τὰ εὐτυχῶς. Βραδύνει ἀκόμη. Κα-
λύτερα οἰκονομικὰ κατὰ τὴν
σημερινήν. Δὲν ἔλπωρ σοβαρὰ
ταξίδια. Ἡ ὑγίαν σας δὲν εἶναι
πολὺ σταθερὴ. Διὰ τὸ πρῶτον
πὸ μοῦ γράφετε, δὲν ἔλπωρ τιπο-
τὴ τοσοῦτον.

ΕΛΙΖΑ ΛΑΝΤΙ. - Ὁ ἀνιχνύ-
θητε κατὸν εὐτυχῶς αἰσθημα-
τικῶς, ὅχι ὅμως πολὺ συντόμου.
Πρέπει νὰ περιμένετε. Καλὴ καὶ
νοητικὴ θέσις. Ὁ ἐλπίσμος αἰ-
σθητικῶς ἢ οἰκονομικῶς σας κατα-
σταθῆτε βραδύτερον κατὸν συ-
νοικεσίαν ἢ ἐν μελλόντι ζωῇ
σας θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ ἀρκετὰ
διὰ τὰς πικρίας πού ἐδοκίμασα-
τε ἔως σήμερον. Δὲν ἔλπωρ περί-
πτωσιν σοβαρὰν μετακινήσεων.
Ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ ἐπιπέδου θὰ
ἔχετε μερικὰς καλυπτικές.

ΟΚΕΑΝΕΙΟ ΚΥΜΑ, Θεσσαλο-
νίκην. - «Ἐχετε περιοριστὴν πολὺ
τὸν αὐτὸν σας μέσος ἀνδρα-
νισμοῦ πλῆθος καὶ ἐνθ' ὅσον θὰ
σας εἴναι μέγιστα καὶ μάλιστα τὸ
μῆκος, πολὺ ὀλίγα πράγματα ἐπι-
τυγχάνετε. Σὰς λείπει ἡ δύνα-
μις τῆς δημιουργίας. Πρέπει νὰ
δύναται μεγαλουργεῖν ζῶντι ἐν
τῇ ἀλῇ ὑπαρξίᾳ σας. Αἰσθηματικῶς
δὲν ἔχετε σοβαρὰς ἐπιτυχίας, δι-
ὅτι δὲν κατορθώνετε νὰ δημιουργή-
σῃτε γύρω σας τὴν ἀπαιτούμε-
νην ἀτμόσφαιραν οἰκειότητος καὶ
ἐγκαρδιότητος. Ἡ ζωὴ σας πα-
ρουσιάζει ὡς σήμερον πολλὰς κα-
θυστερήσεις. Ὁ μὲν ἐξυπηρέτησε.

ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΗΝ Κ. - Δυσ-
κολία εἰς τὰς πρώτας θέσεις τῆς
ζωῆς σας. Προσέξτε, διότι εἰναι
δυνατὸν νὰ περιπλάκητε εἰς περι-
πέτειας. Αἱ αἰσθηματικαὶ ὑποθέ-
σεις σας δὲν εὐνοῦνται. Ὁ ὀρι-
ζων σας θὰ ξεκαθαρίσῃ πολὺ ἀρ-
γότερα. Γάμος κατὸν αἰσθημα-
τικὴν ὁδὸν θραδύνῃ ἀρκετὰ. Ἡ
οἰκονομικὴ σας κατάσταση
σας θὰ βελτιωθῇ εἰς τὸ μέλλον.

ΣΟΦΟΚΛΕΙΟΥΣ Δ. Π. Κ. 83.
Θεσσαλονίκην. - Δὲν ἔλπωρ περί-
πτωσιν συντόμου γάμου. Ὁ
πραγματοποιηθῇ βραδύτερον κα-
τὸν αἰσθηματικόν. Εἰς τὸ ζήτημα
αὐτὸ θὰ ἀντιμετωπίζετε μερικὰς
δυσκολίας. Νὰ φροντίσετε περὶ
στέον γιὰ τὴν ὑγίαν σας πού
παρουσιάζει κάποιαν ἀσάφειαν.

Ἡ ζωὴ σας θὰ κληρῶν κατὰ
τέχνην καὶ νὰ ἀντιμετωπίζετε μὲ
μεγαλύτερον θάρρος τὴν πραγμα-
τικότητά.

ΜΙΚΡΗ ΓΙΣΙΓΓΑΝΑ, ΑΡΙΣΤ. 48. -
«Ἐχετε κατὰ τὸ ἀνιχνύον
τὸ σπῆ φυσιογνωμία σας, πού δη-
μιουργεῖ γύρω σας ἀρκετὰς συμ-
πάθειας. Ἐν τούτοις, εἰμαι ὑπο-
χρεωμένος νὰ σὰς τόνισω ὅτι δὲν
ἐλέω τιποτὴ τὴν εὐχάριστον γιὰ
σας καὶ σὰς δυὸ αἰσθημάτων γιὰ
τὰ ὁποῖα μοῦ γράφετε. Φοβούμαι
μάλιστα μήπως σὰς δημιουργή-
σων δυσάρεστους περιπτώσεις.
Σὰς συμπαθεῖς ἀρκετὰ καὶ οἱ
δυὸ, ἀλλὰ σὰς δὲν ἀγαπᾷ κανεὶ
νὰ. Ὁ σὰς συνέδουλενα νὰ παρῇ
τῇ τῇ κατὰ σχετικῆς προσπαθεί-
ας. Ἡ τὴν σας ἐρίσκειται ἀλ-
λοῦ. Πρέπει νὰ ἔχετε λίγη ὑπομο-
νὴ ἀκόμη.

ΠΟΥΡΝΑΡΙ Π. Μ. - Ἡ ζωὴ
θὰ σὰς παράσχῃ πολλὰς ἱκανοποι-
ήσεις καὶ τὰς εὐκαιρίας διὰ νὰ
καταλάβετε μίαν καλὴν κοινωνί-
αν ὅσον, παρ' ὅσον εἰς τὰς ἐπὶ
κρας κάπως μέχρι τοῦδε. Ὁ γά-
μος σας θὰ ἐπέλθῃ κατὸν συν-
νοικεσίαν καὶ θὰ σὰς κίνησῃ ἀρκε-
τὰ εὐτυχῶς. Βραδύνει ἀκόμη. Κα-
λύτερα οἰκονομικὰ κατὰ τὴν
σημερινήν. Δὲν ἔλπωρ σοβαρὰ
ταξίδια. Ἡ ὑγίαν σας δὲν εἶναι
πολὺ σταθερὴ. Διὰ τὸ πρῶτον
πὸ μοῦ γράφετε, δὲν ἔλπωρ τιπο-
τὴ τοσοῦτον.

ΕΛΙΖΑ ΛΑΝΤΙ. - Ὁ ἀνιχνύ-
θητε κατὸν εὐτυχῶς αἰσθημα-
τικῶς, ὅχι ὅμως πολὺ συντόμου.
Πρέπει νὰ περιμένετε. Καλὴ καὶ
νοητικὴ θέσις. Ὁ ἐλπίσμος αἰ-
σθητικῶς ἢ οἰκονομικῶς σας κατα-
σταθῆτε βραδύτερον κατὸν συ-
νοικεσίαν ἢ ἐν μελλόντι ζωῇ
σας θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ ἀρκετὰ
διὰ τὰς πικρίας πού ἐδοκίμασα-
τε ἔως σήμερον. Δὲν ἔλπωρ περί-
πτωσιν σοβαρὰν μετακινήσεων.
Ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ ἐπιπέδου θὰ
ἔχετε μερικὰς καλυπτικές.

ΟΚΕΑΝΕΙΟ ΚΥΜΑ, Θεσσαλο-
νίκην. - «Ἐχετε περιοριστὴν πολὺ
τὸν αὐτὸν σας μέσος ἀνδρα-
νισμοῦ πλῆθος καὶ ἐνθ' ὅσον θὰ
σας εἴναι μέγιστα καὶ μάλιστα τὸ
μῆκος, πολὺ ὀλίγα πράγματα ἐπι-
τυγχάνετε. Σὰς λείπει ἡ δύνα-
μις τῆς δημιουργίας. Πρέπει νὰ
δύναται μεγαλουργεῖν ζῶντι ἐν
τῇ ἀλῇ ὑπαρξίᾳ σας. Αἰσθηματικῶς
δὲν ἔχετε σοβαρὰς ἐπιτυχίας, δι-
ὅτι δὲν κατορθώνετε νὰ δημιουργή-
σῃτε γύρω σας τὴν ἀπαιτούμε-
νην ἀτμόσφαιραν οἰκειότητος καὶ
ἐγκαρδιότητος. Ἡ ζωὴ σας πα-
ρουσιάζει ὡς σήμερον πολλὰς κα-
θυστερήσεις. Ὁ μὲν ἐξυπηρέτησε.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ, Λα-
ρίσαν. - Οἰκονομικὰ ἀνωμάλια.
Δὲν κατορθώνετε νὰ δημιουργή-
σῃτε ζωηρὰς συμπάθειας γύρω
σας. Σ' αὐτὸ φταίει πολὺ καὶ ὁ
καρῆρτός σας, πού εἰναι κάπως
μικροψυχὸς καὶ στενωγάρως. Γὰ
τὴν πλῆθυντα τῆς μοίρας κατὰ
τὸ παρελθὸν ἔχουν περιοριστὴν πολὺ
τὴν ζωτικότητά σας καὶ σὰς ἐ-
χουν θυβίσει εἰς μίαν ἀλεθρίαν
ἀπαισιοδοξίαν. Δὲν πρέπει νὰ σκέ-
πτεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.
Τοῦναντίον σας συνιστῶ νὰ ἀνα-
βαρρῆσθε καὶ νὰ ἀποκηρύξετε με-
γαλύτεραν αὐτοπεποίθησιν. Ἡ
ζωὴ θὰ σὰς κούρασῃ ἀκόμη ὀλί-
γον. Γάμος κατὸν συνοικεσίαν
βραδύτερον. Ὁ ἐννοήθητε περισ-
σότερον εἰς τὸ μέλλον.

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΝ, Λάρισαν. -
Πολλὰ διανοήματα εἰς τὴν ζω-
ήν σας. Ἡ ζωὴ σας θὰ θραδύνῃ
κάπως νὰ ἰσορροπήσῃ. Οἰκονομικῶς
ἀπὸ στενωγάρως. Γάμος κατὰ
τὴν αἰσθηματικὴν ὁδὸν θραδύνῃ
ἀρκετὰ. Μετρία ὑποστήριξις ἐκ με-
ρους τοῦ περιβάλλοντός σας.
Φροντίστε νὰ δημιουργήσῃτε δι-
κήν σας προσωπικότητα.

ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΗΝ Κ. - Δυσ-
κολία εἰς τὰς πρώτας θέσεις τῆς
ζωῆς σας. Προσέξτε, διότι εἰναι
δυνατὸν νὰ περιπλάκητε εἰς περι-
πέτειας. Αἱ αἰσθηματικαὶ ὑποθέ-
σεις σας δὲν εὐνοῦνται. Ὁ ὀρι-
ζων σας θὰ ξεκαθαρίσῃ πολὺ ἀρ-
γότερα. Γάμος κατὸν αἰσθημα-
τικὴν ὁδὸν θραδύνῃ ἀρκετὰ. Ἡ
οἰκονομικὴ σας κατάσταση
σας θὰ βελτιωθῇ εἰς τὸ μέλλον.

ΣΟΦΟΚΛΕΙΟΥΣ Δ. Π. Κ. 83.
Θεσσαλονίκην. - Δὲν ἔλπωρ περί-
πτωσιν συντόμου γάμου. Ὁ
πραγματοποιηθῇ βραδύτερον κα-
τὸν αἰσθηματικόν. Εἰς τὸ ζήτημα
αὐτὸ θὰ ἀντιμετωπίζετε μερικὰς
δυσκολίας. Νὰ φροντίσετε περὶ
στέον γιὰ τὴν ὑγίαν σας πού
παρουσιάζει κάποιαν ἀσάφειαν.

Ἡ ζωὴ σας θὰ κληρῶν κατὰ
τέχνην καὶ νὰ ἀντιμετωπίζετε μὲ
μεγαλύτερον θάρρος τὴν πραγμα-
τικότητά.

ΜΙΚΡΗ ΓΙΣΙΓΓΑΝΑ, ΑΡΙΣΤ. 48. -
«Ἐχετε κατὰ τὸ ἀνιχνύον
τὸ σπῆ φυσιογνωμία σας, πού δη-
μιουργεῖ γύρω σας ἀρκετὰς συμ-
πάθειας. Ἐν τούτοις, εἰμαι ὑπο-
χρεωμένος νὰ σὰς τόνισω ὅτι δὲν
ἐλέω τιποτὴ τὴν εὐχάριστον γιὰ
σας καὶ σὰς δυὸ αἰσθημάτων γιὰ
τὰ ὁποῖα μοῦ γράφετε. Φοβούμαι
μάλιστα μήπως σὰς δημιουργή-
σων δυσάρεστους περιπτώσεις.
Σὰς συμπαθεῖς ἀρκετὰ καὶ οἱ
δυὸ, ἀλλὰ σὰς δὲν ἀγαπᾷ κανεὶ
νὰ. Ὁ σὰς συνέδουλενα νὰ παρῇ
τῇ τῇ κατὰ σχετικῆς προσπαθεί-
ας. Ἡ τὴν σας ἐρίσκειται ἀλ-
λοῦ. Πρέπει νὰ ἔχετε λίγη ὑπομο-
νὴ ἀκόμη.

ΤΙΤΑΝ, Πειραιᾶ. - Ὁ ρυθμὸς
τῆς ζωῆς σας εἶναι κάπως θρα-
δύν. Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε.
Θὰ ἀποκατασταθῇ κατὸν συν-
νοικεσίαν. Ὁ ἐννοήθητε ἐπὶ τοῦ
οικονομικοῦ πεδίου.

ΜΠΟΥΡΝΟΒΑΛΙΑ 104. - Ὁ
προβλεπόμενος ἀρκετὰ. Πρὸς τὸ
πρῶτον θὰ δοκιμάσετε μίαν με-
γάλην κρίσιν. Γάμος ἐξ αἰσθημα-
τικῶς. Βραδύνει ἀκόμη. Ἀρκετὰ
εὐτυχῶς. Ἡμέρα Λευτέρης, ἀρι-
θμὸς 9, χρώμα κυανοῦν.

ΑΓΓΛΗΝ ΠΑΙΔΟΥΛΑΝ. - Ὁ
ἐξέτε προώρου ἐρωτικῶς περιπε-
τείας. Ἐφιστῶ ἐπὶ τούτου τὴν
προσοχὴν σας. Μὴν διακινδυνεύ-
ετε χωρὶς λόγον τὴν ὑπόληψίν σας.
Γάμος κατὸν α

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

Όρια κρατιών
Σιδηροδρόμοι
Ποταμοί
Υψόμετρα
Αεροπορικοί δρόμοι

